13
1311
3

การวิเคราะห์นวนิยายของแจ็ค ลอนดอน ที่สะท้อนให้เห็นทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน

ปริญญานิพนธ์

ของ

ประภา ภักดี

13 ส.ค. 2526

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921575 1014060

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มกราคม 2523

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

83188

การวิเคราะห์นวนิยายของแจ็ค ลอนดอน ที่สะท้อนให้เห็นทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ ของชาร์ลส ดาร์วิน

บทคัดย่อ

ของ

ประภา ภักดี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มกราคม 2523

การวิเคราะห์ครั้งนี้เพื่อศึกษานวนิยายของแจ็ค ลอนดอนที่สะท้อนให้เห็นทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของ ชาร์ลส ดาร์วิน และวิธีการที่แจ็ค ลอนดอน ใช้ในการถ่ายทอดแนวความคิดดังกล่าว

ผลงานที่นำมาศึกษาครั้งนี้คือ นวนิยายสามเรื่องของแจ็ค ลอนดอน ได้แก่ The Call of the Wild, White Fang และ The Sea-Wolf โดยการวิเคราะห์ในสองประเด็นใหญ่ ๆ คือ

1. ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังนี้

1.1 สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

1.2 วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

1.3 ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

2. วิธีการที่แจ็ค ลอนดอนใช้ในการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีการเลือกตามธรรมชาติ

และเสนอผลของการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลของการวิเคราะห์นวนิยายทั้งสามเรื่องตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ปรากฏว่า แจ็ค ลอนดอนได้รับอิทธิพลแนวความคิดตามทฤษฎีดังกล่าวเป็นอย่างมาก โดยการถ่ายทอดแนวความคิดดังกล่าวในนวนิยายเรื่อง The Call of the Wild และ White Fang และลอนดอนยังได้นำทฤษฎีดาร์วินมาประยุกต์เป็น Social Darwinism ซึ่งลอนดอนแสดงไว้ในนวนิยายเรื่อง The Sea-Wolf

ส่วนผลของการวิเคราะห์วิธีการที่แจ็ค ลอนดอนใช้ในการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ พบว่ามีสี่วิธี คือ

1. วิธีการกำหนดแนวเรื่อง
2. วิธีการสร้างตัวละคร
3. วิธีการสร้างฉาก
4. วิธีการบรรยายและพรรณนา

AN ANALYSIS OF JACK LONDON'S NOVELS AS A REFLECTION OF CHARLES DARWIN'S THEORY OF NATURAL SELECTION

AN ABSTRACT

BY

PRAPA PUKDEE

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

January 1980

The purpose of this analysis was to study Charles Darwin's Theory of Natural Selection as reflected in Jack London's novels and his techniques in presenting those particular ideas.

The three novels analized were The Call of the Wild, White Fang and The Sea-Wolf. The analysis concentrated on two main areas :-

1. Charles Darwin's Theory of Natural Setection which was analized according to the following points :-

1.1 causes of the struggle for existence,

1.2 ways of the struggle for existence, and

1.3 results of the struggle for existence

2. The presentation of Charles Darwin's Theory of Natural Selection.

The research was presented in an analytical description.

The result of the analysis indicated that Jack London's three novels were mainly influenced by Charles Darwin's Theory of Natural Selection. The idea was clearly illustrated in The Call of the Wild and White Fang. In The Sea-Wolf, Darwin's theory was adapted and known as Social Darwinism. The theory was presented through the use of the theme, characterization, setting and description.

<u>วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า</u>

1. ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษานวนิยายจากหนังสือและเอกสารต่าง ๆ

2. ศึกษาชีวประวัติของแจ็ค ลอนดอน ตลอดจนประวัติผลงานอื่น ๆ และบทวิจารณ์งานของแจ็ค ลอนดอน และภูมิหลังในการประพันธ์นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้

3. อ่านและศึกษานวนิยายของแจ็ค ลอนดอน ทั้งสามเรื่องอย่างละเอียด คือเรื่อง

<u>The Call of the Wild</u>

<u>White Fang</u>

<u>The Sea-Wolf</u>

4. ศึกษาทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ที่จะนำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ตลอดจนศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอิทธิพลทางด้านความคิดของทฤษฎีดาร์วินในประเทศสหรัฐอเมริกา

5. วิเคราะห์นวนิยายทั้งสามเรื่องตามแนวความคิดทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ตามหัวข้อต่อไปนี้

5.1 สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

5.2 วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

5.3 ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

6. วิเคราะห์วิธีการที่แจ็ค ลอนดอน ใช้ในการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ

7. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณาวิเคราะห์ (Analytical Description)

<u>เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า</u>

สหรัฐอเมริกาภายหลังสงครามกลางเมืองจนถึงคริสตศตวรรษที่ 20 เป็นยุคแห่งการขยายตัวทางอุตสาหกรรมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งเป็นผลของการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป เป็นระยะเวลาที่ทฤษฎีดาร์วินเข้าไปมีอิทธิพลอย่างมากในด้านวรรณกรรม

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

ประธาน

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะผู้เขียนได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์เสาวนี อินทรภักดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภา กงกะนันทน์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำชี้แนวทางในการวิเคราะห์ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ Mr. Jay Rosengard และ Mrs. Kathryn McElroy ที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ และได้เอื้อเฟื้อจัดหาเอกสารและตำราประกอบการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ขอขอบคุณทุกท่านที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจในการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ประภา ภักดี

สารบาญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	5
	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	6
	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	6
2	ชีวประวัติของแจ็ค ลอนดอน และผลงาน	14
	ประวัติของแจ็ค ลอนดอน	14
	ประวัติผลงาน	19
	ผลงานชิ้นเอกประเภทนวนิยายที่จะนำมาวิเคราะห์	31
	The Call of the Wild	31
	White Fang	38
	The Sea-Wolf	44
3	ทฤษฎีดาร์วินและอิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินในสหรัฐอเมริกา	49
	ที่มาของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน	49
	ความหมายของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ	52
	ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติที่จะใช้ในการวิเคราะห์	53
	อิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินในสหรัฐอเมริกา	57

บทที่		หน้า

4 บทวิเคราะห์ 64

สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด 64

ทางด้านร่างกาย 65

ความหิว 65

ความเจ็บปวด 73

ทางสิ่งแวดล้อม 78

วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด 88

การปรับตัว 88

การปรับตัวทางด้านร่างกาย 88

การปรับตัวทางด้านพฤติกรรม 92

การอยู่รอดโดยการเรียนรู้ 98

การต่อสู้ 106

การหลบหลีก 112

ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด 117

ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด 117

ความสามารถในการปรับตัวได้ 117

การพัฒนาการ 122

ความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด 128

วิธีการถ่ายทอดความคิดของแจ็ค ลอนดอน ตามทฤษฎีการเลือกสรร

ตามธรรมชาติ 134

วิธีการกำหนดแนวเรื่อง 134

วิธีการสร้างตัวละคร 134

วิธีการสร้างฉาก 137

วิธีการบรรยาย และพรรณนา 139

บทที่		หน้า
5	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และข้อเสนอแนะ	142
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	142
	ข้อเสนอแนะ	151
บรรณานุกรม		153

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

นวนิยายมีบทบาทและอิทธิพลมากสำหรับสังคม ผู้อ่านนวนิยายนอกจากจะได้รับความบันเทิงเริงรมย์แล้ว ยังได้ข้อคิด ความรู้ หรือปรัชญา ที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเช่นที่ตนเองรู้สึก หรือให้เห็นสภาพความจริงเกี่ยวกับชีวิตอย่างที่ตนเองเห็น ดังที่ เจือ สตะเวทิน (เจือ สตะเวทิน 2510 : 73) กล่าวว่า "นวนิยายเป็นที่แสดงอารมณ์ โลกทัศน์ และอุดมคติของนักเขียนอย่างเต็มที่" ความเห็นนี้สอดคล้องกับ วิภา กงกะนันทน์ (วิภา กงกะนันทน์ 2520 ก. 35) ที่ว่า "นักเขียนบางท่านเอาจริงเอาจังกับบทประพันธ์ของตนเองมาก คือแทนที่จะเขียนเพียงเพื่อ "ประโลมโลกย์' เท่านั้น ท่านยังมีเจตนาจะอธิบายหลักการทางปรัชญาบางอย่างด้วย"

เราอาจกล่าวได้ว่า งานประพันธ์ทุกชิ้นมีทัศนะของผู้ประพันธ์แฝงอยู่ ผิดกันแต่เห็นได้ชัดหรือแฝงเร้นอยู่เท่านั้น เพราะทัศนะของผู้ประพันธ์เป็นสิ่งคุมวรรณกรรม เช่น เมื่อนักประพันธ์เห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ก็ย่อมแต่งเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่าชีวิตเป็นทุกข์ (วิทย์ ศิวะศริยานนท์ 2518 : 42 – 45) เมื่อเราอ่านนวนิยายอย่างใคร่ครวญเราจะเห็นว่าการผูกเรื่อง การสร้างตัวละคร บทสนทนา ตลอดจนการตัดขยายเลือกเฟ้นส่วนประกอบของเรื่องย่อมบ่งทัศนะของนักประพันธ์ แม้จะแอบแฝงอยู่ก็ตาม

ดังนั้นการที่จะศึกษางานประพันธ์ประเภทนวนิยาย จึงมีความจำเป็นจะต้องให้ความสนใจและเข้าใจทัศนะ อุดมคติ หรือหลักการของปรัชญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ประพันธ์ เพื่อที่เราจะได้เข้าใจผลงานแต่ละชิ้นอย่างแจ่มแจ้งเพิ่มขึ้น เพื่อให้ตรงกับเจตนารมย์ของผู้ประพันธ์ ดังที่ ช่อทิพย์ สุวรรณานนท์ (ช่อทิพย์ สุวรรณานนท์ 2521 : 1) กล่าวว่า "ผู้ที่จะศึกษางานประพันธ์ควรจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับแนวความคิด หรือปรัชญา และชีวประวัติรวมทั้งงานเขียนอื่น ๆ ของนักประพันธ์ เพราะสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อผลงานทางวรรณกรรมอยู่ไม่น้อย"

แนวความคิด หรือปรัชญาที่นักประพันธ์แสดงไว้ในนวนิยายนั้นมีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประสบการณ์ของนักประพันธ์เอง เพราะนักประพันธ์มักใช้ประสบการณ์เป็นวัตถุดิบส่วนหนึ่งในการเขียนนวนิยาย ดังที่ วิภา กงกะนันทน์ (วิภา กงกะนันทน์ 2520 ข. 83-84) กล่าวว่า นวนิยายเป็นรูปแบบของวรรณคดีที่นักประพันธ์ได้วัตถุดิบส่วนหนึ่งหรือส่วนใหญ่มาจากอัตตชีวประวัติ ทั้งนี้อาจจะโดยที่ตนเองตั้งใจหรือมิได้ตั้งใจก็ได้ เพราะโดยทั่วไปนวนิยายเป็นศิลปกรรมที่ผู้สร้างพยายามเลียนแบบวิถีชีวิตของปถุชน เช่นเรื่องของความรู้สึก ความคิด จินตนาการ ความฝัน และประสบการณ์ของมนุษย์ ดังนั้นโดยอัตโนมัตินักประพันธ์มักจะสอดแทรกนามธรรมต่าง ๆ ข้างต้นอันเป็นประสบการณ์เฉพาะตนเข้าไปในเรื่องราว ฉาก ตัวละคร หรือทัศนะของตัวละครด้วย

ประสบการณ์ที่นักเขียนได้สอดแทรกลงในผลงานของตนนั้น นอกจากจะเป็นประสบการณ์ตรงแล้ว ยังอาจเป็นประสบการณ์อ้อม คือได้รับจากการอ่าน ค้นคว้าศึกษาผลงานของผู้อื่น ซึ่งอาจจะเป็นของนักปรัชญา นักการศึกษา นักวิทยาศาสตร์ ฯลฯ จนเกิดความเลื่อมใสและประทับใจ จึงได้ถ่ายทอดความคิดนั้นลงในงานประพันธ์ของตนเอง ตัวอย่างเช่น งานประพันธ์เรื่อง <u>The Children of the Night</u> ของ E.A. Robinson ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าได้รับอิทธิพลแนวความคิดในเรื่องกฎแห่งการชดเชย (Law of Compensation) ของ R.W. Emerson (วิภา กงกะนันทน์ 2520 ก. 35-39 อ้างอิงมาจาก Free. 1966 : 70-77) หรือในงานของนักเขียนศตวรรษที่ 19 ก็จะพบอิทธิพลความคิดของ ชาร์ลส ดาร์วิน (Charles Darwin) อย่างชัดเจนที่สุด (สิทธา พินิจภูวดล 2517 : 151-152)

แนวความคิดของ ชาร์ลส ดาร์วิน ได้เข้าไปมีอิทธิพลในสหรัฐอเมริกาอย่างมากระยะหลังจากเกิดสงครามกลางเมือง (1861) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่วิชาการและวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว เป็นยุคแห่งการขยายตัวของอุตสาหกรรมอันเป็นผลของการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป สหรัฐอเมริกาได้ก้าวไปสู่จุดแห่งความเสื่อมโทรมทางสังคมเพราะการขยายตัวเกินขอบเขตของเศรษฐกิจ (เสริมจิตร สิงหเสนี 2518 : 74-75) นักเขียนอเมริกันหลายคนได้ถากถางความอยุติธรรมของสังคม และความเป็นอยู่ที่เสื่อมโทรมของ

ประชาชนว่า เป็นสังคมเหมือนกับที่ชาร์ลส ดาร์วิน กล่าวว่า คนที่แข็งแรงที่สุดหรือมีอำนาจที่สุดเท่านั้นที่จะมีชีวิตรอดอยู่ได้ (The strongest will survive) ตัวอย่างเช่น Henry Adams เขียนเรื่อง Democracy (1880) เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกผิดหวังในสังคมของคนอเมริกันด้วยกันเอง เขาประณามการคอรัปชั่น การบูชาวัตถุและความฉาบฉวยในเรื่องต่าง ๆ และกล่าวสนับสนุนทฤษฎีดาร์วินว่า "ข้าพเจ้ามีศรัทธาในเรื่องของความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด (I have faith in the survival of the fittest)" (Hofstadter. 1959 : 85-86)

ทฤษฎีดาร์วิน (Darwinism) ได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อนักเขียนอเมริกันมาก สมกับที่ฮอฟสแตดเตอร์ (Hofstadter. 1959 : 4-5) กล่าวว่า "สหรัฐอเมริกาในระยะระหว่างตอนปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 เป็นประเทศดาร์วิน (Darwinian Country) ประเทศอังกฤษให้กำเนิดดาร์วินแก่โลก แต่สหรัฐอเมริกาให้การยอมรับทฤษฎีของชาร์ลส ดาร์วิน อย่างเต็มที่และรวดเร็ว"

นักเขียนอเมริกันคนหนึ่งในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลความคิดของชาร์ลส ดาร์วิน อย่างมากคือ แจ็ค ลอนดอน (Jack London) โดยเฉพาะความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ (Theory of Natural Selection) (Stern. 1968 : 383) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่สำคัญมากส่วนหนึ่งของทฤษฎีวิวัฒนาการ (Theory of Evolution) ของดาร์วิน ซึ่งดาร์วินได้เขียนไว้ในหนังสือ The Origin of Species (1859) ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกของโลก (วิภา กงกะนันทน์ 2520 ข. 95) แจ็ค ลอนดอน ได้ใช้เวลาศึกษาหนังสือเล่มนี้อย่างละเอียดเมื่อครั้งที่เขาไปเสี่ยงโชคขุดทองในซีโลกเหนือ นอกจากนี้ลอนดอนยังได้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลงานของนักเขียนอื่น ๆที่ที่มีความคิดสอดคล้องกับทฤษฎีดาร์วิน (Darwinism) ได้แก่ แฮร์เบอร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) เฟรดดริค นิชเช่ (Friedrich Nietzsche) และ คาร์ล มาร์กซ (Karl Marx) (Hubbell. 1949 : 409)

ประสบการณ์ในชีวิตของแจ๊ค ลอนดอนที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากและครั้งหนึ่งที่เขาต้องไปเผชิญโชคด้วยการขุดทองในอลาสก้าที่ซึ่งเขาต้องต่อสู้กับความหนาวเย็นอันแสนทารุณ ทำให้ลอนดอนสนใจศึกษาทฤษฎีดาร์วินอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด อันเป็นความคิดหลักของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ และลอนดอนได้ใช้ประสบการณ์จริงรวมทั้งแนวความคิดดังกล่าวเป็นวัตถุดิบสำคัญในการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นของเขา ซึ่งทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างงดงาม (Herzberg. 1962 : 649 - 650)

ด้วยเหตุนี้เองผู้เขียนจึงสนใจที่จะวิเคราะห์อิทธิพลของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายของแจ๊ค ลอนดอน สามเรื่องคือ <u>The Call of the Wild, White Fang</u> และ <u>The Sea-Wolf</u> เพราะนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้แสดงทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของการเลือกสรรตามธรรมชาติได้ชัดเจนที่สุด และยังเป็นผลงานที่ทำให้ลอนดอนมีชื่อเสียงไปทั่วโลก มีผู้นำไปแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ประมาณ 20 ภาษา (อาษา ขอจิตต์เมตต์ 2514 : 368) รวมทั้งภาษาไทยด้วย นอกจากนี้ผู้เขียนก็ต้องการศึกษาเพื่อดูแนวความคิดหรือทัศนคติของแจ๊ค ลอนดอนที่มีต่อทฤษฎีดาร์วินที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังกล่าว และเมื่อเราเข้าใจแนวความคิดของผู้ประพันธ์ ก็จะทำให้เข้าใจงานของเขาได้อย่างแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น การที่ลอนดอนมีความสามารถในการเขียนนวนิยายทั้งสามเรื่อง โดยอาศัยทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วินพร้อมกับสอดแทรกประสบการณ์ของตนด้วย จนทำให้งานทั้งสามเล่มนี้กลายเป็นหนังสือที่ได้รับการอ่านอย่างกว้างขวางทั้งในยุโรปและอเมริกานั้น นับว่าเป็นความสามารถในด้านวิธีการเขียนที่น่าทึ่งเป็นอย่างมาก และแจ๊ค ลอนดอน ก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในวงวรรณกรรมอเมริกัน

<u>ความมุ่งหมายของการค้นคว้า</u>

เพื่อศึกษานวนิยายของแจ๊ค ลอนดอน ที่สะท้อนให้เห็นทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน และ วิธีการที่แจ๊ค ลอนดอน ใช้ในการถ่ายทอดแนวความคิดตามทฤษฎีดังกล่าว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงวิธีการที่แจ็ค ลอนดอน ใช้ในการถ่ายทอดแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วิน

2. ทำให้ทราบอิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินในนวนิยายของแจ็ค ลอนดอน

3. ทำให้เข้าใจแนวความคิดของแจ็ค ลอนดอน เกี่ยวกับทฤษฎีดาร์วิน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งทำการวิเคราะห์นวนิยายของแจ็ค ลอนดอน ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีดาร์วินสามเรื่องคือ

1.1 The Call of the Wild

1.2 White Fang

1.3 The Sea-Wolf

เนื่องจากนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้แสดงทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของการเลือกสรรตามธรรมชาติได้ชัดเจนที่สุด (Stern. 1968 : 384)

2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะใช้ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ (Theory of Natural Selection) ของชาร์ลส ดาร์วิน เป็นเกณฑ์

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ (Theory of Natural Selection) ของชาร์ลส ดาร์วิน (Darwin. 1956 : 131-158) หมายถึง

1. สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

2. วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

3. ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

ดังที่ ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ (ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ 2516 : 418-423) กล่าวว่า วรรณกรรมในระยะเวลาดังกล่าวได้แสดงออกถึงความโน้มน้าวไปสู่ลักษณะอันเป็นสัจจธรรมนิยม (Realism) ซึ่งปัจจัยอันหนึ่งที่ทำให้เป็นเช่นนี้คือความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่มีผลต่อพัฒนาการของสัจจธรรมนิยมหลายประการด้วยกัน นักประพันธ์บางกนยอมรับลัทธิของดาร์วิน ได้นำทฤษฎีนี้ไปใช้โดยการตีความหมาย (Implication) อันได้แก่ การดิ้นรนขวนขวายอันขาดความเมตตาปราณี เพื่อความคงอยู่และการตั้งใจจะอยู่รอด จากทฤษฎีของชาร์ลส ดาร์วิน ก่อให้เกิดปรัชญาอเมริกันที่ยกย่องภาคปฏิบัติ (Pragmatism) กนอเมริกันผู้บุกเบิกหนทางทั้งหลายได้มีประสบการณ์แห่งความยากลำบากและตระหนักดีว่า เฉพาะผู้ที่เข้มแข็งหรือแข็งแรงเท่านั้นที่สามารถจะอยู่รอด

แนวความคิดทำนองนี้ชาร์ลส ดาร์วิน ได้แสดงไว้ในหนังสือ <u>The Origin of Species</u> (1859) ซึ่ง พินิจ รื่นเริง และณพพร ดำรงศิริ (พินิจ รื่นเริง และณพพร ดำรงศิริ 2516 : 220-233) ได้สรุปใจความสำคัญของทฤษฎีวิวัฒนาการของดาร์วินจากหนังสือเล่มนี้ว่า ทฤษฎีดาร์วินมีใจความสำคัญอยู่สี่ประการ คือ

1. ในกลุ่มของสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน ถ้าพิจารณาลักษณะแต่ละชีวิตเปรียบเทียบกันจะพบว่ามีความแตกต่างไปจากกันเสมอ เช่นสีผิวอาจจะเผือดหรือคล้ำมากน้อยกว่ากันเป็นต้น ลักษณะเช่นนี้ดาร์วินเรียกว่า ความแปรผัน (Variation)

2. สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ มักมีลูกหลานมากเกินไป อาจไม่มีอาหารหรือได้รับการเลี้ยงดูไม่เพียงพอแก่ความต้องการของลูกหลานทุกชีวิตนั้น

3. ด้วยเหตุที่มีอาหารอยู่จำกัด แต่ผู้ต้องการอาหารมีมากจึงทำให้เกิดการแก่งแย่งแข่งขัน เพื่อให้ตนเองได้รับอาหารมากตามต้องการ (compete for existence)

4. ด้วยเหตุแห่งการแข่งขันต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ ผู้ที่อ่อนแอไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมนั้นจะตายไป เหลืออยู่แต่ผู้ที่เหมาะสมที่สุด (The fittest will survive) เท่านั้น ผู้ที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมนี้มักจะมีคุณลักษณะพิเศษที่ดีเด่นแปลกไปจากผู้อื่น เมื่อมีลูกหลานก็จะถ่ายทอดหรือสอนลักษณะนั้น ๆ สืบต่อกันไป (Inheritance of favorable characteristics) เกิดเป็นพันธุ์ใหม่ที่ดีขึ้นมา

เนื่องด้วยการที่ได้ผู้มีลักษณะเหมาะสมอยู่รอดนี้เกิดจากสภาพความเป็นไปของสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ดาร์วินจึงเรียกวิธีการนี้ว่า Natural Selection หรือการเลือกสรรตามธรรมชาติ

ไชยยศ ประสานวงศ์ (ไชยยศ ประสานวงศ์ 2517 : 59–126) กล่าวว่า ชาร์ลส ดาร์วินมีความเชื่อในเรื่องการเลือกสรรตามธรรมชาติ (Natural Selection) ว่าในธรรมชาติจริง ๆ พืชและสัตว์สามารถผลิตลูกหลานได้เป็นร้อยเป็นพันตัว ถ้าลูกหลานที่ถูกผลิตขึ้นสามารถต่อสู้กับธรรมชาติจนมีชีวิตอยู่รอดอยู่ทุกตัว ปัญหาประชากร (ของสิ่งมีชีวิต) ล้นโลกต้องเกิดขึ้นแน่ ๆ และควรจะเกิดขึ้นตั้งนานแล้ว แต่ปัญหาดังกล่าวไม่เกิดก็เนื่องมาจากการคัดเลือกตามธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นตัวจำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิต ในสิ่งมีชีวิตรุ่นหนึ่ง ๆ ย่อมจะมีบางตัวที่มีความแข็งแรงและสามารถในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Struggle for Existence) ได้ดีกว่าตัวอื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น ในลูกปลาฝูงหนึ่งจะมีลูกปลาอยู่บางตัวที่แข็งแรงว่ายน้ำเก่ง สายตาดี จึงสามารถหาอาหารและหลบหนีศัตรูได้ดีกว่าตัวอื่น ๆ ธรรมชาติเป็นตัวเลือกสรรผู้ที่สมควรมีชีวิตอยู่ ลักษณะเช่นนี้ดาร์วินเรียกว่า "การเลือกสรรตามธรรมชาติ" (Natural Selection)

ทฤษฎีดาร์วินถูกโจมตีอย่างมากในระยะแรก แต่ในระยะเวลาต่อมาก็เป็นที่ยอมรับมากขึ้น ในสหรัฐอเมริกาได้มีการยอมรับแนวความคิดของดาร์วินนี้ไปพัฒนาเป็นทฤษฎีทางสังคม กลายเป็น Social Darwinism ขึ้น และนักเขียนอเมริกันที่สนใจศึกษางานของดาร์วินมากผู้หนึ่งคือ แจ๊ก ลอนดอน (Jack London) เขาได้เขียนหนังสือมากมายซึ่งแสดงให้เห็นถึงทัศนะของเขาเกี่ยวกับทฤษฎีดาร์วิน

ในการที่จะศึกษาทัศนะของนักประพันธ์ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2511 : 10–11) ได้แนะแนวทางในการวิเคราะห์นวนิยายในด้านทัศนะหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ว่า ทัศนะหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เห็นง่ายนัก ยิ่งถ้าหากผู้ประพันธ์ไม่ค่อยมีความคิดเห็นของตนแน่วแน่ มีแต่พร่า ๆ หรือมีไปตามความนึกคิดของผู้อื่น ยิ่งทำให้แลเห็นทัศนะในนวนิยายของนักประพันธ์นั้นยากขึ้นไปอีก บางคราวนักประพันธ์บางคนมีทัศนะที่น่าสนใจ อาจแสดงความคิดเห็นขัดแย้ง

กันไปในตัว แต่นักอ่านย่อมพยายามจับความคิดเห็นของนักประพันธ์ให้ได้ การอ่านจึงจะออกรส ในการพิจารณาทัศนะของนักประพันธ์เราอาจพิจารณาจากคำพูดของตัวละคร จากวิธีการที่นักประพันธ์บรรยายแสดงความนึกคิดของตนเองออกมาตรง ๆ หรืออาจแฝงไว้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ

วิภา กงกะนันทน์ (วิภา กงกะนันทน์ 2520 ข. 70 – 74) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการศึกษาทัศนะในวรรณคดีว่า ความคิดเห็นหรือปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณคดี แบ่งออกเป็นสามประการ คือ

1. ทัศนะของผู้เขียน
2. ทัศนะของตัวละคร
3. ทัศนะของสังคม

ในการศึกษาเรื่องทัศนะจะต้องพิจารณาให้รอบคอบว่า ทัศนะใดเป็นทัศนะของตัวละคร ทัศนะใดเป็นทัศนะของผู้ประพันธ์ หรือว่าผู้ประพันธ์แสดงทัศนะของตนโดยผ่านตัวละครตัวใด

ทัศนะของนักประพันธ์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชีวประวัติของนักประพันธ์เอง ประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตเป็นวัตถุดิบสำคัญสำหรับการเขียนหนังสือ แจ๊ค ลอนดอน ก็เช่นเดียวกัน ดังที่ อาษา ขอจิตต์เมตต์ (อาษา ขอจิตต์เมตต์ 2514 : 359-368) ได้กล่าวถึงชีวิตของแจ๊ค ลอนดอน ว่าเมื่อเราจะแต่งหนังสือ สิ่งจำเป็นสิ่งแรกที่สุดก็คือมีเรื่องที่จะแต่ง นี่คือเคล็ดลับแห่งความสำเร็จอย่างมหัศจรรย์ประการหนึ่งของแจ๊ค ลอนดอน และอาษา ขอจิตต์เมตต์ ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า ลอนดอนได้ใช้วัตถุดิบจากอัตตชีวประวัติในการเขียนหนังสือ ซึ่งทำให้ลอนดอนกลายเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในวงวรรณกรรมอเมริกัน เขามีรายได้ประจำปีมากกว่าประธานาธิบดีของสหรัฐถึงหนึ่งเท่าตัว ผลงานชิ้นเอกของลอนดอน คือเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> ซึ่งเป็นหนังสือที่จำหน่ายไปแล้วกว่า

1.5 ล้านเล่ม จัดว่าเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเล่มหนึ่งในประวัติวรรณกรรมของสหรัฐ

เดวิดสัน (Davidson. 1973 : 239–380) กล่าวว่า แจ็ค ลอนดอน เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในกลุ่มนักเขียนอเมริกันหนุ่ม ๆ และเป็นนักเขียนที่ได้รับค่าจ้างเขียนมากที่สุดในโลก บางทีอาจจะไม่มีนักเขียนคนใดที่ใช้สติปัญญาเขียนเรื่องได้อย่างมากมายเหมือนลอนดอน เพียง 16 ปี ในอาชีพงานเขียน เขาได้ผลิตนวนิยายเรื่องสั้น บทความกว่า 50 เล่ม เขาเป็นนักเขียนที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง และในเวลาต่อมามีรายงานว่า แจ็ค ลอนดอน เป็นนักเขียนอเมริกันที่เป็นที่ชื่นชอบมากที่สุดในประเทศรัสเซีย และบั้นปลายชีวิตของเลนินก็มีชีวิตชีวาขึ้นด้วยการอ่านหนังสือต่าง ๆของลอนดอน

วอลลีชินสกี้ (Wallechinsky. 1977 : 244) ได้กล่าวถึงชีวิตของแจ็ค ลอนดอนว่า เมื่อลอนดอนมีอายุ 18 ปี ภายหลังจากที่ต้องติดคุกไม่นานด้วยข้อหาเป็นคนจรจัด เขาก็ทุ่มเททั้งกายและใจเป็นนักสังคมนิยมเต็มที่ ในปี 1905 นักผจญภัยและนักเดินเรือผู้นี้ได้รณรงค์หาเสียงเพื่อเป็นผู้แทนของพรรคสังคมนิยมในเมืองโอ้คแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเอง การสมัครของเขาเป็นที่สนใจอย่างกว้างขวาง แต่ปรากฏว่าเขากลับได้คะแนนเลือกตั้งไม่ถึง 100 เสียงเท่านั้นเอง

บรุ๊คส์ (Brooks. 1956 : 214–215) กล่าวว่า แจ็ค ลอนดอนได้สร้างโลกในค่ำคืนอันยาวนานของทวีปอาร์คติค ซึ่งมนุษย์ต้องต่อสู้กับมนุษย์ และต้องต่อสู้กับความหิวและความหนาวเย็น การที่ลอนดอนเขียนหนังสือได้อย่างมีชีวิตชีวาเต็มไปด้วยจินตนาการทำให้เขากลายเป็นนักเขียนหนุ่มที่มีชื่อเสียงที่สุดของประเทศภายในเวลาเพียง 4–5 ปี ไม่เพียงแต่เป็นที่แพร่หลายในหมู่นักอ่านที่อ่านเฉพาะหนังสือที่เป็นที่นิยมเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ชื่นชอบของพวกปัญญาชนอีกด้วย เรื่องต่าง ๆ ที่เขาแต่งสอดแทรกแนวคิดทางปรัชญา คือแสดงให้เห็นถึงทฤษฎีของดาร์วิน หรือไม่ก็ของคาร์ล มาร์กซ นิชเช่ หรือของแฮร์เบิร์ต สเปนเซอร์ โดยแสดงให้เห็นการต่อสู้ของจิตใจและการผจญภัย

สโตน (Stone. 1965 : 94) มีความเห็นสอดคล้องกับบรุ๊ดส สโตนเป็นผู้ที่ได้ศึกษาประวัติและผลงานของแจ็ค ลอนดอน ได้กล่าวถึงที่มาของแนวความคิดที่ลอนดอนใช้ในการเขียนหนังสือว่า ลอนดอนได้รับอิทธิพลความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการมาจากชาร์ลส ดาร์วิน และบุคคลอื่นอีกสามท่าน ที่มีแนวความคิดสอดคล้องกับทฤษฎีดาร์วินคือ สเปนเซอร์ (Spencer), มาร์กซ (Marx) และ นิชเช่ (Nietzsche) โดยสโตนถึงกับกล่าวว่า " Jack's four intellectual grandparents were Darwin, Spencer, Marx and Nietzsche"

บุตรสาวของแจ็ค ลอนดอน คือ โจน ลอนดอน (London. 1939 : 377) ได้เขียนเล่าถึงชีวิตบิดาของเธอเองว่า แจ็ค ลอนดอน เป็นหนึ่งในจำนวนนักเขียนผู้นำสามคน ที่เป็นผู้ส่องทางสว่างไสวให้แก่วงวรรณกรรมอเมริกันสมัยใหม่ นักเขียนสามท่านได้แก่ สตีเฟน เครน (Stephen Crane), แฟรงค์ นอริส (Frank Norris) และแจ็ค ลอนดอน (Jack London) เป็นผู้ผลิตสิ่งใหม่ ๆ เช่น ในเรื่องของ แนวเรื่อง ตัวละคร และกลวิธีการประพันธ์ เป็นชนิดที่ไม่เคยปรากฏในวรรณคดีอเมริกันมาก่อนเลย และสิ่งที่เขาทั้งสามสร้างขึ้นมานั้นนับว่ายิ่งใหญ่และมีความสำคัญต่อชีวิตคนอเมริกัน แจ็ค ลอนดอน เขียนหนังสือได้เหมาะสมกับเวลาขณะนั้น คือเวลาที่ต้องมีการต่อสู้ เขาได้บรรยายอย่างกล้าหาญด้วยความเข้าใจอันซาบซึ้งอันเป็นพื้นฐาน ต่อบุคคลที่ได้ต่อสู้ และสาเหตุของการต่อสู้ และทำนายเหตุการณ์ในบั้นปลายได้

เบอร์ดิค (Burdick. 1962 : 5-8) วิจารณ์การเขียนของแจ็ค ลอนดอนว่า ลอนดอนได้ใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาได้พบมาจากชีวิตจริงของเขานำมาเป็นเครื่องมือสำหรับการเขียนนวนิยาย เช่น ในชีวิตจริงของลอนดอน เขาได้เดินทางไปขุดทองในขั้วโลกเหนือ ได้พบกับความหนาวเย็นอย่างแสนทรมาน เขาก็ได้นำประสบการณ์อันนั้นมาเขียนให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ ราวกับได้สัมผัสสภาพนั้นด้วยตัวเอง ลอนดอนสามารถดึงเอาโลกที่ป่าเถื่อนซึ่งสูญสิ้นไปแล้วมาให้มีชีวิตและเคลื่อนไหวได้เพื่อผู้อ่านปัจจุบันได้เห็น เขาจะเป็นนักเขียนที่ไม่มีวันเสื่อม เป็นนักเขียนชั้นบรมครูทีเดียว

ความเห็นของเบอร์ดิคนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของวอร์คเกอร์ (Walker. 1967 : 26) ผู้ซึ่งกล่าววิจารณ์งานเขียนของลอนดอนว่า แจ๊ค ลอนดอนใช้ประสบการณ์สมัยที่ต้องเผชิญความหนาวเย็นในกลอนไดค์ ในระยะตื่นทอง นำมาเขียนเรื่องผจญภัยต่าง ๆ และจากสิ่งนี้เองที่ทำให้ลอนดอนได้สังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างความป่าเถื่อนและอารยธรรม ลอนดอนได้เห็นความโลภของมนุษย์ที่ละทิ้งกิจวัตรประจำวันในเมืองเพื่อมาเสี่ยงโชคเพื่อหวังรวยลัด โดยต้องเผชิญกับสภาพธรรมชาติที่ลำบากแสนสาหัส นอกจากนี้วอร์คเกอร์ยังได้วิจารณ์ผลงานของลอนดอนว่า ไม่ว่าตัวละครเอกของลอนดอนจะเป็นมนุษย์หรือเป็นมนุษย์ที่แอบแฝงมาในรูปของสุนัข ตัวเอกนั้นจะเต็มไปด้วยพละกำลังแข็งแรง ดวงตามีประกาย และพยายามที่จะหลีกหนีจากลักษณะความเป็นอยู่ซ้ำซากน่าเบื่อ ด้วยเหตุนี้จึงยังคงมีผู้อ่านงานของลอนดอนอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง <u>The Son of the Wolf</u>, <u>The Call of the Wild</u>, <u>White Fang</u> และเรื่องสั้นเรื่อง <u>Love of Life</u> และ <u>To Build a Fire</u> นวนิยายของลอนดอนที่เกี่ยวกับยูคอนแถบขั้วโลกแสดงให้เห็นถึงผลงานชิ้นเยี่ยมยอดของเขา

แมจจิล (Magill. 1952 : 103-105) วิจารณ์ผลงานของลอนดอนไว้ว่าหนังสือที่เป็นที่นิยมสูงสุดในจำนวนหนังสือของแจ๊ค ลอนดอน ก็คือ <u>The Call of the Wild</u> ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสุนัขตัวหนึ่งชื่อบัก (Buck) สุนัขตัวเอกในเรื่องนี้ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นสัตว์ แต่เป็นคน ๆ หนึ่ง ลอนดอนมีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อสัตว์และประเทศที่เขาเขียนถึงอย่างเห็นได้ชัด และเขาได้ถ่ายทอดความรักนั้นลงไปในหนังสือ ซึ่งได้รับการอ่านอย่างกว้างขวางตั้งแต่เริ่มพิมพ์จำหน่าย สำหรับผู้ที่ชอบเรื่องผจญภัยและตื่นเต้นเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> เป็นหนังสือที่ให้ความสนุกสนานได้อย่างวิเศษ นอกจากนี้ แมจจิลยังได้วิจารณ์เรื่อง <u>The Sea - Wolf</u> ไว้ว่า เนื่องจากแจ๊ค ลอนดอน เริ่มงานอาชีพของเขาด้วยการเป็นกลาสีเรือ และจากการที่ได้ใช้ชีวิตบนเรือทำให้เขาได้สังเกตชีวิตในทะเล ซึ่งเขาได้นำมาเขียนบรรยาย โดยได้เขียนบรรยายอย่างเยี่ยมยอด เขาเล่าได้อย่างมีรสมีชาติ จนกระทั่งดูเหมือนว่าเขาสร้างเรื่องจริงจากชีวิตของเขา

ฮาร์ท (Hart. 1965 : 489–491) ได้วิจารณ์ชีวิตและผลงานของแจ็ค ลอนดอนที่ได้รับอิทธิพลความคิดของดาร์วินไว้ว่า ในปี 1897 แจ็ค ลอนดอน ได้ร่วมไปขุดทองที่คลอนไดค์ ซึ่งเป็นระยะที่เกิดการตื่นทอง แต่ลอนดอนประสบความล้มเหลวและที่คลอนไดค์นี้เองที่ทำให้เขาได้รู้จักนิสัยดั้งเดิมของคนที่แท้จริง ซึ่งต่อมาก็กลายเป็นตัวเอกที่มีชีวิตยากลำบากในผลงานของเขา ลอนดอนได้ศึกษาต่อไปด้วยการอ่านงานของสเปนเซอร์ ดาร์วิน และคาร์ล มาร์กซ เมื่อพบกับความเลวทรามของมนุษย์จนทนไม่ได้ เขาก็กลับไปโอ๊คแลนด์ (Oakland) ในปีต่อมา และเริ่มเขียนหนังสือโดยใช้ประสบการณ์ของเขา เรื่องสั้นต่าง ๆ เกี่ยวกับยูคอน (Yukon) ก็ถูกตีพิมพ์ใน The Overland Monthly และ The Atlantic Monthly และในปี 1900 รวมเรื่องสั้นชื่อ The Son of the Wolf ก็ออกมาสู่สายตาผู้อ่าน ซึ่งเริ่มทำให้ลอนดอนมี ชื่อเสียงทั่วประเทศในฐานะที่แสดงให้เห็นถึงชีวิตอันโหดร้าย ป่าเถื่อน บึกบึน ในขั้วโลกเหนืออันห่างไกล เรื่องสั้นที่โด่งดังมากคือ To Build a Fire ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้กับธรรมชาติ และนวนิยายที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ The Call of the Wild (1903) อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสุนัขในขั้วโลกเหนือที่ได้หนีจากโลกอารยธรรมไปเข้าฝูงสุนัขป่า อีกเรื่องหนึ่งที่มีชื่อเสียงคือ The Sea-Wolf (1904) ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับกัปตัน Wolf Larsen ผู้ที่โหดเหี้ยมดุร้ายมีกำลังอำนาจ เป็นผู้คุมเรือล่าแมวน้ำ กัปตันผู้นี้เป็นเหมือนตัวเชื่อมโยงระหว่างสมองของโลกที่เจริญแล้วกับพละกำลังสมัยดึกดำบรรพ์ นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่ดีเด่นคือ White Fang (1906) ก็เป็นเรื่องของสุนัขป่าที่ถูกบังคับให้เชื่องได้

บทที่ 2

ชีวประวัติของแจ็ค ลอนดอน และผลงาน

<u>ประวัติของแจ็ค ลอนดอน</u>

แจ็ค ลอนดอน (Jack London) มีชื่อเดิมคือ จอห์น เชนนี่ (John Chaney) เกิดเมื่อวันที่ 12 มกราคม ค.ศ.1876 ที่เมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) เขาเป็นบุตรนอกสมรสของ ฟลอร่า เวลแมน (Flora Wellman) และวิลเลียม เฮนรี่ เชนนี่ (William Henry Chaney) ผู้ซึ่งเป็นนักเขียนผู้ไร้ที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง เป็นครูและเป็นนักวิทยาศาสตร์ ทั้งฟลอร่า และวิลเลียมได้เลิกร้างกันหลังจากที่แจ็ค ลอนดอนเกิดไม่กี่วัน และในเวลาเพียงไม่กี่เดือนหลังจากการหย่าร้าง ฟลอร่าก็แต่งงานใหม่กับจอห์น ลอนดอน (John London) ผู้ซึ่งเป็นพ่อหม้ายลูกติด 11 คน ที่เกิดจากภรรยาเก่าที่ตายไป ดังนั้น บุตรชายของฟลอร่า เวลแมน จึงได้รับการตั้งชื่อทางศาสนาคริสต์ให้เป็นจอห์น กริฟฟิท ลอนดอน (John Griffith London) จากปมด้อยเรื่องเป็นบุตรนอกกฎหมายนี้เอง ที่เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งให้ แจ็ค ลอนดอน ได้ต่อสู้เพื่อชื่อเสียง ความมั่งคั่งและสถานะทางสังคม (Herzberg. 1962 : 649)

ภายในเวลาไม่กี่ปี กรอบครัวของลอนดอนก็ต้องประสบความอัตคัดขัดสนและต้องย้ายไปอยู่ในสลัมในเมืองโอ๊คแลนด์ (Oakland) ซึ่งเป็นตำบลนอกเมืองของซานฟราน-ซิสโก ชีวิตในวัยเด็กของแจ็ค ลอนดอนที่ต้องพบความยากจนอย่างเหลือเกินนับว่าเป็นวัยที่เขาหิวที่สุดในชีวิต จนกระทั่งครั้งหนึ่งเขาต้องขโมยเนื้อจากกล่องอาหารกลางวันของเด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่งในโรงเรียน เมื่อครอบครัวมีความจำเป็นด้านการเงินอย่างเหลือเกิน แจ็ค ลอนดอน ก็ต้องทำหน้าที่เป็นผู้หาเงินมาเลี้ยงครอบครัว เขาต้องเริ่มทำงานตั้งแต่อายุ 9 ปี ความยากจนและความยากลำบากสอนให้เขารู้จักการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด เขาทำงานแทบทุกอย่างซึ่งล้วนเป็นงานที่ต้องใช้แรงงานอย่างหนักทั้งสิ้น ตอนอายุ 14 ปี เขาต้องออกจากโรงเรียนมาทำงานตรากตรำเช่น เป็นชาวประมง เป็นคนขโมยงมหอยนางรม เป็นนักเดินเรือใบ

เป็นยามเฝ้าปลา และทำงานผจญภัยอีกหลายอย่างแถวอ่าวซานฟรานซิสโก

เนื่องจากชีวิตของแจ็ค ลอนดอน ต้องสมาคมกับคนยากจนและคนที่ท้อแท้ ทำให้เขามีความเห็นอกเห็นใจต่อคนยากจนอย่างมาก และทำให้เขามีแนวโน้มไปในทางสังคมนิยม สิ่งหนึ่งที่เป็นความสุขอย่างใหญ่หลวงในวัยหนุ่มของเขาก็คือห้องสมุดสาธารณะโอ๊คแลนด์ (Oakland Public Library) ซึ่งเป็นที่ที่เขาสามารถอ่านหนังสือได้ทุกชนิด เรื่องหลักที่เขาอ่านคือ ประวัติศาสตร์และเรื่องผจญภัย และหนังสือเก่าแก่ทั้งหมดที่เกี่ยวกับการเดินทางและการท่องเที่ยวทางทะเล เขาอ่านหนังสือของเชกสเปียร์, เฮอร์เบอร์ต สเปนเซอร์ คาร์ล มาร์กซ ฯลฯ

ต่อมาเขาได้เดินทางไปกับเรือ โซฟี ซัทเทอร์แลนด์ (Sophie Sutherland) เพื่อไปล่าแมวน้ำในทะเลใกล้ชายฝั่งญี่ปุ่น หลังจากนั้น แจ็ค ลอนดอนก็ยังคงมีการผจญภัยมากขึ้น เขาได้ร่วมกับกลุ่มคนตกงานในการเดินขบวนประท้วงไปกรุงวอชิงตัน ดี.ซี เขาเดินทางไปทั่วประเทศ เที่ยวขออาหารเพื่อยังชีพ และหลับนอนในสวนสาธารณะต่าง ๆ เขาถูกจับขังคุกหลายครั้งในฐานะคนจรจัด ความคิดของเขากำลังถูกครอบงำโดยลัทธิสังคมนิยมและความเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีดาร์วินซึ่งกำลังเป็นที่ถกเถียงกันในตอนปลายศตวรรษที่ 19 ความคิดเกี่ยวกับการอยู่รอดของผู้ที่แข็งแรงกว่า ดีกว่า รวมถึงความเชื่อมั่นในตัวเองที่จะต้องสร้างฐานะของตัวเองให้สำเร็จให้ได้เป็นแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ให้เขากลับไปศึกษาเล่าเรียนเพื่อเอาชนะชีวิตอันขมขื่นในอดีต (Stern. 1968 : 383) ดังนั้นท้ายที่สุดเขาจึงเดินทางกลับบ้านโดยตัดสินใจที่จะเป็นนักเขียนและตัดสินใจว่าเขาจะต้องกลับไปเรียนหนังสือ ขณะนั้นแจ็ค ลอนดอนมีอายุ 19 ปี เขาสามารถเรียนจบไฮสกูลที่เมืองโอ๊คแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ภายในเวลาเพียงสามเดือน และท่องหนังสืออย่างหนักเพียง 2–3 สัปดาห์ ก็สามารถสอบผ่านเข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (University of California) ได้ เขามีความทะเยอทะยานอย่างแรงกล้าที่จะเป็นนักประพันธ์ให้ได้ เขาจึงศึกษานวนิยายเรื่อง <u>Treasure Island</u>, <u>The Count of Monte Cristo</u> และ <u>The Tale of Two Cities</u> อย่างละเอียดแล้วหัดเขียนบ้าง เขาส่งเรื่องสั้นไปให้พวกบรรณาธิการต่าง ๆ ถึง 30 เรื่อง แต่ทุกเรื่องได้ถูกส่งกลับคืนมา นี่คือการเริ่มศึกษาหาความรู้จากอาชีพนี้ (อาษา ขอจิตต์เมตต์ 2514 . 363 – 367)

ในปี 1897 เกิดการพบทองในคลอนไดค์ (Klondike) รัฐอลาสก้า (Alaska) ข่าวนี้ทำความตื่นเต้นวุ่นวายให้ชาวอเมริกันทั้งประเทศ ผู้คนต่างละทิ้งงานอาชีพเพื่อมุ่งไปขุดทองในขั้วโลกเหนือ แจ็ค ลอนดอนก็เช่นเดียวกัน เขาลาออกจากมหาวิทยาลัยทั้ง ๆ ที่เพิ่งเข้าไปศึกษาได้เพียงหนึ่งภาคการศึกษาเท่านั้น เพื่อร่วมไปกับนักขุดทองทั้งหลายด้วย ลอนดอนใฝ่ฝันที่จะมีอาชีพเป็นนักประพันธ์โดยอาศัยเงินที่ได้จากการขายทอง และยังใฝ่ฝันที่จะใช้ทองส่วนหนึ่งเพื่อส่งเสริมให้มีการปฏิวัติลัทธิสังคมนิยมเพื่อประโยชน์แห่งมวลมนุษยชาติด้วย เขาได้เดินทางไปขุดทองตำแถบแม่น้ำยูคอน (Yukon River) ในบริเวณกลอนไดค์ เป็นเวลาถึงหนึ่งปี เต็ม และที่นี่เองลอนดอนได้ต่อสู้กับความหนาวเย็นอันแสนทรมาน และได้เห็นความแตกต่างระหว่างโลกแห่งความป่าเถื่อนและโลกอารยธรรม และเขาได้ศึกษาหนังสือเรื่อง <u>The Origin of Species</u> ของชาร์ลส ดาร์วิน อย่างละเอียด (Stone. 1965 : 78) อย่างไรก็ตามลอนดอนไม่พบทองเลย แต่เขากลับได้รับสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าการพบทองเสียอีก นั่นคือ เขาได้สะสมวัตถุดิบด้านความคิดมากมายซึ่งเป็นรากฐานอันนำมาซึ่งชื่อเสียงโด่งดังในอนาคต (Curley. 1976 : 280-281)

ลอนดอนจึงต้องกลับมาที่โอ๊คแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนียในปี ค.ศ.1898 เขาตกลงใจเลิกทำงานที่ต้องใช้แรงกายโดยเด็ดขาด และได้อุทิศเวลาของเขาให้แก่วรรณกรรม เขาเริ่มงานเขียนโดยใช้วัตถุดิบที่เป็นประสบการณ์จริงในขั้วโลกเหนือ ในปีแรกเขาไม่ประสบความสำเร็จทำให้รู้สึกท้อถอย แต่โชคดีเป็นของเขาเมื่อเรื่องสั้นชื่อ <u>The Son of the Wolf</u> ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1900 ซึ่งทำให้ลอนดอนเริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาทันที ในปีนั้นเองลอนดอนก็ได้แต่งงานกับเบสซี่ แมดเดอร์น (Bessie Maddern) ในสามปีถัดมาเขาเขียนหนังสืออีกหก เล่ม เขาได้รับเงินมากกว่าที่เขาเคยฝันว่าจะได้รับ และสามารถสร้างบ้านอันสวยงามให้กับครอบครัวและมารดาของเขาได้ ลอนดอนเริ่มสัมผัสกับชีวิตอิสระเต็มไปด้วยความสะดวกสบาย และเริ่มดื่มสุราอย่างหนักกับกลุ่มเพื่อนนักเขียนและศิลปินที่ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนาน แต่ลอนดอนไม่มีความสุขอย่างแท้จริง เขากลับมีความรู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก ด้วยความรู้สึกที่ว่าในขณะที่ตนเองประสบความสำเร็จ แต่ยังมีคนอื่นอีกมากมาย

ในโลกกำลังเผชิญกับความยากจนและความกดขี่ เขาได้ไปเยือนประเทศอังกฤษ และได้ใช้เวลาหก สัปดาห์ในสลัมของกรุงลอนดอน โดยร่วมใช้ชีวิตสลัมกับชาวสลัมอย่างใกล้ชิด ผลที่ได้ก็คือหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขาตั้งชื่อว่า The People of the Abyss (1903) ซึ่งเป็นงานทางสังคมวิทยามากกว่าจะเป็นนวนิยาย

เมื่อกลับจากประเทศอังกฤษ ลอนดอนเงียบขรึมกว่าเดิม มีความเชื่อมั่นมากขึ้น ดื่มสุราน้อยลง และได้เริ่มเขียนสิ่งที่เขาตั้งใจจะให้เป็นเรื่องสั้นด้วย เขาเขียนเรื่องเกี่ยวกับสุนัขในโลกอารยธรรมที่ถูกผลักดันให้เข้าไปสู่ป่าแห่งขั้วโลกโดยฉับพลัน และได้สร้างให้เห็น การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เรื่องนี้ได้กลายเป็นนวนิยายชื่อ The Call of the Wild (1903) เรื่องนี้ทำให้แจ็ค ลอนดอนกลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของอเมริกัน จัดได้ว่าเป็นผลงานชิ้นโบว์แดงของลอนดอนทีเดียว หลังจากนั้นเขาได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องเศร้าอันยิ่งใหญ่ทางทะเล ที่แสดงให้เห็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดคือ The Sea - Wolf(1904) ซึ่งเป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จอย่างมากเช่นกัน นอกจากนี้ลอนดอนยังได้เขียนนวนิยายเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในภาคเหนือของโลกและประสบความสำเร็จด้วยดีคือ White Fang (1906)

แจ็ค ลอนดอน เป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จในต้นศตวรรษที่ 20 เขาได้รับความสนใจทั้งในวงวรรณกรรมและทางด้านสังคม เมื่อพูดถึงนวนิยายและเรื่องสั้นต่าง ๆ ของเขาเกี่ยวกับขั้วโลกเหนือ บรรณาธิการท่านหนึ่งวิจารณ์ว่า ลอนดอนวาดภาพได้อย่างชัดแจ้งถึงความน่ากลัวของความหนาวเย็น ความมืด ความอดอยาก ผู้อ่านย่อมตระหนักได้ว่าลอนดอนได้ใช้ชีวิตเช่นนั้นด้วยตนเอง และริชาร์ด โอ คอนเนอร์ (Richard O' Conor) ผู้ซึ่งได้เขียนเกี่ยวกับชีวิตของลอนดอนกล่าวว่า

> นักวิจารณ์บางคนให้การยกย่องลอนดอนอย่างสูงสุดในเวลานั้น โดยกล่าวว่าเรื่อง The Call of the Wild เป็นเรื่องที่ดีเท่ากับเรื่องทุกเรื่องที่คิปปลิง (Kipling) เคยเขียนมา นักวิจารณ์คนอื่น ๆ ยกย่องให้เรื่องนี้เป็นวรรณกรรมอเมริกันชิ้นเอก นับว่าในที่สุดแจ็ค ลอนดอน ก็ได้รับการ

ตอบสนองจากนักอ่านอเมริกันอย่างเต็มที่ หนังสือเล่มนี้ถูกแปลเป็นภาษาทุกภาษาภายใต้ดวงอาทิตย์ (The book was translated into every language under the sun)

(United States Information Service. 1975 : 3)

และในภาษาไทยเองก็มีผู้นำมาแปล คืออดิศร เทพปรีชา โดยให้ชื่อเรื่องนี้ว่า <u>เสียงเพรียกจากพงพี</u>

ในปีที่แจ็ค ลอนดอน ประสบความสำเร็จอย่างสูงสุดในด้านวรรณกรรม เขากลับพบความล้มเหลวในชีวิตส่วนตัว นั่นคือ เขาได้หย่าร้างกับเบสซี่ แมคเดอร์น และได้ทิ้งบุตรสาวสองคน เพื่อไปแต่งงานกับคลาร่า ชาร์เมียน (Clara Charmian Kittredge) ซึ่งเป็นหญิงที่น่ารักมีเสน่ห์อย่างมาก และมีทัศนะที่ตรงกับลอนดอน แต่ชีวิตสมรสครั้งที่สองไม่ได้มีความสุขอย่างที่ลอนดอนคาดหวังไว้ เพราะชาร์เมียนมีความรักและความเข้าใจลอนดอนน้อยกว่าที่เขาเคยคาดไว้ และในขณะเดียวกันชาร์เมียนก็พบว่าลอนดอนเป็นคนยุ่งยาก ชอบเรียกร้องเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้มากเกินไป ลอนดอนจึงหันมาดื่มสุราอย่างหนัก

ลอนดอนพยายามหาความสุขให้กับชีวิต เขาจึงย้ายกลับไปอยู่ชนบทและซื้อทุ่งเลี้ยงสัตว์ซึ่งเขาตั้งชื่อว่า Valley of the Moon และสร้างคฤหาสน์อันสง่างามที่นั่น แต่คฤหาสน์นั้นก็ถูกไฟไหม้เสียก่อนที่เขาจะได้เข้าไปอยู่ หลังจากนั้นเขาจึงสร้างเรือขึ้นลำหนึ่งชื่อ The Snark ซึ่งเขาและชาร์เมียนได้ใช้แล่นไปท่องทะเลทางใต้ ลอนดอนไม่ชอบการอยู่นิ่งเฉย เขาจึงท่องเที่ยวไปอย่างกว้างขวางเพื่อแสวงหาความสุข และต่อมาก็เปลี่ยนวิถีชีวิตโดยเปลี่ยนอาชีพไปเป็นผู้สื่อข่าวเกี่ยวกับการปฏิวัติในเม็กซิโก เขายังคงเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายอย่างมากมายเพื่อหาเงินใช้จ่ายตลอดเวลา เขาต้องการเงินเพื่อใช้ชีวิตอย่างหรูหราและเพื่อค้ำจุนมารดา ภรรยาคนแรกและบุตรสาวสองคน

เป็นที่น่าประหลาด แม้ว่าเพื่อนที่ชื่นชอบสังคมนิยมได้พากันละทิ้งลอนดอนไป แต่เขาก็ยังคงเชื่อมั่นในลัทธินั้น เขายังคงคัดค้านอย่างรุนแรงต่อคนชั้นสูงที่ร่ำรวย ความขาด

ประสิทธิภาพและความโหดร้ายในโรงงานอุตสาหกรรม การใช้แรงงานเด็ก และการคอรัปชั่นในวงราชการ ตลอดเวลาเท่าที่เขามีชีวิตอยู่ เขาได้เรียกร้องเพื่อความยุติธรรม ความเห็นอกเห็นใจ การให้บริการแก่คนอื่น และความปราศจากความเห็นแก่ตัว

ในปี 1916 สุขภาพของเขาทรุดโทรมลง เขาได้เขียนหนังสือไว้กว่า 50 เล่ม ซึ่งเป็นทั้งนวนิยาย เรื่องสั้น บทความ และบทวิจารณ์เกี่ยวกับสังคม ผลงานในระยะหลังไม่ประสบความสำเร็จ ลอนดอนจึงเริ่มตระหนักว่าเขาได้สูญเสียความนิยมจากสาธารณะชนในด้านวรรณกรรมเสียแล้ว เขารู้สึกว่าความสำเร็จได้ละทิ้งเขา เงินจำนวนมากที่หามาได้จากการเขียนหนังสือก็สูญสิ้นไปหมด แม้แต่ความรักที่เขาเคยหวังไว้ก็หมดสิ้นไปด้วย

คืนวันที่ 21 พฤศจิกายน ค.ศ. 1916 ชีวิตของแจ๊ค ลอนดอน ก็จบสิ้นลง เป็นที่เชื่อกันว่าเขาฆ่าตัวตายด้วยการรับประทานยาแก้ปวดมากเกินไป ซึ่งเป็นยาซึ่งแพทย์ให้เขารับประทานเนื่องจากความเจ็บป่วย รวมอายุของแจ๊ค ลอนดอน ได้เพียง 40 ปี

ชีวิตจริงของแจ๊ค ลอนดอนเป็นชีวิตผจญภัยยิ่งกว่างานที่เขาเขียนเสียอีก ลอนดอนเป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนเรื่องผจญภัยเกี่ยวกับซั้วโลกเหนือได้ดีที่สุด นวนิยายและเรื่องสั้นของเขาเป็นเรื่องตื่นเต้น ให้รายละเอียดชัดเจน เล่าได้อย่างมีชีวิตชีวา จากการสร้างเรื่องให้เห็นการต่อสู้ของตัวละครเอกซึ่งเป็นทั้งคนและสุนัขที่ต้องต่อสู้กับกฎของธรรมชาติ และต่อสู้กันเองด้วยอำนาจแห่งความป่าเถื่อน สิ่งเหล่านี้มีผลทำให้งานของแจ๊ค ลอนดอนเป็นวรรณกรรมอมตะ

<u>ประวัติผลงาน</u>

เนื่องจากชีวิตจริงของแจ๊ค ลอนดอน ต้องประสบความยากจนและความทุกข์ยากลำบากมาก่อน และเขาต้องใช้แรงงานในการดิ้นรนต่อสู้เพื่อหาเลี้ยงชีพ และต้องใช้ความสามารถรวมทั้งความเพียรพยายามต่าง ๆ จนทำให้ประสบความสำเร็จ การที่ต้องคลุกคลีกับความยากจนทำให้เขาสนใจลัทธิสังคมนิยม และการที่ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง

และได้เห็นการต่อสู้ของคนอื่นในสังคมทำให้เขาสนใจลัทธิของดาร์วิน และลัทธิอื่น ๆ ที่มีความคิดสอดคล้องกันคือ ลัทธิของมาร์กซ์ สเปนเซอร์ และของนิชเช่ ดังนั้นผลงานของลอนดอนส่วนใหญ่จึงมิใช่การเล่าเรื่องผจญภัยจากประสบการณ์จริงของเขาเท่านั้น แต่ยังคงสอดแทรกปรัชญาของบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวด้วย แนวเรื่องของลอนดอนส่วนใหญ่จึงเกี่ยวข้องกับลัทธิสังคมนิยม หรือไม่ก็เกี่ยวข้องกับแนวความคิดของการต่อสู้เพื่อการอยู่รอด (Brooks. 1956 : 215)

ในการเสนอประวัติผลงานของแจ็ค ลอนดอน ผู้เขียนได้เรียบเรียงผลงานตามลำดับปีที่ได้รับการตีพิมพ์ออกมาสู่สาธารณชน และจะได้สรุปสั้น ๆ เกี่ยวกับผลงานแต่ละชิ้นว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรบ้างจากหนังสือและเอกสารการวิจัยเท่าที่ค้นคว้ารวบรวมได้ เนื่องจากหนังสือที่เป็นงานเขียนของลอนดอนโดยตรงส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่หายากในเมืองไทย ผลงานต่าง ๆ ที่แจ็ค ลอนดอน เขียนไว้มีดังต่อไปนี้

1. เรื่องสั้นได้แก่

1.1 <u>The Son of the Wolf : Tales of the Far North</u> (1900)

เป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกของลอนดอน และเป็นผลงานที่ทำให้ลอนดอนเริ่มมีชื่อเสียง เรื่องนี้มีลักษณะการเขียนเหมือนวิธีประพันธ์ของ Rudyard Kipling นักประพันธ์ชาวอังกฤษ จึงทำให้ลอนดอนได้รับฉายาว่า "Kipling of the Klondike" เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุตรสาวของหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงในอลาสก้าที่ถูกชายคนรักชาวผิวขาวจับตัวไปในขณะที่เธอได้รับการคุ้มครองอย่างดี ฉากต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับความตายอันรุนแรง และการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดของมนุษย์จากธรรมชาติอันหนาวเย็น และความโหดร้ายของธรรมชาติ ในขณะเดียวกันก็ให้เห็นโลกของนักขุดทอง เห็นที่พัก เห็นภาพนักค้าขนสัตว์ ชาวเอสกิโม พวกลูกครึ่ง ชาวอินเดียนแดงที่ต่อสู้อยู่ในสถานที่ที่ซึ่งจะมีแต่กวางคาริบูและพวกสุนัขป่าเท่านั้นที่จะมีชีวิตรอดอยู่ได้ ผู้อ่านจะรู้สึกว่าลอนดอนไม่ได้เล่าเรื่องที่แต่งขึ้น แต่เล่าเรื่องจริงในชีวิตของเขา (Brooks. 1956 : 214 - 215)

1.2 <u>The God of His Fathers : Tales of the Klondike</u> (1901)

เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับอลาสก้า คล้ายคลึงกับเรื่องแรก มีลักษณะงานเขียนคล้ายกับงานเขียนของ Kipling เป็นเรื่องของการต่อสู้ของมนุษย์กับ

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ถนนสุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

ธรรมชาติ (Sinclair. 1977 · 73)

1.3 Children of the Frost (1902)

เป็นเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับขั้วโลกเหนือ โดยลอนดอนได้เล่าประสบการณ์ในการทำงานในวัยเด็กแล้วต่อมาได้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยก่อนที่จะเข้าร่วมขุดทองในคลอนไดค์ เป็นเรื่องที่คอนข้างจะรุนแรง (Baker. 1932 : 302)

1.4 The Faith of Men and Other Stories (1904)

เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับอลาสก้าอีกเช่นกัน เป็นเรื่องที่ลอนดอนประสบความลำบากในการประพันธ์ เขาได้ใช้คำพูด วิธีการประพันธ์ซ้ำซากจนขาดความสมจริง จึงทำให้เรื่องนี้ไม่ประสบความสำเร็จ (Sinclair. 1977 : 102)

1.5 Tales of the Fish Patrol (1905)

เป็นเรื่องที่ลอนดอนได้วัตถุดิบในการเขียนจากอัตตชีวประวัติในวัยเด็กที่เขามีอาชีพเป็นคนยามเฝ้าปลาอยู่แถบอ่าวซานฟรานซิสโก และต้องเผชิญกับการต่อสู้กับอันธพาลบริเวณนั้น (Hart. 1965 : 489)

1.6 Moon Face and Other Stories (1906)

เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นสภาวะทางจิตใจของลอนดอนที่ได้รับอิทธิพลความเชื่อในเรื่องภูติผีปีศาจจากมารดาของเขา เป็นเรื่องของหญิงสาวที่รอคอยการแต่งงานกับชายคนรักเป็นเวลานาน ส่วนชายคนรักก็ไม่สามารถแต่งงานกับเธอได้ด้วยความกลัวสิ่งหนึ่งซึ่งเขาสารภาพไม่ได้ ในเรื่องนี้แสดงวิญญาณของบิดาของหญิงสาวได้พยายามฆ่าชายคนรักของเธอ และในที่สุดก็ทำสำเร็จ (Sinclair. 1977 : 119 - 121)

1.7 When God Laughs and Other Stories (1911)

เป็นการรวมเรื่องสั้นเกี่ยวกับความดีและความโหดร้าย

1.8 The Strength of the Strong (1911)

เป็นเรื่องสั้นที่แสดงให้เห็นว่าทั้งมนุษย์และสัตว์ย่อมมีความดุร้ายเหมือนสัตว์ป่าซึ่งแฝงไว้ในพฤติกรรมที่มีมาแต่ดั้งเดิม (primitive behaviour) (Hart. 1965 : 490)

83188

1.9 South Sea Tales (1911)

เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเดินทางทางทะเลตอนใต้ ให้เห็นถึงชีวิตที่สมบุกสมบันกับธรรมชาติ ลอนดอนยังแสดงให้เห็นถึงการทรมานให้เกิดความเจ็บปวดเช่น การเล่าถึงชาวเยอรมันคนหนึ่งทรมานคนป่าที่เป็นบ้าคนหนึ่งด้วยการจี้ด้วยปลายบุหรี่ติดไฟ (Sinclair. 1977 : 153)

1.10 The House of Pride and Other Tales of Hawaii (1911)

เป็นเรื่องเล่าเป็นตอน ๆ โดยใช้ประสบการณ์ตอนท่องทะเลใต้ เป็นเรื่องเล่าที่อ้างอิงมาจากเรื่องเล่าเก่าแก่ของชาวฮาวายที่ลอนดอนได้ฟังมาเมื่อไปเยี่ยมนิคมโรคเรื้อนที่ Molokai ในหมู่เกาะฮาวาย เป็นเรื่องเกี่ยวกับความน่ากลัวของโรคเรื้อนและสภาพนิคมซึ่งลอนดอนเรียกว่า "the pit of hell" เรื่องเล่าของชาวหมู่เกาะฮาวายมีอยู่ว่า มีชายคนหนึ่งชื่อ Koolau เป็นโรคเรื้อน และถูกจับไปปล่อยเกาะคนเป็นโรคเรื้อนเพื่อแยกกับคนที่ไม่เป็น แต่เขาต้องการให้ภรรยาซึ่งไม่เป็นโรคตามไปด้วย แต่ภรรยาของเขาถูกกีดกันไม่ให้ไป เขาจึงหนีกลับมา และได้ฆ่าผู้นำของเผ่าตาย ในที่สุดเขาก็ตายด้วยโรคร้าย (London. 1965 : 9 - 11)

1.11 A Son of the Sun (1912)

เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นความผิดปกติด้านจิตใจของแจ็ค ลอนดอนเกี่ยวกับการทรมานคนให้ได้รับความเจ็บปวด (Sinclair. 1977 : 179)

1.12 The Abysmal Brute (1913)

เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าภายใต้พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์และสัตว์นั้นย่อมแฝงไว้ด้วยความดุร้ายโหดเหี้ยมซึ่งมีมาแต่เดิม (Hart. 1965 : 490)

1.13 The Night - Born (1913)

เป็นผลงานชิ้นเดียวที่ลอนดอนเขียนไม่จบ เนื่องจากการตายของบุตรของเขาที่เกิดจากชาร์เมียนภรรยาคนที่สอง เป็นเรื่องสั้นเรื่องเดียวที่เขาเขียนค้างไว้

1.14 The Mutiny of the Elsinore (1914)

เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับนักเขียนบทละครที่ร่ำรวย ไม่เคยใช้ชีวิตต่อสู้มาก่อน ได้เดินทางท่องทะเลโดยเรือเร็วไปเที่ยวแหลม Horn บนเรือนั้นกัปตันชื่อ West พร้อมบุตรสาว คนสนิท และคนใช้ชาวเอเชียสองคน ถือว่าพวกตนเป็นเผ่าพันธุ์ที่เป็นนายก็อยู่ท้ายเรือ ส่วนลูกเรืออื่น ๆ อยู่ใต้ท้องเรือที่เต็มไปด้วยโรคภัยเป็นพวกคนชั้นต่ำ คนปัญญาอ่อน (สภาพใต้ท้องเรือเหมือนกับสภาพคุกในเมือง Buffalo ที่แจ็ค ลอนดอน เคยถูกจองจำอยู่ที่นั่น) ต่อมากัปตันตาย ลูกน้องคนสนิทสองคนฆ่ากันตาย ลูกเรือต่าง ๆ พากันปฏิวัติเพื่อแย่งคุมเรือ นักเขียนบทละครซึ่งมีเชื้อสายพวกแองโกล-แซกซอน สามารถปราบกบฏบนเรือได้ และสามารถคุมเรือเดินทะเลได้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน (Baker. 1932 : 303)

1.15 The Turtles of Tasman (1916)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุตรสาวที่เดินทางกลับไปเยี่ยมพ่อที่กำลังจะตายเพื่อฟังพ่อเล่าเรื่องการผจญภัยต่าง ๆ และคอยเอาใจจุดบุหรี่ให้จนพ่อตายไปอย่างสงบ (Sinclair : 1977 : 225)

1.16 The Human Drift (1917)

เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับเกาะต่าง ๆ ในทะเลตอนใต้ ซึ่งลอนดอนได้ไปเยือนด้วยความสนุกสนาน (Herzberg. 1962 : 650)

1.17 The Red One (1918)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับความฉลาดของคนรุ่นเก่าผสมกับลัทธิวัตถุนิยมสมัยใหม่ (Sinclair. 1977 : 229)

1.18 On the Makaloa Mat (1919)

เป็นเรื่องอิงเรื่องเล่าของชาวเกาะฮาวาย สมัยที่ลอนดอนได้ไปเที่ยวกับเรือ Snark (Herzberg. 1962 : 650)

1.19 Dutch Courage and Other Stories (1922)

เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นของลอนดอน

1.20 The Best Short Stories of Jack London (1962) เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นที่ดีเด่นที่สุดของลอนดอน ซึ่งได้แก่

1.20.1 To Build a Fire เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นอันดับที่สามในจำนวนเรื่องสั้นต่าง ๆ ของนักเขียนอเมริกัน 51 คน คัดเลือกโดยสมาคมรีเดอร์ส ไดเจสท์ ที่นิวยอร์คในปี 1977 เป็นเรื่องที่แสดงถึงความทุกข์ทรมานจากความหนาวเย็นของชายคนหนึ่งกับสุนัขของเขาในขั้วโลก เขาพยายามเอาชีวิตรอดขณะที่กำลังเดินฝ่าทุ่งหิมะ โดยพยายามจะก่อไฟ แต่เมื่อความเย็นจัดถึงที่สุด ร่างกายก็เริ่มแข็ง นิ้วมือก็ชาแข็งไม่สามารถทำอะไรได้เลย นอกจากนอนรอความตาย (London. 1962 : 13 - 28)

1.20.2 The Law of Life เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่ากฎของชีวิตที่เกี่ยวกับความอยู่รอดของเผ่าย่อมอยู่เหนือกว่าความรู้สึกหรือประโยชน์ส่วนตัว เมื่อเกิดความอดอยากในเผ่าของชาวอินเดียแดงก็ต้องมีการอพยพหนีไปอยู่ที่อื่น คนแก่ที่ไม่สามารถอพยพเดินทางได้ก็ต้องถูกทอดทิ้งรอความตายอยู่ในความหนาวเย็น ลอนดอนเขียนเรื่องนี้โดยให้มนุษย์พูดน้อยแต่ครุ่นคิดมาก อันเป็นลักษณะนิสัยที่ตรงกับตัวละครที่เป็นชาวอินเดียนแดง (London. 1962 : 109 - 115)

1.20.3 An Odyssey of the North เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในขั้วโลกอีกเรื่องหนึ่ง

1.20.4 Lost Face เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นความโหดร้ายต่าง ๆ ที่ลอนดอนรู้จักมาแล้วเป็นอย่างดี เป็นเรื่องของชีวิตและความตาย (Sinclair. 1977 : 165)

1.20.5 The Pearls of Parley เป็นเรื่องสั้นที่ลอนดอนเขียนเกี่ยวกับการเผชิญพายุใต้ฝุ่นในทะเลซึ่งเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่จะบรรยาย ในทะเลเต็มไปด้วยสัตว์ร้ายเช่น ฉลาม และมีแต่ความน่ากลัว เป็นสิ่งที่นักเดินเรือใบสมัยของลอนดอนต้องกลัวและใช้ความระมัดระวังมาก (London. 1962 : 6)

1.20.6 The Heathen เป็นเรื่องสั้นที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์อาจจะเสี่ยงกับการอยู่รอดของตนเองเพื่อบุคคลอื่นได้ ซึ่งเป็นความจริงที่น่าประหลาด (London. 1962 : 7)

2. นวนิยาย ได้แก่

2.1 A Daughter of the Snows (1902)

เป็นนวนิยายเรื่องแรกของลอนดอน ซึ่งเขาต้องการชี้ให้เห็นว่าพวกแองโกล–แซกซอน (Anglo - Saxon) มีความสามารถเหนือกว่าเผ่าอื่นในเรื่องของการต่อสู้เอาชนะธรรมชาติ ตัวเอกของเรื่องเป็นหญิงสาวชาวแองโกล–แซกซอนซึ่งเข้มแข็ง บึกบึนผิดธรรมชาติเหลือเชื่อ ได้เดินทางฝ่าทุ่งน้ำแข็งอันอ้างว้างในอลาสก้าที่เต็มไปด้วยความน่ากลัว โดยไปกับสุนัขลากเลื่อนพันธุ์ Husky เธอเดินทางไกลถึง 20 ไมล์ ขณะที่อุณหภูมิ –70° เธอมีศรัทธาอย่างแรงกล้าในเรื่องเผ่าพันธุ์ของเธอที่เป็นชาติของผู้กระทำและนักต่อสู้ ได้ทำงานหนักและดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดอยู่เสมอไม่ว่าจะหมดหวังก็ตาม (Sinclair. 1977 : 90 - 91)

2.2 The Cruise of the Dazzler (1902)

เป็นนวนิยายที่ลอนดอนได้ใช้วัตถุดิบจากอัตตชีวประวัติในวัยเด็กที่ลอนดอนได้ใช้ชีวิตอย่างไม่มีค่า ต้องผจญภัยอยู่แถวอ่าวซานฟรานซิสโก Dazzler เป็นชื่อเรือที่ลอนดอนได้ซื้อเพื่อใช้ในการขโมยงมหอยนางรม เป็นอาชีพที่ต้องต่อสู้กับกฎหมายของพวกอันธพาลในแถบนั้น (Hart. 1965 : 489)

2.3 The People of the Abyss (1903)

เนื้อหาของหนังสือนี้เป็นการศึกษาทางสังคมวิทยา ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าลอนดอนมีความเชื่อในลัทธิสังคมนิยม เป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมสลัมในกรุงลอนดอนที่มีแต่ความยากจนลำบาก ซึ่งแจ็ค ลอนดอน ได้ไปพบและศึกษาด้วยตนเองแล้วนำมาเขียน เป็นงานที่ลอนดอนรักมากที่สุด (Sinclair. 1977 : 86 - 91)

2.4 The Call of the Wild (1903)

เป็นนวนิยายที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดของ แจ็ค ลอนดอน ทำให้ลอนดอนเป็นที่ยอมรับในหมู่นักเขียนชั้นนำของอเมริกา เป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในยูคอน ของสุนัขบ้านที่ต้องไปอยู่ที่นั่น และสามารถปรับตัวเข้ารวมกับฝูงสุนัขป่าได้ (Stone. 1965 : 146 - 147)

2.5 The Sea - Wolf (1904)

เป็นนวนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้ลอนดอนมากเรื่องหนึ่ง มีรากฐานมาจากประสบการณ์จริงของลอนดอนเอง เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนที่มีความสามารถเหนือคนอื่นของกัปตันเรือล่าแมวน้ำ แต่ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่โรคประจำตัว (Benét. 1965 : 596)

2.6 War of Classes (1905)

เป็นเรื่องที่ลอนดอนเขียนเกี่ยวกับลัทธิสังคมนิยม โดยเขาย้ำให้เห็นถึงความเชื่อของเขาที่ว่า การต่อสู้ระหว่างชนชั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ (Hart. 1965 : 490)

2.7 The Game (1905)

เป็นนวนิยายขนาดสั้น ตัวละครเอกในเรื่องนี้เป็นนักต่อสู้เพื่อชิงเงินรางวัล เขามีคู่หมั้นซึ่งกำลังจะแต่งงานกันในไม่ช้า แต่แล้วตัวเอกก็ต้องตายในการต่อสู้เกมสุดท้าย (Benét. 1965 : 596 - 597)

2.8 White - Fang (1906)

เป็นนวนิยายที่ลอนดอนเขียนขึ้น โดยมีแนวเรื่องกลับกันกับเรื่อง The Call of the Wild เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสุนัขป่าในขั้วโลก และต่อมาก็ถูกนำมาสู่โลกของอารยธรรม ซึ่งสุนัขตัวเอกในเรื่องนี้ก็สามารถปรับตัวเข้ากับโลกใหม่ได้ (Baker. 1932 : 303)

2.9 Before Adam (1906)

เป็นเรื่องที่ย้อนกลับไปสู่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องสมมุติที่ระลึกถึงชาติพันธุ์มนุษย์ครั้งสมัยแรกเริ่ม ลอนดอนได้สร้างภาพของชีวิตในสมัยเพลโตเป็นผลงานที่แสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินได้ชัดเจนเรื่องหนึ่ง แต่เป็นงานที่ไม่ประสบความสำเร็จ (Baker. 1932 : 303) และผู้เขียนไม่ได้นำเรื่องนี้มาศึกษาก็เนื่องจากไม่สามารถหาหนังสือเล่มนี้ได้ในเมืองไทย

2.10 The Iron Heel (1907)

เป็นนวนิยายที่น่าประทับใจมากที่สุดเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของการทำนายเกี่ยวกับการปฏิวัติระหว่างปี 1912 ถึง 1932 ในอเมริกา โดยทำนายว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิวัฒนาการไปสู่ลัทธิสังคมนิยม และลัทธิทุนนิยมแบบอเมริกันจะสร้างให้เกิดการรวมอำนาจอย่างโหดร้าย ลอนดอนได้พรรณนาภาพของการปฏิวัติเต็มไปด้วยการนองเลือด แสดงให้เห็นฉากของการต่อสู้ของคนในนรกที่ต้องต่อสู้กันด้วยไฟแห่งความโหดเหี้ยมเหมือนสัตว์ป่าต่อผู้กดขี่ และลอนดอนยังทานายว่าจะต้องเกิดลัทธิฟาสซิสต์ (Fascism) ขึ้นในที่สุด (Baker. 1932 : 303)

2.11 The Road (1907)

เป็นเรื่องที่แจ็ค ลอนดอน เล่าถึงประสบการณ์จริง ๆ ของตนเองสมัยที่ต้องเป็นคนจรจัด โดยสอดแทรกความคิดเกี่ยวกับลัทธิสังคมนิยม เขากล่าวโทษว่าสังคมเป็นผู้สร้างให้คนต้องว่างงานกลายเป็นคนจรจัด ดังนั้นถนนจึงเป็นหนทางออกของพวกที่สังคมไม่ต้องการ พวกเขาต้องตกเป็นเหยื่อของสังคมที่เอารัดเอาเปรียบ แต่พวกเขาก็มีความสำคัญต่อสังคมเช่นกัน คนจรจัดมีทุกประเภทเช่น พวกอาชญากรที่ถูกปลดปล่อยแล้ว พวกที่เคยทำงานสัมมาชีพมาก่อนก็มีจำนวนมาก แต่ต้องเป็นแพะรับบาปของระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่ขูดรีด (Sinclair. 1977 : 25 - 26)

2.12 Martin Eden (1908)

เป็นนวนิยายที่ลอนดอนใช้วัตถุดิบจากอัตตชีวประวัติ ที่เขาเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา และดูค่อนข้างจะประหลาด ๆ Eden เป็นตัวเอกของเรื่องที่มีชีวิตท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ ในฐานะกลาสีเรือ และได้ไปตกหลุมรักหญิงสาวคนหนึ่งผู้ซึ่งมีชีวิตคุ้นเคยกับความเป็นผู้ดีของชนชั้นกลางและความฟุ่มเฟือยหรูหรา ดังนั้น Eden จึงพยายามเปลี่ยนอาชีพที่จะมาเป็นนักประพันธ์ แต่เขาประสบความล้มเหลว บรรณาธิการต่าง ๆ ได้พากันปฏิเสธที่จะพิมพ์เรื่องของเขา จึงทำให้หญิงสาวละทิ้งเขาไปเรื่องนี้แสดงให้เห็นความขัดแย้งกันระหว่างอุดมคติอันสำคัญยิ่งของ Eden กับความจริงต่าง ๆ ในชีวิต และลอนดอนยังแสดงให้เห็นว่า คนที่เรียกตนเองว่าเป็นชนชั้นสูงในสังคม ที่จริง

แล้วก็เป็นเพียงคนธรรมดาสามัญโดยนิสัยเดิม ในตอนสุดท้ายของเรื่อง Eden ได้ฆ่าตัวตาย ซึ่งก็เหมือนกับที่แจ๊ค ลอนดอน ได้ฆ่าตัวตายในที่สุด (Benét. 1965 : 596 - 597)

2.13 Revolution (1909)

เป็นเรื่องบรรยายเกี่ยวกับลัทธิสังคมนิยม (Blanck. 1969 : 442)

2.14 Burning Daylight (1910)

เป็นนวนิยายผจญภัยที่เป็นเรื่องหัวเลี้ยวหัวต่อเปลี่ยนจากเรื่องคลอนไดค์มาสู่ความฝันในคาลิฟอร์เนีย ตัวเอกของเรื่องชื่อ Elam Harnish เป็นผู้มีพลังมหาศาล มีความสามารถเหนือมนุษย์ ได้ไปแย่งหาโชคลาภในอลาสก้าและโอ๊คแลนด์ โดยที่ไม่มีศีลธรรมในใจเลย เขาคิดว่ามนุษยธรรมแบ่งเป็นสองฝ่าย คือพวกที่คอยปล้นคนอื่นกับพวกที่ต้องเป็นเหยื่อ เขาจึงเป็นผู้ชนะและร่ำรวยมหาศาล แต่เมื่อเขาเกิดรักกับเลขานุการของเขาชื่อ Dede Mason (ผู้ซึ่งมีอุดมคติคล้ายกับชาร์เมียนภรรยาคนที่สองของลอนดอน) และเธอได้ขอร้องให้เขาเลิกธุรกิจอันไร้ศีลธรรมเหล่านั้น เขากับเธอจึงได้ไปใช้ชีวิตในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ที่ Sonoma Hills โดยมีอาชีพฝึกม้า ใช้ชีวิตง่าย ๆ โครงเรื่องนี้คล้ายกับว่าลอนดอนได้สร้างเรื่องเกี่ยวกับอดีตและอนาคตของเขา (Sinclair. 1977 : 160)

2.15 The Cruise of the Snark (1911)

เรื่องนี้ลอนดอนเขียนคล้ายกับบทความเป็นตอน ๆ เป็นเรื่องที่เล่าเกี่ยวกับการเดินทางโดยเรือชื่อ The Snark เพื่อไปท่องเที่ยวทางทะเลรอบโลกกับภรรยาคนที่สอง(Charmian) โดยเล่าตั้งแต่เริ่มสร้างเรือ The Snark ที่ซานฟราสซิสโก และออกเดินทางไปยังฮาวาย หมู่เกาะ Solomons พบพวกคนป่าเผ่าต่าง ๆ และเลยไปถึงออสเตรเลียซึ่งลอนดอนต้องล้มป่วยด้วยโรคแพ้อากาศเขตร้อนเลยต้องเดินทางกลับ เขาได้เล่าถึงการผจญภัยต่าง ๆ การบังคับเรือซึ่งเขาและภรรยาของเขาก็ไม่เคยเป็นนักเดินเรืออาชีพมาก่อน การผจญกับคลื่นลมในทะเล เป็นการเดินทาง

เพื่อแสวงหาความสุขของคนทั้งสอง (London. 1949 : 336 - 340)

2.16 Adventure (1911)

เป็นนวนิยายที่ลอนดอนประสบความล้มเหลวที่สุด เรื่องนี้เขาเขียนขณะที่เขากำลังป่วยอย่างหนักที่สุด และเป็นเวลาที่สาธารณชนเริ่มไม่ศรัทธาในงานของเขา เรื่องนี้มีรากฐานมาจากเรื่องเล่าของชาวหมู่เกาะโซโลมอนเกี่ยวกับความรักของชาวไร่ชาวอังกฤษกับสาวชาวอเมริกัน เป็นเรื่องป่าเถื่อนเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บ และการกระทำทารุณของผู้ที่มีจิตวิปริต (Sadist) เริ่มเรื่องที่ชายชาวอังกฤษเจ้าของไร่มีคนงานคนป่า 200 คน ตัวเขาเองก็เจ็บป่วยจึงต้องขี่หลังคนป่าคนงานคนหนึ่ง ออกไปแจกยาแก้โรคบิดให้คนงานซึ่งกำลังจะตายด้วยความเจ็บปวดจากโรคบิด คนงานเห็นชาวผิวขาวเข้ามาจึงรุมจะฉีกเนื้อเขาเหมือนฝูงสุนัขป่า แต่เขาก็ยิงสู้ด้วยปืนไรเฟิล และได้สั่งให้เฆี่ยนตีคนงานที่พยายามหลบหนีจนหลังแตก ต่อมามีหญิงสาวคนหนึ่งผู้ซึ่งรอดตายจากเรือแตกมาพบเขาเข้า จึงได้พยาบาลเขาจนหายเจ็บ จึงเกิดความรัก และเธอก็สนับสนุนให้เขาปกครองคนป่าเถื่อน ใช้แรงงานคนเหล่านั้นต่อไป เธอกล่าวว่า "คนผิวขาวได้เป็นนักปล้นแผ่นดิน ปล้นทะเลมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว จนฝังอยู่ในสายเลือด" (Sinclair. 1977 : 152 - 153)

2.17 Smoke Bellow (1912)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยอย่างหนักของนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งในยูคอน (Hart. 1965 : 490)

2.18 The Scarlet Plague (1912)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่เชื่อคำทำนายของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการสิ้นสุดของโลก ในเรื่องนี้นครซานฟรานซิสโกก็จะถูกย่อลงมาเป็นเพียงที่ตั้งทางโบราณคดีเท่านั้น และข้าง ๆ ก็จะมีชายแก่คนหนึ่งเล่าให้กลุ่มคนป่าหนุ่ม ๆ ฟังเกี่ยวกับความล่มจมของสังคมที่ถูกโรคระบาดที่รักษาไม่ได้เข้าคุกคาม โดยเรียกโรคระบาดนี้ว่าความตายสีแดง (The Red Death) (Sinclair. 1977 : 179 - 180)

2.19 The Valley of the Moon (1913)

เป็นนวนิยายซึ่งแสดงให้เห็นศรัทธาที่ลอนดอนมีต่อลัทธิสังคมนิยม โดยเขาชี้ให้เห็นว่าการแก้ปัญหาเศรษฐกิจโดยการปฏิรูปที่ดินโดยใช้หลักของลัทธิการมีสิทธิร่วมกัน (Collectivism) นั้นจะเป็นก้าวต่อไปของวิวัฒนาการของมนุษย์ที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ลอนดอนได้ย้ำให้เห็นอย่างชัดแจ้งโดยการบรรยายถึงการต่อสู้ของแต่ละชีวิตด้วยความรุนแรงที่มีมาแต่เดิม (primitive savagery).(Hart. 1965 : 490)

2.20 John Barleycorn (1913)

เป็นนวนิยายที่ลอนดอนเขียนโดยใช้วัตถุดิบจากอัตตชีวประวัติ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความทรงจำของเขาที่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง เรื่องนี้เขียนเพื่อต่อต้านการดื่มสุรา (Benet. 1965 : 597)

2.21 The Jacket (The Star Rover) (1915)

เป็นเรื่องที่ยกย่องจิตใจที่สามารถชนะความเจ็บปวดได้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าชีวิตจริงของลอนดอนได้หนีจากความเจ็บปวดจากโรคไตโดยใช้มอร์ฟีนระงับและทำให้ลอนดอนเคลิบเคลิ้มได้ ในเรื่องนี้ลอนดอนได้เขียนจากประสบการณ์ของเพื่อนของเขาชื่อ Ed. Morrell ที่ถูกจับขังคุกใน Folsom และ San Quentin ถึงหาปี ในเรื่องนวนิยายมีอยู่ว่ามีศาสตราจารย์คนหนึ่งถูกขังเป็นนักโทษหนักอยู่ในคุกด้วยข้อหาฆ่าคนตาย ศาสตราจารย์คนนั้นต้องถูกบังคับให้ใส่เสื้อรัดแบบคนบ้าเพื่อกันอาละวาด (Straitjacket) เขาจึงรัดเสื้อให้แน่นขึ้นเพื่อให้ตนเองทรมานขึ้น เมื่อเจ็บปวดมากขึ้นจึงทำให้เคลิบเคลิ้มหมดสติ ดวงจิตก็ออกจากร่างไปท่องเที่ยวพบเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีต ทำให้ไม่เจ็บปวด (Sinclair. 1977 : 194 - 197)

2.22 The Little Lady of the Big House (1916)

เป็นนวนิยายที่แสดงให้เห็นการทำให้พ้นจากความเจ็บปวดด้วยการใช้มอร์ฟีน (Sinclair. 1977 : 241)

2.23 Jerry of the Islands (1917)

เป็นนวนิยายเกี่ยวกับการผจญภัยของสุนัขพันธุ์ Irish terrier ในเกาะโซโลมอน (Baker. 1932 : 303)

2.24 Michael, Brother of Jerry (1917)

เป็นนวนิยายเกี่ยวกับสุนัขอีกเช่นกัน เป็นเรื่องที่ให้เห็นการฝึกสัตว์ การทำทารุณกรรม การทรมานสัตว์ของมนุษย์ (Sinclair. 1977 : 216)

2.25 Hearts of Three (1920)

เป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายของลอนดอนที่ไปลอกเลียนบทภาพยนตร์ของผู้อื่นแล้วเอามาเขียนเป็นนวนิยาย เป็นเรื่องที่ลอนดอนประสบความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง (Sinclair. 1977 : 216 - 217)

3. บทละคร ได้แก่

3.1 Scorn of Women (1906)

เป็นบทละครซึ่งประยุกต์ให้เข้ากับเรื่องสั้นเกี่ยวกับอลาสก้า แต่ลอนดอนก็ไม่สามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับการเผชิญหน้าระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติในรูปของบทสนทนาบนเวทีละครได้ แม้แต่เพื่อนของเขาในฐานะนักแสดงละครฝ่ายหญิงก็ยังปฏิเสธที่จะแสดง (Sinclair. 1977 : 134 - 135)

3.2 The Acorn Planter (1916)

เป็นบทละครซึ่งแฝงไว้เกี่ยวกับเทพนิยายซึ่งเกี่ยวกับการเกษตรกรรม ลอนดอนใช้ภาษาได้อย่างหรูหรา สละสลวย แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นนักแต่งโคลงกลอนมาก่อน (Sinclair. 1977 : 211 - 212)

ผลงานชิ้นเอกประเภทนวนิยายที่จะนำมาวิเคราะห์

1. The Call of the Wild

เรื่อง The Call of the Wild เป็นนวนิยายที่แจ๊ค ลอนดอนเขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงของเขาเองที่เคยไปผจญภัยในขั้วโลกเหนือมาก่อน ตามโครงเรื่อง เหตุการณ์ เกิดเมื่อปี ค.ศ.1897 ซึ่งเป็นปีที่เกิดการตื่นทองในอลาสก้า หลายคนพากันละทิ้งอาชีพประจำเพื่อมุ่งไปขุดทองที่นั่น ในชีวิตจริงของลอนดอนก็เช่นกัน (ดูประวัติ แจ๊ค ลอนดอน หน้า 16).

แจ็ค ลอนดอน ได้เดินทางไปด้วยความยากลำบาก ได้พบกับคนทุกประเภท ทุกอาชีพ รวมทั้งพวกอินเดียนแดง ได้ต่อสู้กับความยากลำบากต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูหนาว และที่แคมป์ของนักขุดทองที่ลอนดอนพักอยู่ก็มีการถกเถียงอภิปรายกันถึงเรื่องทฤษฎีของดาร์วินในเรื่องการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ลอนดอนซึ่งสนใจเรื่องนี้อยู่แล้วจึงได้ศึกษาหนังสือ The Origin of Species ของดาร์วินอย่างละเอียด นอกจากนี้ยังได้อ่าน Philosophy of Style ของสเปนเซอร์ Capital ของมาร์กซ และ Paradise Lost ของ Milton ลอนดอนได้จดบันทึกเรื่องราวที่เขาได้อ่าน เรื่องต่าง ๆ ที่เขาได้ฟัง จดบันทึกการโต้เถียงในเรื่องทฤษฎีของดาร์วิน ปรัชญาต่าง ๆ ลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละคนที่เขารู้จัก เขาจดบันทึกสภาพภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้เห็น ดังนั้นเมื่อเขาเขียนเรื่อง The Call of the Wild โดยใช้ฉากในอลาสก้า จึงทำให้เรื่องนี้ดูสมจริง เช่น สถานที่ต่าง ๆ ในเรื่องก็เป็นสถานที่ลอนดอนได้เดินทางผ่านมาแล้วทั้งสิ้น เป็นต้นว่า Skagway, Chilkoot Pass, Dawson, Yukon ฯลฯ หรือการบรรยายเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศที่เป็นทุ่งหิมะ อากาศหนาวจัด ก็ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความหนาวเย็นอย่างนั้นจริง ๆ หรือความรู้เกี่ยวกับการเอาตัวรอดในความหนาวเย็น เช่นการก่อกองไฟในหิมะ การนอนในหิมะ ก็เป็นประสบการณ์ที่ลอนดอนเคยพบมาแล้ว หรือความรู้เกี่ยวกับการเทียมทีมสุนัขลากเลื่อน วิธีการใช้สุนัขลากเลื่อนในหิมะก็ล้วนเป็นสิ่งที่ลอนดอนได้ทำมาแล้วในดินแดนภาคเหนือทั้งสิ้น (Stone. 1965 : 75 - 83)

ก่อนที่ลอนดอนจะเขียนเรื่องนี้ เขาก็ได้ศึกษาด้วยตนเองด้วยการอ่านหนังสือต่าง ๆ หลังจากผิดหวังจากการขุดทองกลับมาแล้ว หนังสือที่เขาอ่านได้แก่ First Principles ของสเปนเซอร์ หนังสือทางชีววิทยาเกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการของดาร์วิน และยังอ่าน Theory of Population ของมัลธัส (Malthus) ซึ่งเป็นที่มาส่วนหนึ่งของทฤษฎีดาร์วิน (Darwinism) ฯลฯ ทำให้ลอนดอนมีความเชื่อว่าในธรรมชาติไม่มีความเมตตา ไม่มีความเอื้อเฟื้อ ทุกชีวิตต้องเอาตัวรอด ดังนั้นลอนดอนจึงเขียนเรื่อง The Call of the Wild โดยเน้นให้เห็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสุนัข

ตัวหนึ่งที่มาจากโลกอารยธรรม และจำต้องมาอยู่ในขั้วโลกที่มีแต่กฎของธรรมชาติที่ว่าผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมเป็นเหยื่อของผู้แข็งแรงกว่า สุนัขตัวนั้นสามารถปรับตัวจนมีชีวิตรอดและเข้ารวมกลุ่มกลายเป็นสุนัขป่าในที่สุดได้ ซึ่งแนวความคิดนี้แสดงให้เห็นได้ชัดว่าได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ (Theory of Natural Selection) ของดาร์วิน (Stern, 1968 : 384)

การที่แจ็ค ลอนดอน สร้างตัวละครเอกของเรื่องนี้ให้เป็นสุนัขนั้น เหตุผลประการหนึ่งก็คือ อิทธิพลจากความคิดของดาร์วิน เพราะจากทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วิน ดาร์วินได้ยกตัวอย่างการต่อสู้เพื่อการอยู่รอดของสุนัขป่าว่าสุนัขป่าเป็นสัตว์ที่ต้องกินสัตว์อื่นเป็นอาหารเพื่อความอยู่รอดของตัวมันเอง สุนัขป่ามีวิธีการหลายอย่างในการหาอาหาร บางตัวก็ใช้เล่ห์อุบาย บางตัวก็ต้องใช้พละกำลัง บางตัวก็ต้องรวมเข้าเป็นฝูงจึงจะเข้าล่าเหยื่อ สัตว์ที่อ่อนแอกว่าที่เป็นอาหารของพวกสุนัขป่าก็คือกวาง ซึ่งจำนวนกวางในแต่ละฤดูจะเพิ่มจำนวนหรือลดจำนวนลงก็ขึ้นอยู่กับความอดยากในการหาอาหารของสุนัขป่า สุนัขป่าที่มีความคล่องแคล่วรวดเร็ว และกระฉับกระเฉงก็ย่อมมีโอกาสในการอยู่รอดมากที่สุด และสามารถดำรงเผ่าพันธุ์ไว้ได้ (Darwin, 1965 : 147 – 148)

เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ โดยชีวิตส่วนตัวของลอนดอน เขามีความรักความผูกพันกับสุนัขมาตั้งแต่เด็ก เขาเคยมีสุนัขที่เขารักมากตัวหนึ่งคือ Rollo และเมื่อไปอยู่ที่อลาสก้าเขาก็ได้ใกล้ชิดกับสุนัขโดยใช้สุนัขลากเลื่อน นอกจากนี้เขายังชอบสุนัขป่าเป็นชีวิตจิตใจ เช่น ลงชื่อท้ายจดหมายที่เขียนไปถึงเพื่อนสนิทว่า "wolf" และเคยตั้งชื่อบ้านของตนหลังหนึ่งว่า Wolf House และเขาเคยเลี้ยงสุนัขพันธุ์ฮัสกี้ (สุนัขลากเลื่อน) ตัวหนึ่งและตั้งชื่อว่า Brown Wolf แม้แต่ป้ายหน้าห้องสมุดของเขาก็เป็นรูปหัวสุนัขป่า นอกจากนี้เขายังได้รับอิทธิพลความคิดเกี่ยวกับสุนัขป่าที่เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลายในเทพนิยายของชาวนอร์เวย์ และจากเทพนิยายของกรีกที่ว่าสุนัขป่าเป็นเสมือนกำลังอำนาจมืดแห่งการทำลาย และจากเทพนิยายโรมันที่ว่าจะมีแรงบันดาลใจให้ชีวิตสำหรับชาวโรมันที่เชื่อว่าเทพ Romulus และเทพ Remus ได้รอดชีวิตโดยอาศัยน้ำนมของสุนัขป่าตัวเมีย

ตัวหนึ่ง ลอนดอนจึงมีความฝังใจในลักษณะทั้งสองฝ่ายที่ดีและไม่ดีของสุนัขป่า (Sinclair. 1977 : 91 – 92)

นักจิตวิทยาท่านหนึ่งกล่าวว่า เนื่องจากชีวิตวัยเด็กของลอนดอนตั้งแต่เกิดมาไม่มีอะไรเลย มีแต่ความมืดมัว ยากจน ความว้าเหว่ การถูกแย่งชิง การถูกขัดขวาง ทำให้ไม่มีอิสระที่จะท่องเที่ยวไปหรือทำอะไรตามใจปรารถนา เขาจึงสร้างให้ตัวละครเอกซึ่งเป็นสุนัข (Buck) สามารถฝันได้ โดยฝันถึงเวลาในอดีต ฝันเห็นมนุษย์ขนยาวรุงรัง ฝันเห็นบรรพบุรุษที่ท่องเที่ยวไปตามป่าดงพงพี (Sinclair. 1977 : 92 – 93)

<u>เรื่องย่อ</u>

<u>ตัวละคร</u>

สุนัข	Buck	–	สุนัขตัวเอกของเรื่อง เป็นสุนัขพันธุ์ผสมระหว่างเซนต์ เบอร์นาร์ดกับสุนัขเลี้ยงแกะพันธุ์สก็อตต์ อยู่ในบ้านตุลาการมิลเลอร์
	Toots	–	สุนัขพันธุ์ญี่ปุ่น อยู่ในบ้านเดียวกับบัค
	Curly	–	สุนัขตัวหนึ่งถูกจับไปขายที่ขั้วโลกพร้อมกับบัค
	Dave	–	สุนัขตัวหนึ่งถูกจับไปขายที่ขั้วโลกพร้อมกับบัค
	Spitz	–	สุนัขอยู่ที่อลาสก้า ศัตรูของบัค
	Sol-leks	–	สุนัขพันธุ์ฮัสกี้ มีตาข้างเดียว สุนัขร่วมทีมลากเลื่อนกับบัค
	Dolly	–	สุนัขลากเลื่อนร่วมทีมกับบัค
	Pike	–	สุนัขลากเลื่อนร่วมทีมกับบัค
	Billee	–	สุนัขลากเลื่อนร่วมทีมกับบัค
	Joe	–	สุนัขลากเลื่อนร่วมทีมกับบัค
	Took	–	สุนัขลากเลื่อนร่วมทีมกับบัค
	Sheet	–	สุนัขพันธุ์ไอร์ชเซ็ตเทอร์
	Nig	–	สุนัขพันธุ์ผสมระหว่างบลัดฮาวด์กับเดียร์ฮาวด์

คน Miller – ตุลาการคนหนึ่ง เจ้าของบัค

Manuel – คนทำสวนของตุลาการมิลเลอร์ ขโมย "บัค" ไปขาย

Saloonkeeper – เจ้าของร้านเหล้า รับซื้อ "บัค" ไปขายต่อ

The man in the red sweater – ชายคนหนึ่งรับซื้อ "บัค" ไปขายต่อ

Francois – ชายลูกครึ่งฝรั่งเศส–แคนาดา อาชีพผู้เดินข่าวของรัฐบาลแคนาดา

Perrault – ชายลูกครึ่งฝรั่งเศส–แคนาดา อาชีพผู้เดินข่าวของรัฐบาลแคนาดา เป็นเพื่อนกับฟรังซัวส์

A Scotch – ชายลูกครึ่งชาวสก็อตต์หาหน้าที่เช่นเดียวกับฟรังซัวส์และแปร์โรต์ เขาทำงานรับช่วงต่อจากชายทั้งสอง

Hal – ชายชาวอเมริกันวัยกลางคน เป็นนักเผชิญโชคด้วยการขุดทอง

Charles – ชายชาวอเมริกันอายุประมาณ 19–20 นักเผชิญโชคด้วยการขุดทอง

Mercedes – ภรรยาของชาร์ล และเป็นพี่สาวของฮัล

John Thornton – นักเผชิญโชคด้วยการขุดทอง ผู้ช่วยชีวิต "บัค"

Han – เพื่อนของจอห์น ธอร์นตัน

Pete – เพื่อนของจอห์น ธอร์นตัน

"Black" Burton – นักขุดทอง เป็นชายอารมณ์ร้าย

Matthewson – นักขุดทอง

Jim O'Brien – นักขุดทอง เพื่อนของจอห์น ธอร์นตัน

<u>สถานที่</u> อลาสก้า และแคลิฟอร์เนีย

<u>เวลา</u> ค.ศ. 1897 ปีที่เกิดการพบทองคำในอลาสก้า

<u>สังเขปเรื่อง</u> บัค เป็นสุนัขพันธุ์ผสมระหว่างเซนต์ เบอร์นาร์ด และสุนัขเลี้ยงแกะสก็อตต์ จึงทำให้มันได้รับการถ่ายทอดขนาดรูปร่างจากเซนต์ เบอร์นาร์ด และได้รับการถ่ายทอดทางด้านสติปัญญาจากสุนัขเลี้ยงแกะสก็อตต์ บัคเป็นผู้นำของสุนัขทั้งหมดในคฤหาสน์ของตุลาการมิลเลอร์ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี 1897 เกิดการตื่นทองในอลาสก้า จึงเกิด

ความต้องการสุนัขพันธุ์เดียวกับบัคเพื่อนำไปเป็นสุนัขลากเลื่อน ดังนั้นคืนหนึ่งมานูเอลคนทำสวนได้พาบัคออกไปที่สถานีรถไฟ มันได้ยินเสียงแลกเปลี่ยนเงิน แล้วมันก็ถูกคนใช้เชือกรัดคอ มันพยายามดิ้นเพื่อให้หลุด แต่เชือกก็รัดแน่นจนมันหมดสติ บัคฟื้นมาอีกทีเมื่อรถไฟมาถึงซีแอตเติล (Seattle) มันพยายามจะพังกรงออกมา แต่ถูกชายคนหนึ่งในเสื้อสเวตเตอร์สีแดงตีมันด้วยไม้พลองจนหมดสติ หลังจากนั้นบัคก็ได้เรียนรู้ว่ามันจะไม่มีทางชนะการต่อสู้กับไม้พลองได้เลย

ต่อมาบัคได้ถูกขายไปให้กับชายสองคนลูกครึ่งฝรั่งเศส–แคนาดา และมันได้เดินทางโดยเรือไปสู่อลาสก้า ที่อลาสก้า บัคพบว่าทั้งมนุษย์และสุนัขมีแต่ความป่าเถื่อนไม่มีกฎหมาย มีแต่กฎแห่งการต่อสู้ใช้กำลัง สุนัขต้องต่อสู้กันเหมือนสุนัขป่า ถ้าตัวใดตัวหนึ่งล้มลง สุนัขทั้งฝูงจะเข้ามารุมฆ่า บัครู้ว่าตัวมันจะล้มไม่ได้เป็นอันขาด บัคได้เห็นเพื่อนสุนัขตัวหนึ่งที่เดินทางมาด้วยกันถูกฉีกออกเป็นชิ้น ๆ หลังจากที่แพ้ในการต่อสู้ และเจ้าบัคเองยังถูกสปิทซ์ทำร้าย ดังนั้นเจ้าสปิทซ์จึงเป็นศัตรูของบัคตั้งแต่นั้นมา บัคและสุนัขอื่น ๆ ได้ถูกชายลูกครึ่งทั้งสองจัดเข้าเทียมทีมลากเลื่อนเพื่อนำข่าวสารไปสู่ผู้ขุดทองในดินแดนอันไกลโพ้น ซึ่งเป็นชีวิตใหม่ที่ไม่สนุกเลยของบัค บัคฉลาดในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เช่น การรู้จักขุดหิมะเพื่อใช้เป็นที่นอนอันอบอุ่น การเรียนรู้วิธีการลากเลื่อน รู้จักขโมยอาหารเมื่อหิว สัญชาตญาณของบรรพบุรุษของมันได้เข้ามาสู่ชีวิตจิตใจมากขึ้นทุกที ยิ่งลากเลื่อนไกลเท่าไร มันก็ยิ่งเปลี่ยนนิสัย ชีวิตจิตใจมากขึ้นเท่านั้น ร่างกายของบัคแข็งแกร่งขึ้น พละกำลังเพิ่มขึ้นมากมาย บางครั้งถ้าสุนัขตัวหนึ่งตัวใดตายลงหรือถูกฆ่าในระหว่างการต่อสู้ สุนัขตัวอื่นในทีมก็ไม่สามารถทำงานเป็นทีมได้อีก วันหนึ่งบัคมีโอกาสได้ฆ่าสปิทซ์หัวหน้าทีมลากเลื่อนตาย หลังจากนั้นบัคจะไม่ยอมถูกผูกเข้าอานลากเลื่อนจนกว่ามันจะได้อยู่ในตำแหน่งหัวหน้าแทน มันได้พิสูจน์คุณค่าของตัวเองโดยสามารถบังคับสุนัขที่ดื้อรั้นในทีมให้อยู่ในระเบียบได้ และบัคก็กลายเป็นสุนัขนำทีมลากเลื่อนที่ดีที่สุดเท่าที่ชายทั้งสองจะเคยเห็นมา ทีมลากเลื่อนทำสถิติการเดินทางได้อย่างรวดเร็ว และบัคเริ่มมีชื่อเสียง

เมื่อทีมลากเลื่อนมาถึง Skagway ชายทั้งสองก็ได้รับคำสั่งอย่างเป็นทางการให้ยกสุนัขทั้งทีมให้ชายลูกครึ่งชาวสก็อตช์ เลื่อนหนักขึ้นและอากาศก็หนาวเย็นทารุณตลอดทางอันแสนไกลที่ต้องลากเลื่อนกลับไปดอว์สัน ตกกลางคืนบัคก็นอนไกล้ ๆ กองไฟและฝันถึงบรรพบุรุษที่อยู่ในป่าดงพงพีของมัน และดูเหมือนมันจะได้ยินเสียงร้องเรียกที่อยู่ห่างไกลของสุนัขป่า และทีมลากเลื่อนก็เดินทางกลับไปที่ Skagway อีก สุนัขทั้งทีมเกือบหมดแรง บางตัวที่ทนไม่ได้ก็ตายไปและถูกแทนที่ ต่อมาทีมสุนัขก็ถูกขายให้ชายสองคนหญิงหนึ่งคน ชาวอเมริกันนักขุดทองซึ่งทั้งสามคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับการลากเลื่อนในแดนทุรกันดารของขั้วโลกเลย บัคและสุนัขในทีมถูกบังคับให้เดินทางอีกโดยไม่ได้พัก พวกมันเหน็ดเหนื่อยมากจนกระทั่งไม่มีแรงที่จะเคลื่อนที่เลย แม้แต่ตัวที่กล้าหาญก็ต้องสะดุดและล้มลง รอจนถูกแซ่หวดจึงจะลุกขึ้นเดินได้อีก 2 – 3 ไมล์ ในที่สุดแม้แต่บัคเองก็ต้องพ่ายแพ้ เลื่อนจึงได้หยุดที่กระท่อมของจอห์น ธอร์นตัน นักขุดทองคนหนึ่ง ซึ่งเขาได้ช่วยชีวิตบัคไว้เมื่อชายคนหนึ่งในสองคนนั้นตีมันด้วยไม้พลองเพื่อให้มันลุกขึ้นลากเลื่อนต่อ บัคจึงอยู่กับธอร์นตันและเขาได้พยาบาลจนมันหายกลับมีสุขภาพดีอย่างเดิม มันจึงเกิดความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกับธอร์นตันอย่างแน่นแฟ้น และบัคได้ช่วยชีวิตของธอร์นตันไว้ถึงสองครั้งจากการจมน้ำตาย ต่อมาบัคก็ได้ชนะเงินเดิมพัน 1 พันดอลล่าร์ให้กับธอร์นตัน โดยการที่มันสามารถลากเลื่อนหนักพันปอนด์ที่จมอยู่ในน้ำแข็งได้ ธอร์นตันและเพื่อนสองคนจึงได้ใช้เงินจำนวนนี้เดินทางไปอลาสก้าตะวันออกและได้พบทองคำ

ในจิตใจส่วนลึกดั้งเดิมของบัค มันได้ยินเสียงเรียกร้องโหยหวนของสุนัขป่าบางครั้งมันจึงออกจากแค๊มป์ไปถึง 4 – 5 วัน และได้เพื่อนเป็นสุนัขป่าซึ่งเหมือนกับพี่น้องของมันเอง แต่มันก็กลับมาหาธอร์นตันเสมอ ครั้งหนึ่งเมื่อบัคกลับมาจากป่า มันก็พบว่าธอร์นตันและเพื่อนถูกพวกอินเดียนแดงฆ่าตาย ดังนั้นความผูกพันกับมนุษย์ก็สิ้นสุดลง บัคจึงเข้าร่วมกลุ่มกับสุนัขป่าซึ่งเป็นพี่น้องของมัน ปีละครั้งบัคจะกลับไปที่แม่น้ำ ที่ซึ่งธอร์นตันถูกฆ่าตาย และมันจะหอนอย่างโหยหวนเป็นเวลานาน

2. White Fang

เรื่อง White Fang เป็นนวนิยายที่แจ๊ค ลอนดอน เจตนาเขียนเพื่อให้เป็นเรื่องต่อเนื่องจาก The Call of the Wild โดยมีแนวเรื่องกลับกันกับเรื่อง The Call of the Wild คือแทนที่จะให้เป็นเรื่องของสุนัขที่มาจากโลกอารยธรรมแล้วเข้าไปสู่ป่าดงพงพี กลับให้เป็นเรื่องของสุนัขป่าออกมาจากป่าเข้ามาสู่โลกอารยธรรมของมนุษย์ ซึ่งลอนดอนเคยเรียกเรื่อง White Fang ว่าเป็นเรื่อง "The Call of the Tamed" แม้ว่าเรื่อง White Fang จะประสบความสาเร็จไม่มากเท่าเรื่อง The Call of the Wild แต่ก็นับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุนัขที่ดีเด่นและจัดได้ว่าเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกของลอนดอนเรื่องหนึ่ง (Stone. 1965 : 177)

แจ๊ค ลอนดอน ได้บอกเพื่อนของเขาคนหนึ่งชื่อ George Bett ว่าเขามีเจตนาที่จะเขียนเรื่องนี้โดยให้สุนัขมีวิวัฒนาการ มีอารยธรรม มีความซื่อสัตย์ มีความรัก มีศีลธรรม มีความสุภาพอ่อนโยน และมีคุณความดี ในเรื่องนี้ลอนดอนยังต้องการชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าคนหรือสัตว์ก็คล้ายคลึงกันในเรื่องของสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม โดยที่ในตอนจบของเรื่องลอนดอนได้สร้างตัวละครคนหนึ่งเป็นนักโทษแหกคุกออกมาและถูกเจ้าเขี้ยวขาวฆ่าตายเป็นนักโทษที่ถูกสังคมหล่อหลอมให้เป็นคนเลวเพราะเกิดมาในแหล่งสลัมของซานฟรานซิสโก (Sinclair. 1977 : 122 - 124)

ในเรื่องนี้ลอนดอนได้สร้างตัวละครเอกเป็นสุนัขที่เกิดมาในป่าดงพงพีและสามารถต่อสู้เพื่อความอยู่รอด รู้จักหาอาหาร รู้จักวิธีการต่อสู้ใช้กำลังจนมีชีวิตรอด จนในที่สุดสามารถปรับตัวเข้ามาอยู่กับมนุษย์ในคาลิฟอร์เนียได้ ซึ่งก็แสดงให้เห็นได้ชัดว่าเป็นอิทธิพลจากทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วิน ลอนดอนได้พยายามเขียนเรื่องนี้ให้ดูสมจริงโดยที่เขาคำนึงเรื่องธรรมชาติของสุนัขป่า เช่น ฤดูผสมพันธุ์ของสุนัขป่า ระยะเวลาในการเลี้ยงดูลูกของมันที่ยังเล็กอยู่ ระยะเวลาที่สุนัขป่าจะออกลูก ฯลฯ โดยเขาสอบถามความรู้เรื่องนี้จากเพื่อนของเขาที่เป็นบรรณารักษ์ ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ ล้วนมาจากประสบการณ์จริงสมัยที่ลอนดอนไปขุดทองในอลาสก้าดังได้กล่าวมาแล้ว

อดีตประธานาธิบดี Theodore Roosevelt ได้ทวงติงแจ็ค ลอนดอน ว่า ลอนดอนเป็นผู้สร้างธรรมชาติผิดความจริง เพราะในเรื่อง White Fang สุนัขพันธุ์บูลด็อกและแมวป่าสามารถเอาชนะสุนัขป่าได้ แต่ลอนดอนได้แย้งท่านอดีตประธานาธิบดีว่า ในความเป็นจริงตามเรื่องสุนัขป่าได้ฆ่าแมวป่าในที่สุด ส่วนการที่สุนัขพันธุ์บูลด็อกจะฆ่าสุนัขป่าได้หรือไม่ได้นั้นก็เป็นเรื่องสุดแต่ใครจะคิดอย่างไร นอกจากนี้ยังมีผู้ทวงติงลอนดอนเกี่ยวกับการขาดความรู้ในเชิงชีววิทยา เนื่องจากในเรื่องนี้ลอนดอนได้สร้างให้สุนัขตัวเอกของเรื่องรู้จักเหตุผล แต่โดยธรรมชาติจริง ๆ ของสัตว์จะทำทุกอย่างตามสัญชาติญาณเท่านั้น (Sinclair. 1977 : 132)

<u>เรื่องย่อ</u>

<u>ตัวละคร</u>

สุนัข White Fang – สุนัขป่าตัวเอกของเรื่องเป็นสุนัขป่าสีเทามีชื่อใหม่ว่า Blessed W

She-Wolf – สุนัขป่า แม่ของเจ้าเขี้ยวขาว มีชื่อจริงว่า Kiche

The elder – สุนัขป่าตาเดียว พ่อของเจ้าเขี้ยวขาว

One Ear – สุนัขลากเลื่อน

Fatty – สุนัขลากเลื่อน

Frog – สุนัขลากเลื่อน

Spanker – สุนัขลากเลื่อน

The three year old – สุนัขป่า

The young leader – สุนัขป่า หัวหน้าฝูง

Lip-lip – สุนัขของพวกอินเดียนแดง ศัตรูของเจ้าเขี้ยวขาว

Baseek – สุนัขอาวุโสของพวกอินเดียนแดง

Cherokee – สุนัขพันธุ์บูลด็อก คู่ต่อสู้ของเจ้าเขี้ยวขาว

Major – สุนัขของวีดอน สก๊อตต์

Collie – สุนัขเลี้ยงแกะ อยู่ในบ้านตุลาการสก๊อตต์

Dick – สุนัขพันธุ์เดียร์ เฮาวด์ อยู่ในบ้านตุลาการสก๊อตต์

คน Bill – ชายรับจ้างลากเลื่อนศพของ Lord Alfred

Henry – ชายรับจ้างลากเลื่อนศพของ Lord Alfred, เพื่อนของบิล

Gray Beaver – หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง

Kloo-Kooch – ภรรยาของเกรย์บีเวอร์

Mit-sah – บุตรชายของเกรย์บีเวอร์

Salmon Tongue – อินเดียนแดงคนหนึ่ง

Three Eagles – อินเดียนแดงคนหนึ่ง

Beauth Smith – ชายหนุ่มนักเผชิญโชคในขั้วโลก รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด

Tim Keeman – เจ้าของสุนัขพันธุ์บูลด็อกที่ชื่อเชโรคี เป็นนักเผชิญโชค

Weedon Scott – ผู้เชี่ยวชาญการเหมืองแร่ ผู้ช่วยชีวิตเจ้าเขี้ยวขาว

Matt – เพื่อนของวีดอน สก๊อตต์

Judge Scott – บิดาของวีดอน สก๊อตต์ มีอาชีพเป็นผู้พิพากษา

Beth – น้องสาวของวีดอน สก๊อตต์

Mary – น้องสาวของวีดอน สก๊อตต์

Alice – ภรรยาของวีดอน สก๊อตต์

Weedon – บุตรของวีดอน สก๊อตต์

Maud – บุตรของวีดอน สก๊อตต์

Jim Hall – นักโทษแหกคุก ซึ่งเคยถูกผู้พิพากษาสก๊อตต์ตัดสินจำคุก

Docter Nichols – ศัลยแพทย์ ผู้ทำการรักษาเจ้าเขี้ยวขาว

<u>สถานที่</u> อลาสก้าและแคลิฟอร์เนีย

<u>เวลา</u> ระยะเวลาที่เกิดการพบทองในอลาสก้า

<u>สังเขปเรื่อง</u> บิลและเฮนรี่รับจ้างนำศพลอร์ด อัลเฟรด ผ่าความหนาวเย็นของขั้วโลกเพื่อนำไปฝังยังป้อมแค็คเกอร์รี่ ระหว่างทางทีมสุนัขลากเลื่อนถูกติดตามรังควานจากฝูงสุนัขป่าที่หิวกระหาย นางสุนัขป่าเป็นตัวคอยล่อสุนัขลากเลื่อนออกไปเพื่อเป็นเหยื่อของฝูงสุนัขป่า ทีมสุนัขลากเลื่อนจึงเหลือสุนัขแค่สามตัวจากทั้งหมดเจ็ดตัว และครั้งหนึ่งเลื่อนคว่ำลง สุนัขลากเลื่อนตัวหนึ่งหลุดและหนีตามนางสุนัขป่าไปและถูกฝูงสุนัขป่าที่หิวโหยเข้ารุมฉีกกิน บิลทนไม่ได้จึงตามไปช่วย เขาจึงตกเป็นอาหารของสุนัขป่าด้วย เหลือเฮนรี่ให้ต้องต่อสู้กับฝูงสุนัขป่าอดโซตามลำพัง เขาสู้กับสุนัขป่าด้วยดุ้นฟืนติดไฟทั้งกลางวันและกลางคืนโดยไม่ได้หลับนอน จนในที่สุดเขาก็ทอดอาลัยในชีวิต บังเอิญมีเลื่อนอีกกลุ่มหนึ่งตามมาทัน ฝูงสุนัขป่าจึงพากันหนีไป

ต่อมาฝูงสุนัขป่าฝูงนี้ก็มาพบดินแดนอันสมบูรณ์ไปด้วยอาหาร เมื่อความหิวหมดไปเรื่องของความรักจึงมีความสำคัญเข้ามาแทน จึงเกิดการชิงนางสุนัขป่าในระหว่างสุนัขป่าหนุ่มหัวหน้าฝูง สุนัขอาวุโสตาเดียว และสุนัขป่าอายุสามปีตัวหนึ่ง ในที่สุดสุนัขป่าอาวุโสตาเดียวชนะจึงได้นางสุนัขป่า ต่อมานางสุนัขป่าออกลูกห้า ตัวในโพรงถ้ำแห่งหนึ่ง ในจำนวนนี้มีลูกสุนัขป่าตัวหนึ่งมีขนสีเทาเหลือบแดงเป็นตัวที่แข็งแรงที่สุด มันจึงรอดตายอยู่ตัวเดียวเมื่อเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร เมื่อสุนัขป่าอาวุโสตาเดียวต้องตายเพราะนางแมวป่า นางสุนัขป่าจึงต้องออกไปหาอาหาร ลูกสุนัขป่าสีเทาจึงเริ่มศึกษาโลกที่แวดล้อมมันอยู่ภายนอกโพรงถ้ำ มันได้เรียนรู้วิธีการต่อสู้ การหาอาหารเพื่อดำรงชีวิต มันขยายอาณาเขตท่องเที่ยวกว้างออกไปทุกที และมันก็ยิ่งฉลาดขึ้น

วันหนึ่งลูกสุนัขป่าสีเทาและนางสุนัขป่าแม่ของมันได้มาพบแค็มป์ชาวอินเดียนแดงเข้าและปรากฏว่านางสุนัขป่าก็คือคิชีสุนัขผสมระหว่างสุนัขป่าและสุนัขบ้าน ซึ่งเป็นสุนัขของน้องชายหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงที่ชื่อเกรย์บีเวอร์ คิชีได้หนีไปรวมกับสุนัขป่าเป็นเวลาปีเศษมาแล้ว และลูกสุนัขป่าสีเทาจึงได้ชื่อว่าเจ้าเขี้ยวขาวเพราะเขี้ยวของมันเป็นสีขาว พวกอินเดียนแดงอพยพไปเรื่อย ๆ เพื่อหาอาหาร เจ้าเขี้ยวขาวและคิชีก็ไปกับพวกอินเดียนแดงด้วย เจ้าเขี้ยวขาวได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้รู้จักความโหดร้ายของสังคม เช่น การถูกรุมทำร้ายจากสุนัขของพวกอินเดียนแดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก

เจ้าลิพ–ลิพ ซึ่งนับว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจของเจ้าเขี้ยวขาว และแล้วเจ้าเขี้ยวขาวก็ต้องแยกจากแม่ของมัน โดยที่เกรย์บีเวอร์เป็นหนี้อินเดียนแดงคนหนึ่งจึงต้องยกคิชีให้แทนไป เจ้าเขี้ยวขาวพยายามตามแม่มันไป แต่ถูกเกรย์บีเวอร์ตีอย่างหนัก มันจึงเรียนรู้กฎของการถูกบังคับจากผู้ที่แข็งแรงกว่า มนุษย์จึงเป็นเสมือนพระเจ้าของมัน ในแคมป์ของพวกอินเดียนแดง เจ้าเขี้ยวขาวเป็นตัวยุ่ง เป็นนักขโมย มันได้ฆ่าสุนัขของพวกอินเดียนแดงคนหนึ่งตาย มันจึงเป็นที่เกลียดชังของมนุษย์และสุนัข มันมีนิสัยเชื่อฟังแต่ผู้ที่แข็งแรงกว่าและข่มผู้ที่อ่อนแอกว่า มันเชื่อฟังแต่เกรย์บีเวอร์ เจ้าเขี้ยวขาวได้เปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะกับการอยู่รอด โดยที่มันสามารถเคลื่อนไหวได้เร็วกว่า อดทนกว่า ดุร้ายกว่า มีเล่ห์กระเท่ห์มากกว่า มีร่างกายกล้ามเนื้อแข็งแรงกว่าสุนัขตัวอื่น ๆ เจ้าเขี้ยวขาวเรียนรู้จักการอยู่ร่วมกับมนุษย์ ครั้งหนึ่งมันหนีเข้าป่าเพื่ออิสระ แต่แล้วมันก็ต้องกลับมาเพราะมันต้องการความคุ้มครองจากมนุษย์ ต้องการอาหาร ความอบอุ่น ต่อมาเกิดทุพภิกขภัยในถิ่นของพวกอินเดียนแดง เจ้าเขี้ยวขาวจึงต้องเข้าป่าอีกเพื่อหาอาหาร แต่พอฤดูอุดมสมบูรณ์มันก็กลับมาที่แคมป์อีก และมันได้เป็นสุนัขนำทีมลากเลื่อนของอินเดียนแดง มันเป็นศัตรูของสุนัขร่วมทีมอื่น ๆ เจ้าเขี้ยวขาวไม่ชอบการลากเลื่อน เพราะรู้สึกว่าตัวมันเองต้องวิ่งหนีตลอดวันโดยมีสุนัขอื่นวิ่งไล่ตาม

เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวอายุได้ห้า ปี เกรย์บีเวอร์ได้พามันเดินทางไกลตั้งแต่แถบแม่น้ำแม็คเคนซี ข้ามภูเขาร็อคกี้ จนถึงยูคอนที่ซึ่งผู้คนกำลังหลั่งไหลมาแสวงโชคด้วยการขุดทอง ตลอดการเดินทางเจ้าเขี้ยวขาวได้ฆ่าสุนัขอื่น ๆ มากมาย มันชำนาญในการต่อสู้มากขึ้น เกรย์บีเวอร์ได้หยุดการเดินทางที่ยูคอนเพื่อตั้งแคมป์ขายขนสัตว์ ถุงมือ รองเท้าม็อคเคซินแก่พวกนักขุดทอง เขาได้กำไรถึงพันเปอร์เซนต์ เจ้าเขี้ยวขาวได้สร้างชื่อเสียงว่าเป็นนักต่อสู้ที่ไม่มีใครเทียบได้ที่นี่ โดยมันได้ฆ่าสุนัขของพวกผิวขาวตายหลายตัว ทำให้ชาวผิวขาวคนหนึ่งชื่อสมิธมีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดเกิดความสนใจอยากซื้อเจ้าเขี้ยวขาว ตอนแรกเกรย์บีเวอร์ไม่ยอมขาย สมิธจึงมอมเหล้าจนเกรย์บีเวอร์ติดเหล้า เมื่อเงินหมดจึงต้องขายเจ้าเขี้ยวขาวเพื่อแลกเหล้า เจ้าเขี้ยวขาวถูกทิ้งไว้ที่ยูคอนกับสมิธโดยถูกทรมานให้มันมีนิสัยดุร้าย เพื่อให้ต่อสู้กับสุนัขตัวอื่นเพื่อเงินเดิมพัน

เจ้าเขี้ยวขาวชนะการต่อสู้ทุกครั้ง ยิ่งสู้ก็ยิ่งชำนาญ แม้แต่สู้กับสุนัขป่า แมวป่า เจ้าเขี้ยวขาวก็ชนะ ครั้งหนึ่งมันต้องสู้กับเชโรคี สุนัขพันธุ์บูลด็อก เจ้าเขี้ยวขาวพลาดท่าถูกเจ้าเชโรคีงับที่คอหอย จนเกือบตาย พอดีวีดอน สก็อตต์ ผู้เชี่ยวชาญเหมืองแร่ที่นั่นกับเพื่อนมาช่วยไว้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงไปอยู่กับวีดอน สก็อตต์ ซึ่งสก็อตต์ก็ให้ความรักความเมตตาต่อมัน มันจึงมีความรักความผูกพันกับมนุษย์ เปลี่ยนนิสัยโหดร้ายของสุนัขป่ามาเป็นสุนัขบ้าน

ต่อมาสก็อตต์กลับไปแคลิฟอร์เนีย เจ้าเขี้ยวขาวก็ติดตามเขาไปด้วย เจ้าเขี้ยวขาวจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ซึ่งเป็นโลกอารยธรรม มันเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนนิสัยเดิม ไม่ทำร้ายผู้อื่น ไม่กินสัตว์เลี้ยงในบ้านเป็นอาหาร ไม่ทำร้ายคนในบ้าน ไม่ต่อสู้กับสุนัขอื่นในบ้าน วันหนึ่งมันวิ่งตามสก็อตต์ซึ่งออกไปขี่ม้า สก็อตต์พบอุบัติเหตุตกม้าขาหัก เจ้าเขี้ยวขาวได้วิ่งกลับบ้านมาตามคนไปช่วยได้

คืนหนึ่งมีนักโทษแหกคุกชื่อ จิม ฮอลล์ บุกเข้ามาในบ้านเพื่อจะฆ่าตุลาการบิดาของสก็อตต์ ที่ไปพิพากษาจิม ฮอลล์ให้ถูกจำคุกถึง 50 ปี โดยที่ครั้งนี้จิม ฮอลล์ เป็นผู้บริสุทธิ์ เจ้าเขี้ยวขาวได้เข้าขวางไว้ก่อนและฆ่าจิม ฮอลล์ตาย มันจึงกลายเป็นที่รักของทุกคนในบ้าน และได้รับชื่อใหม่ว่าสุนัขป่าประเสริฐตั้งแต่บัดนั้น

3. The Sea - Wolf

เรื่อง The Sea - Wolf เป็นนวนิยายที่แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่า แจ๊ค ลอนดอน เขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงของตนเองในอดีต (Benét. 1965 : 597) ประสบการณ์ของลอนดอนประการแรกก็คือ ประสบการณ์จากการเป็นเด็กที่ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพและครอบครัวอยู่แถวอ่าวซานฟรานซิสโกด้วยการเป็นคนยามเฝ้าปลา เป็นคนขโมยงมหอยนางรม ลอนดอนได้ต่อสู้กับพวกอันธพาลถิ่นนั้น ชีวิตของคนเรือแถวนั้นเป็นชีวิตที่มีแต่การใช้กำลังต่อสู้ การแทงกัน การยิงกัน การขโมย การทะเลาะวิวาทและการฆ่ากันเองในหมู่พวกลูกเรือ และตัวของลอนดอนเองก็เคยใช้กำลังต่อสู้กับพวกอันธพาลด้วยมือเปล่าในขณะที่อีกฝ่ายมีอาวุธและสามารถทำให้ฝ่ายอันธพาลถอยได้ ลอนดอนมีความคุ้นเคยกับชีวิตของพวกกลาสีเรือเป็นอย่างดี เขารู้และเข้าใจจิตวิทยาของพวกลูกเรือ ดังนั้นลอนดอนจึงสามารถใช้ภาพชีวิตเหล่านั้นเป็นวัตถุดิบและเขียนเล่าเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้นในเรื่อง The Sea - Wolf ได้อย่างมีชีวิตจิตใจ ดูสมจริง ซึ่งในเรื่องนี้ก็จะเห็นการต่อสู้ทำร้ายร่างกายกันเองในหมู่พวกลูกเรือซึ่งดูป่าเถื่อน และความตายก็ดูเป็นสิ่งธรรมดาสามัญสำหรับลูกเรือ The Ghost นับว่าเป็นการสะท้อนภาพชีวิตจริงให้เห็นได้ชัดเจน (Stone. 1965 : 35)

ประสบการณ์อีกประการหนึ่งที่สำคัญในชีวิตลอนดอนที่เป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายเรื่องนี้ก็คือ การที่ลอนดอนเคยเดินทางไปกับเรือ Sophie Sutherland ซึ่งเป็นเรือล่าแมวน้ำ โดยออกไปล่าแมวน้ำในทะเลญี่ปุ่น และเลยไปถึงทะเลเบริง ซึ่งก็เหมือนกับเรือล่าแมวน้ำ The Ghost ในเรื่องนี้และสถานที่หรือฉากของเรื่องก็เกิดขึ้นแถบทะเลเบริงเช่นเดียวกัน การเดินทางของลอนดอนในครั้งนั้น เราได้เห็นวิธีการล่าแมวน้ำอันโหดร้าย วิธีการฆ่า การแล่แมวน้ำ การใช้เรือเล็กออกไปล่า ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผู้อ่านจะได้เห็นภาพนั้นอย่างสมจริงสมจังเพราะเป็นสิ่งที่ลอนดอนได้ประสบมาจริง ๆ และในการเดินทางไปกับเรือ Sophie Sutherland ครั้งนั้น ตัวของแจ๊ค ลอนดอนเองก็ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเดินเรือทะเลมาก่อน แต่เขาโกหกว่าเขามีความรู้ มีประสบการณ์ในการเป็นกลาสีเพราะหวังค่าจ้างสูง เขาจึงต้องอาศัยเรียนรู้เรื่องการเดินเรือ

วิธีกางใบ เก็บใบเรือ ฯลฯ โดยดูจากกลาสีเรือคนอื่น ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยความชำนาญ ซึ่งก็เหมือนกับ Humphrey Van Weyden ตัวละครเอกตัวหนึ่งในนวนิยายเรื่องนี้ที่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับการเดินเรือทะเลมาเลย และได้เรียนรู้จากลูกเรือคนอื่น จนในที่สุดตนก็สามารถทำได้เช่นกัน ลอนดอนได้สร้างเรื่องให้ Humphrey ถูกกัปตัน Wolf Larsen บังคับให้เป็นต้นหนคุมเรือ The Ghost ในขณะเกิดพายุ ซึ่งเขาก็จำเป็นต้องทำและต้องทำจนสำเร็จ ก็เหมือนกับชีวิตจริงของลอนดอนที่ถูกกัปตันเรือ Sophie Sutherland บังคับให้เป็นต้นหนคุมเรือลำนั้นฝ่าพายุ เพราะกัปตันต้องการจะทดสอบว่าลอนดอนมีความรู้ความสามารถจริง ๆ หรือไม่ และลอนดอนก็สามารถทำได้จนสำเร็จ (Stone. 1965 : 40 – 43)

ลอนดอนได้สร้างเรื่องรักระหว่าง Humphrey กับหญิงสาวที่รอดจากการจมน้ำตายและได้รับการช่วยโดยเรือ The Ghost คือ Maud Brewster นั้นโดยเปรียบเสมือนความรักของแจ็ค ลอนดอน กับชาร์เมียน คิททริจด์ ภรรยาใหม่ของเขานั่นเอง (Sinclair. 1977 : 96)

<u>The Sea – Wolf</u> มีแนวเรื่องเกี่ยวกับการอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งก็มาจากทฤษฎีดาร์วินนั่นเอง ลอนดอนได้สร้างตัวละครเอก Wolf Larsen กัปตันเรือล่าแมวน้ำ The Ghost ให้เป็นคนโหดเหี้ยม มีพลกำลังแข็งแรงกว่าจึงสามารถคุมลูกเรือที่อ่อนแอกว่าได้ โดยสร้างลักษณะนิสัยของกัปตันผู้นี้จากตัวละครเอกชื่อ Ahab ในเรื่อง <u>Moby Dick</u> ของ Herman Melville ที่ลอนดอนมีความประทับใจมากและได้อ่านเรื่องนี้ ซ้ำหลายครั้งโดยเอาลักษณะของ Ahab ผสมกับลักษณะตัวละครเอกชื่อ Lucifer ในเรื่อง <u>Paradise Lost</u> ของ Milton (Sinclair. 1977 : 95)

<u>เรื่องย่อ</u>

ตัวละคร

Wolf Larsen	–	กัปตันเรือล่าแมวน้ำชื่อ "ปีศาจ"
Humphrey Van Weyden	–	นักวรรณคดีที่รอดชีวิตจากเรือชนกัน และได้รับการช่วยเหลือจากเรือปีศาจ และยังเป็นนักศึกษาศิลปะผู้มั่งคั่ง
Miss Maud Brewster	–	นักประพันธ์อายุ 27 ปี ผู้รอดชีวิตจากเรือจมในทะเลญี่ปุ่น และได้รับการช่วยเหลือจากเรือปีศาจ
Johnson	–	กลาสีเรือปีศาจ
Thomas Mugridge	–	พ่อครัวเรือปีศาจ
Johansen	–	ต้นหนเรือปีศาจ
George Leach	–	เด็กรับใช้ประจำห้องเคบิน
Louis	–	กลาสีเรือปีศาจ ชาวไอริช
Harrison	–	กลาสีเรือปีศาจ
Henderson	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Kerfoot	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Latimer	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Horner	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Smoke	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Death Larsen	–	พี่ชายของ Wolf Larsen และเป็นกัปตันเรือล่าแมวน้ำชื่อ Macedonia
Oofty-Oofty	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Kelly	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ เป็นคนลูกครึ่งอเมริกัน–ไอริช
Nilson	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Holyoak	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Williams	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ
Wainwright	–	พรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจ

<u>สถานที่</u> มหาสมุทร ทะเลเบริง

<u>เวลา</u> ฤดูที่มีการล่าแมวน้ำ

<u>สังเขปเรื่อง</u> เมื่อเรือที่ฮัมฟรีย์ แวน เวย์เดน โดยสารมาเกิดจมลงเพราะชนกับเรืออีกลำหนึ่งที่ชายฝั่งแคลิฟอร์เนีย เขาก็ได้รับการช่วยเหลือจากลูกเรือของเรือปีศาจ ซึ่งมีวูลฟ์ ลาร์เซน เป็นกัปตัน ซึ่งเรือลำนี้กำลังมุ่งตรงไปทะเลเบริง (Bering Sea) เพื่อล่าแมวน้ำ กัปตันลาร์เซนเป็นคนโหดเหี้ยม และแวน เวย์เดนก็ได้เป็นพยานเห็นการกระทำอันผิดวิสัยมนุษย์ของกัปตันที่มีต่อลูกเรือที่เจ็บป่วยคนหนึ่งและต้องตายไปในที่สุด เขาได้เห็นเด็กรับใช้ในห้องเคบินถูกตีอย่างทารุณ กัปตันได้ซักถามเรื่องราวของเขาแต่เขาเปิดเผยเพียงเล็กน้อย แทนที่กัปตันจะส่งเขากลับไปยังซานฟรานซิสโก กัปตันกลับบังคับให้เขาเป็นเด็กรับใช้บนเรือ

แวน เวย์เดน ได้เรียนรู้ชีวิตที่ลำบากของลูกเรือ เรียนรู้วิธีการขึ้นใบเรือ และต้องมีพลังแข็งแกร่งในการรู้จักอดทนต่อความเจ็บปวด เรียนรู้การไม่รู้จักยินดียินร้ายในทุกข์ทรมานต่าง ๆ ซึ่งลูกเรือต้องประสบ เขาต้องทำงานเป็นเด็กในห้องเคบิน ต้องช่วยพ่อครัวชื่อมูกริจด์ปอกมันฝรั่ง ล้างหม้อถ้วยชามต่าง ๆ และยังถูกพ่อครัวด่าว่า และถูกพ่อครัวขโมยเงินไปจนหมด มีลูกเรือคนหนึ่งชื่อหลุยส์ที่ดูเหมือนจะมีส่วนร่วมในความรู้สึกที่เขามีต่อกัปตันและเรือปีศาจ หลุยส์ได้ทำนายว่าจะมีการตายมากมายในการเดินทางครั้งนี้ และวิจารณ์กัปตันลาร์เซนให้แวน เวย์เดน ฟังว่ากัปตันเป็นคนรุนแรง เป็นอันตรายและยังเล่าถึงความสารเลวชั่วร้ายของพวกลูกเรือและพรานล่าแมวน้ำ เวย์เดน รู้สึกว่ากัปตันเหมือนคนบ้าเพราะกัปตันเปลี่ยนอารมณ์จากดีเป็นร้ายอย่างป่าเถื่อนได้อย่างรวดเร็ว ห้องของกัปตันเต็มไปด้วยหนังสือวรรณคดีรวมทั้งหนังสือของดาร์วิน และกัปตันสามารถใช้ภาษาอังกฤษชั้นสูงได้พอ ๆ กับภาษาของพวกกลาสีและยังชอบถกเถียงกับเวย์เดนในเรื่องปรัชญาเกี่ยวกับชีวิต

ความโหดร้ายป่าเถื่อนบนเรือมีอยู่เสมอ สิ่งแรกคือกัปตันลาร์เซนพร้อมกับคนสนิททำร้ายกลาสีเรือชื่อจอห์นสันจนเกือบตายด้วยเหตุเพียงจอห์นสันร้องทุกข์เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลบนเรือไม่ดี สิ่งต่อมาก็คือลีช เด็กในห้องเคบินคนก่อนตีกับคนครัว ต่อมาพรานล่า

แมวน้ำสองคนยิงกันเองและได้รับบาดเจ็บสาหัสทั้งคู่ และกัปตันก็ตีคนทั้งคู่เพราะว่าเขาทั้งสองทำให้ตัวเองพิการก่อนฤดูล่าแมวน้ำจะเริ่มขึ้น หลังจากนั้นกัปตันก็ทนทรมานด้วยโรคปวดศีรษะซึ่งเกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ สำหรับเวย์เดน ชีวิตบนเรือเป็นประสบการณ์อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับความโหดร้ายและชั่วร้ายของมนุษย์ อีกสองสามวันต่อมาลูกเรือก็พยายามจะปฏิวัติและคนสนิทรวมทั้งตัวกัปตันเกือบถูกฆ่าตาย

เมื่อมาถึงบริเวณล่าแมวน้ำก็เกิดพายุร้ายคร่าชีวิตลูกเรือไปสี่คน เรือผจญกับพายุอย่างหนัก ลูกเรือชื่อลีชและจอห์นสันถือโอกาสลงเรือเล็กหนี กัปตันให้ออกตามล่าและบังเอิญพบชายสี่คน หญิงสาวหนึ่งคน ที่รอดตายจากเรือจม กัปตันจึงได้ช่วยเหลือและบังคับให้ชายสี่คน เป็นลูกเรือ และเมื่อตามจนพบเรือของลีชและจอห์นสัน กัปตันกลับไม่ช่วยปล่อยให้คนทั้งสองพร้อมทั้งเรือเล็กจมน้ำ หญิงสาวที่รอดตายชื่อ มอด บรูสเตอร์ เป็นกวีที่ร่ำรวยและเมื่อเธอพบกับเวย์เดน ซึ่งเป็นนักวรรณคดีเช่นกัน จึงทำให้เกิดความรักความสนิทสนม ซึ่งทำให้กัปตันโกรธ และระบายความแค้นโดยจับคนครัวแช่น้ำทะเล จนถูกปลาฉลามกัดข้อเท้าขาดเพราะดึงขึ้นมาไม่ทัน วันหนึ่งเรือปีศาจก็พบกับเรือมาเซโดเนียของเดธ ลาร์เซน พี่ชายของกัปตันลาร์เซน แต่เป็นศัตรูกัน ลูกเรือของมาเซโดเนียได้ปล้นนักล่าแมวน้ำของกัปตันลาร์เซน กัปตันลาร์เซนจึงแก้แค้นโดยการไปจับนักล่าแมวน้ำของเรือพี่ชาย และหนีเข้าไปในหมอก

คืนหนึ่งกัปตันพยายามล่วงเกินบรูสเตอร์ แต่เวย์เดนได้เข้าช่วยไว้ทัน ในเวลาเดียวกัน กัปตันก็ถูกโรคปวดศีรษะเข้าคุกคามจนทำให้ตาบอด เวย์เดนกับบรูสเตอร์จึงพากันหนีลงเรือเล็กมุ่งสู่ชายฝั่งประเทศญี่ปุ่น ต้องลอยอยู่กลางทะเลหลายวันหลายคืนจนมาถึงเกาะแห่งหนึ่งเต็มไปด้วยแมวน้ำ และแล้ววันหนึ่งเขาทั้งสองพบซากเรือปีศาจเกยตื้นอยู่และได้พบกัปตันลาร์เซนมีชีวิตรอดอยู่คนเดียวบนเรือ ในสภาพที่กัปตันกำลังป่วยหนัก เวย์เดนกับบรูสเตอร์ช่วยกันซ่อมแซมเรือปีศาจ แต่กัปตันก็ได้ทำลายหมด เขาทั้งสองจึงพยายามซ่อมใหม่และจับกัปตันขังไว้ จนในที่สุดก็ซ่อมจนสำเร็จ และกัปตันก็กลายเป็นอัมพาตจนตายไปในที่สุด เขาทั้งสองจึงเดินทางโดยเรือปีศาจไปและได้พบเรือตรวจของหนีภาษีของอเมริกันจึงรอดตายในที่สุด

บทที่ 3

ทฤษฎีดาร์วินและอิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินในอเมริกา

ที่มาของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน

การศึกษาเกี่ยวกับฟอสซิล (Fossils) ทำให้ทราบประวัติความเป็นมาของสิ่งมีชีวิตซึ่งถือกำเนิดขึ้นมาในทะเลตั้งแต่สมัยหลายร้อยล้านปีมาแล้ว และปรับตัววิวัฒนาการมาจนกระทั่งเป็นสิ่งมีชีวิตชั้นสูงในปัจจุบันนี้ ชาร์ลส โรเบิร์ต ดาร์วิน (Charles Robert Darwin) เป็นคนแรกที่ค้นพบความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และทฤษฎีดาร์วินได้ก่อให้เกิดความตื่นตัวแก่ชาวโลกเป็นอันมาก แม้ว่าในระหว่างตอนต้นศตวรรษที่ 19 จะได้มีผลงานที่เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตออกมามากมาย แต่ผลงานเหล่านั้นก็ไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอจึงได้รับการโต้แย้งอยู่เสมอ (ไชยยศ ประสานวงศ์ 2517 : 49) ทฤษฎีของดาร์วินได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องวิวัฒนาการได้ดีกว่าทฤษฎีอื่น ๆ ทั้งยังเหมาะสมกับความหมายของวิวัฒนาการอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นขบวนการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทีละเล็กทีละน้อยใช้เวลานานมาก ประกอบกับมีหลักฐานตามธรรมชาติมาสนับสนุนคำอธิบายได้เป็นอย่างดี จึงทำให้มีผู้นิยมเชื่อถือทฤษฎีนี้กันมากมาจนปัจจุบันนี้ (พินิจ รื่นเริง และณพพร ดำรงศิริ 2516 : 222)

ทฤษฎีดาร์วินไม่ได้เกิดจากความคิดฝัน แต่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงของดาร์วินเมื่อครั้งเดินทางไปสำรวจดินแดนภาคใต้กับเรือ H.M.S. Beagle โดยเริ่มเดินทางออกจากอังกฤษเมื่อ 27 ธันวาคม ค.ศ.1831 และได้แวะตามเกาะต่าง ๆ เช่น หมู่เกาะ Galapagos, Tahiti, Australia, New Zealand, Tasmania, Keeling Islands, Ascension, St. Helena, และ Cape of Good Hope เป็นต้น ในการเดินทางครั้งนั้นดาร์วินได้นำหนังสือ Principles of Geology ของ Charles Lyell ไปด้วย ดาร์วินได้ศึกษาหนังสือเล่มนี้และได้บันทึกรายงานทั้งทางธรณีวิทยา พฤกษศาสตร์และสัตววิทยา พร้อมกับรวบรวมตัวอย่างของสิ่งมีชีวิตไว้มากมายอันเป็นหลักฐานในการเขียนหนังสือมากมายในภายหลังที่เรือปีเกิลกลับอังกฤษในวันที่ 2 ตุลาคม 1836 หลังจากที่ได้

ท่องเที่ยวเป็นเวลาเกือบห้า ปีเต็ม

ก่อนหน้าการเดินทาง ดาร์วินยังมีความเชื่อในเรื่องของการไม่ผันแปรรูปร่างลักษณะของสิ่งมีชีวิต ซึ่งเป็นความเชื่อเช่นเดียวกับนักธรรมชาติวิทยาร่วมสมัยส่วนใหญ่ และจากสิ่งที่เขาพบที่หมู่เกาะกาลาพาโกส (Galapagos Islands) ได้ทำลายความเชื่อดังกล่าวของเขา ดาร์วินพบว่าในเกาะแต่ละเกาะมีนกชนิดหนึ่งที่เรียกว่า นกฟินช์ (Finch) อยู่เป็นจำนวนมาก นกฟินช์ในเกาะแต่ละเกาะเป็นคนละชนิดกัน โดยมีลักษณะแตกต่างกันถึง 14 ชนิด ลักษณะที่แตกต่างกันได้แก่ ลักษณะของสี ขนาด รูปร่าง และที่สำคัญคือลักษณะของจงอยปากซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันตามชนิดของอาหารที่มันกิน พวกที่กินแมลงจะมีจงอยปากยาวแหลม พวกที่กินผลไม้มีจงอยปากใหญ่และกว้าง ส่วนพวกที่กินหนอนมีจงอยปากที่แข็งแรงยาวและคมเพราะต้องใช้ในการเจาะเปลือกไม้เพื่อหาหนอน และยังมีพวกอื่น ๆ อีก ดาร์วินได้แนวความคิดหลายอย่างจากนกพวกนี้ เช่น ลักษณะที่เหมาะสมในการอยู่รอด เขาเริ่มเชื่อในความไม่เที่ยงแท้ของสิ่งมีชีวิต เริ่มสังเกตความแตกต่างกันในด้านรูปร่าง และลักษณะของสัตว์ชนิดเดียวกัน ความแตกต่างเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อผ่านต่อไปอีกหลายรุ่น ความแตกต่างก็จะเพิ่มมากขึ้น ๆ จนในที่สุดกลายเป็นคนละชนิดไป (Hyman. 1963 : 25–78)

เมื่อกลับถึงอังกฤษดาร์วินจึงเริ่มศึกษาอย่างจริงจัง และได้ศึกษางานของนักวิทยาศาสตร์คนอื่น นักชีววิทยาคนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อดาร์วินมากคือลามาร์ค (Jean Baptiste de Lamarck) ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของทฤษฎีวิวัฒนาการสองทฤษฎีคือ

1. กฎแห่งการใช้และไม่ใช้ (Law of Use and Disuse) ลามาร์คอธิบายว่า อวัยวะของร่างกายส่วนใดถ้าไม่ใช้หรือใช้น้อยลงก็จะมีขนาดเล็กลงและในที่สุดอวัยวะนั้นอาจสืบหายไป

2. กฎที่ว่าอวัยวะที่สร้างขึ้นภายหลังจะถูกถ่ายทอดไปให้ลูกหลาน (Law of Inhoritance of Acquired Characters) ลามาร์คอธิบายว่าอวัยวะใดที่ใช้งานมากจะมีขนาดใหญ่และอวัยวะที่ใช้งานน้อยจะมีขนาดลดลง ลักษณะที่เปลี่ยนไปนี้จะเป็นกรรมพันธุ์ถ่ายทอดไปให้ลูกหลานอันเป็นเหตุให้เกิดวิวัฒนาการได้

ลามาร์กได้ยกตัวอย่างบรรพบุรุษของยีราฟว่ามีคอสั้นมาก แต่ในลูกหลานมีคอยาว เนื่องจากยีราฟรุ่นหลัง ๆ หากินใบไม้ใบหญ้าไม่ค่อยมี ต้องหาใบไม้ในที่สูง ๆ มันต้องยืดคออยู่เสมอ คอจึงยาวขึ้น ลักษณะคอยาวนี้ได้ถ่ายทอดมายังรุ่นลูกรุ่นหลาน จนกระทั่งปัจจุบันนี้ยีราฟจึงมีคอยาวมาก (ชวัชชัย วิวัฒน์วรพันธ์ และคนอื่น ๆ 2517 : 34–36)

จากแนวความคิดของลามาร์ค ดาร์วินก็ได้ค้นคว้าจนเกิดทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติขึ้น โดยดาร์วินอธิบายว่าเป็นการเลือกสรรสิ่งมีชีวิตที่ควรจะมีชีวิตอยู่และสามารถสืบพันธุ์ส่งต่อลักษณะที่ดีมีประโยชน์ให้กับลูกหลานได้ การที่ยีราฟคอยาวมิได้เกิดจากการที่มันพยายามยืดคอตัวเองให้ยาวขึ้นเพื่อจะหาอาหารในที่สูง ๆ แต่เกิดจากการเลือกสรรตามธรรมชาติ กล่าวคือ เดิมบรรพบุรุษของยีราฟมีคอสั้น เมื่อสืบพันธุ์ให้ลูกหลานออกมาในแต่ละรุ่น ลูกในครอกเดียวกันจะมีลักษณะต่างกันเล็ก ๆ น้อย ๆ คือบางตัวก็คอสั้นเหมือนพ่อแม่ ในขณะที่บางตัวคอยาวกว่าเล็กน้อย ตัวที่คอยาวกว่าย่อมจะมีโอกาสในการหาอาหารได้ดีกว่าตัวคอสั้น ดังนั้นพวกที่คอยาวจึงอยู่รอดและสืบพันธุ์ให้ลูกหลานในขณะที่พวกคอสั้นค่อย ๆ สูญพันธุ์ไป ลูกหลานของพวกคอยาวก็จะมีพวกที่คอยาวขึ้นในรุ่นต่อ ๆ มา จนในที่สุดก็มีรูปร่างเหมือนยีราฟในปัจจุบัน (วนิดา จิตต์มั่น 2514 : 21–24)

ผู้ที่มีอิทธิพลต่อความคิดของดาร์วินในการสร้างทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติอีกผู้หนึ่งคือ โทมัส โรเบิร์ต มัลธัส (Thomas Robert Malthus) โดยที่ดาร์วินได้อ่านหนังสือ <u>Essay on the Principle of Population</u> ของมัลธัสหลังจากกลับจากการเดินทางไปกับเรือบีเกิล (Law and others. 1966 : 386–388) ในหนังสือเล่มนี้กล่าวว่าจานวนพลเมืองแต่ละชั่วรุ่นเพิ่มเร็วกว่าการผลิตอาหาร คือจำนวนพลเมืองเพิ่มแบบ Geometric Progression แต่จำนวนอาหารเพิ่มแบบ Arithmatic Progression ซึ่งจะทำให้ชั่วรุ่นหลังเกิดพลเมืองล้นโลก จะมีการอดอยากขาดแคลนอาหาร ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Struggle for existence) เกิดขึ้นในหมู่พลเมือง (Stauffer. 1975 : 172–175)

คำอธิบายของมัลธัสนี้ไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็มีอิทธิพลต่อความคิดของดาร์วิน ดาร์วินมีความสนใจในเรื่องการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Struggle for existence) และเรื่องปัญหาประชากรล้นโลกที่เกิดจากความไม่สมดุลย์กันในเรื่องการเกิดของประชากรกับจำนวนเพิ่มของอาหาร จากความคิดของมัลธัสดังกล่าวทำให้ดาร์วินเกิดความคิดว่าสิ่งมีชีวิตไม่ว่าจะเป็นพืชหรือสัตว์ก็คงต้องมีการต่อสู้เพื่อดำรงชีวิตอยู่ สิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกันก็ต้องมีความแตกต่างกัน (Variation) ความแตกต่างนี้เองที่ทำให้พืชและสัตว์แต่ละชีวิตสามารถต่อสู้เพื่อความอยู่รอดได้ดีกว่าตัวอื่น และผลิตลูกหลานต่อไป ส่วนพวกที่มีความแตกต่างที่ไม่เหมาะสม (Unfavorable Variation) ก็จะตายไป ดังนั้นปัญหาประชากรล้นโลกจึงไม่เกิดขึ้นทั้งที่ควรจะเกิดขึ้นตั้งนานแล้ว แนวความคิดของดาร์วินนี้เรียกว่าหลักของการเลือกสรรตามธรรมชาติ (The Principle of Natural Selection) (Bridgwater. and Kurtz. 1963 : 541)

จากอิทธิพลความคิดของลามาร์กและมัลธัสและจากความคิดใหม่ที่ได้จากการเดินทางไปกับเรือบีเกิลรวมทั้งจากการสังเกตและทำการทดลองผสมพันธุ์พืชและสัตว์ด้วยตัวเอง ทำให้ดาร์วินได้สร้างความคิดเรื่องทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติขึ้น (Theory of Natural Selection) ดาร์วินได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เป็นเวลาถึง 20 ปี จึงได้เสนอทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติไว้ในหนังสือ <u>The Origin of Species by Means of Natural Selection</u> เมื่อปี 1859 และหนังสือเล่มนี้จัดได้ว่าเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลกเล่มหนึ่ง (Parker. 1959 : 395)

<u>ความหมายของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ</u>

การเลือกสรรตามธรรมชาติ (Natural Selection) ในความหมายของชาร์ลส ดาร์วิน (Darwin. 1914 : 131-133) หมายถึง การที่ธรรมชาติเป็นผู้กำหนดว่าสิ่งมีชีวิตใดควรจะมีชีวิตอยู่ และสิ่งใดควรจะตายเนื่องจากสิ่งมีชีวิตแม้ว่าจะเป็นชนิดเดียวกันก็มักมีลักษณะที่แตกต่างกันไปบ้าง ลักษณะแตกต่างกันนี้เรียกว่า Variation สิ่งมีชีวิตอาจมีลูกหลานเป็นจำนวนมากแต่จำนวนของชีวิตแต่ละชนิดเกือบจะคงที่ เพราะมีจำนวนหนึ่งตายไป

สิ่งมีชีวิตจำเป็นต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (Struggle for Existence) ชีวิตที่เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมย่อมสามารถสืบพันธุ์เพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ของตนไว้ ดังนั้นจึงเป็นการเกิดกระบวนการคัดเลือกโดยธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตที่เหมาะสมที่สุดเท่านั้นที่อยู่รอด (Survival of the Fittest)

<u>ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติที่จะใช้ในการวิเคราะห์</u>

แจ๊ก ลอนดอน เขียนนวนิยายเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> และเรื่อง <u>White Fang</u> โดยให้ตัวละครเอกเป็นสุนัขป่าที่มีพลัง และเขียนเรื่อง <u>The Sea-Wolf</u> โดยให้ตัวละครเอกเป็นมนุษย์ที่มีลักษณะเหมือนสุนัขป่าอันทรงพลังอำนาจ การสร้างตัวละครดังกล่าวก็เพื่อแสดงให้เห็นกฎของการอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด (The Survival of the Fittest) (Humphrey. and others. 1977 : 65) ซึ่งเป็นแนวความคิดหลักของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ดังนั้นในการวิเคราะห์นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้จะได้ใช้หลักของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติเป็นเกณฑ์ และเนื่องจากการวิเคราะห์นวนิยายเป็นการแยกแยะส่วนต่าง ๆ ออกดูให้ถี่ถ้วนที่สุดที่จะทำได้ (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2517 : 7) ดังนั้นจึงจะแยกทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ ซึ่งดาร์วินเขียนไว้แบบพรรณนาออกเป็นข้อ ๆ เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์นวนิยายดังกล่าวด้วย

ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วิน สามารถแบ่งออกได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Causes of the Struggle for Existence) ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง สาเหตุต่าง ๆ ได้แก่

1.1 ทางด้านร่างกาย (Physical) แบ่งออกเป็น

1.1.1 ความหิว **(Hunger)** เนื่องจากอาหารเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดของสิ่งมีชีวิตในการอยู่รอด การที่สิ่งมีชีวิตขยายพันธุ์ได้มากและรวดเร็วเกินไปจะทำให้เกิดการขาดแคลนในเรื่องอาหาร ความหิวจึงเป็นแรงขับให้เกิดการต่อสู้เพื่อให้ได้

มาซึ่งอาหารเพื่อยังชีพ ยิ่งในสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกันการต่อสู้ยิ่งรุนแรง สิ่งมีชีวิตก็ต้องกินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็จะตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า ซึ่งเป็นกฎของธรรมชาติ (Natural Law) (Darwin. 1956 : 137-144)

1.1.2 ความเจ็บปวด (Pain) เป็นแรงผลักดันให้ต่อสู้เพื่อรักษาชีวิต เพื่อหลีกหนีจากการเป็นผู้ถูกฆ่าหรือหนีจากการถูกทำลาย (Darwin. 1956: 140-142)

1.2 ทางสิ่งแวดล้อม (Environment) คือสภาพที่แวดล้อมสิ่งมีชีวิต สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นธรรมชาติที่เป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิตซึ่งเกิดขึ้นอย่างมากมาย (ดาร์วินอธิบายว่าสิ่งมีชีวิตเพิ่มจำนวนแบบอัตราเรขาคณิต ซึ่งดาร์วินใช้คำว่า Geometrical Ratio to Increase คือการเพิ่มจาก 2 เป็น 4 จาก 4 เป็น 8 เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ) สิ่งแวดล้อมเป็นผู้คัดเลือกสิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ก็จะมีชีวิตรอด ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเปลี่ยนสภาพไปอย่างไร และถ้าสิ่งมีชีวิตไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ก็จะสูญสิ้นไป สิ่งแวดล้อมได้แก่สภาพภูมิอากาศ สภาพภูมิประเทศ ซึ่งมีอิทธิพลมากสำหรับการอยู่รอด เช่น ถ้าอากาศเย็นจัด แห้งแล้งจัดก็จะทำให้เกิดการขาดแคลนอาหาร ทำให้สิ่งมีชีวิตแต่ละชีวิตมีอาหารน้อยมาก สัตว์บางชนิดถึงกับหายากหรือสูญพันธุ์ไปเลย เนื่องจากเกิดการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดอย่างรุนแรง สิ่งมีชีวิตไม่ว่าจะเป็นพืชหรือสัตว์ก็ตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่เกิดและขณะที่ยังเล็กอยู่ เช่นในภาวะขาดแคลน แห้งแล้งสิ่งมีชีวิตที่ยังเล็กอยู่ก็ย่อมสูญสิ้นไปเพราะไม่มีอาหาร หรือต้องเป็นเหยื่อของสัตว์อื่น สัตว์บางชนิดถูกทำลายโดยศัตรูหรือคู่แข่งอื่น ๆ ในเรื่องที่อยู่และอาหาร ถ้าศัตรูหรือคู่แข่งลดจำนวนลงเพราะสภาพอากาศ สัตว์ชนิดนั้นก็จะเพิ่มจำนวนขึ้น ในสภาพภูมิอากาศอันรุนแรง สิ่งมีชีวิตบางชนิดก็ไม่สามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้ (Darwin. 1956 : 135-137)

2. วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Ways of the Struggle for Existence) แบ่งออกเป็น

2.1 การปรับตัว (Adaptation) เนื่องจากที่สิ่งมีชีวิตจำเป็นจะต้องเกี่ยวข้อง (interaction) กับสิ่งแวดล้อมอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ จึงทำให้สิ่งมีชีวิต

ต้องมีการปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เผ่าพันธุ์นั้นดำรงอยู่รอดได้ การปรับตัวหมายถึง วิถีทางที่สิ่งมีชีวิตจัดทำหรือแสวงหาเพื่อปรับปรุงส่งเสริมความเป็นอยู่ให้สิ่งมีชีวิตนั้นดำรงอยู่ในถิ่นที่อาศัยของตนอย่างมีความสุขสบาย ดาร์วินกล่าวว่า สัญชาตญาณ (Instinct) เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องมีการปรับตัวเพื่อเอาตัวรอด สัญชาตญาณในความหมายของดาร์วินหมายถึงสิ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตกระทำสิ่งใด ๆ ก็ตาม โดยไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน และไม่รู้จุดประสงค์ของการกระทำอันนั้น (Darwin. 1956 : 178-190) การปรับตัวแบ่งออกเป็น

2.1.1 การปรับตัวทางด้านร่างกาย (Physical Adaptation) หมายถึง การปรับตัวทางด้านโครงสร้างภายในร่างกายและหน้าที่ของอวัยวะเหล่านั้นทั้งเพื่อการหาอาหาร การป้องกันตัว การปรับตัวทางด้านร่างกายเป็นไปอย่างกว้างขวาง ตั้งแต่สัตว์ชั้นต่ำมาจนถึงสัตว์ชั้นสูงรวมตลอดไปถึงพืชด้วย ตัวอย่างเช่น ในสิ่งที่มีชีวิตชั้นต่ำ เช่น อะมีบาและจุลินทรีย์หลายชนิด ถ้าสิ่งแวดล้อมอยู่ในภาวะที่ไม่เหมาะสมเช่นอากาศแห้งแล้ง อะมีบาและจุลินทรีย์เหล่านั้นจะสร้างเกราะ (Cyst) ขึ้นหุ้มร่างกายเพื่อป้องกันความแห้งแล้งนั้น (Darwin. 1965 : 145-147)

2.1.2 การปรับตัวทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Adaptation) เป็นการปรับตัวเพื่อเสริมและสอดคล้องกับการปรับตัวทางด้านร่างกาย เช่น เสือดาว นอกจากจะมีสีของขนเป็นจุด ๆ คล้ายกับแสงแดดส่องลอดใบไม้มีเล็บแหลมคม มีเขี้ยวแหลมเพื่อกัดฉีกเนื้อของเหยื่อ มีขาที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรง และมีฝุ่งเท้าที่อ่อนนุ่มแล้ว ยังมีนิสัยหรือพฤติกรรม (Behavior) ในการเดินย่อง จดจ้องและกระโดดได้อย่างว่องไว กระต่ายและกบมีขาหลังยาว และแข็งแรง มักมีนิสัยระแวงตกใจง่าย กระโดดหนีไปได้อย่างรวดเร็ว ปลาที่อยู่ในน้ำลึกมักปราดเปรียว ว่องไว เพื่อการโจมตีหรือหลบหนี นกตัวผู้ที่มีสีสวยมักมีเสียงไพเราะและมีนิสัยเจ้าชู้ แมลงที่สีเหมือนสิ่งแวดล้อมมักไม่มีการเคลื่อนไหวทำให้ศัตรูสังเกตได้ยาก สัตว์ที่อ่อนแอมักมีลูกมาก สัตว์ที่มีลูกไม่มากจะหวงและระวังรักษาลูก สัตว์ที่มีสีเลียนแบบสัตว์อื่นมักมีพฤติกรรมคล้ายสัตว์นั้น เพื่อให้ศัตรูเข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกัน สัตว์ที่ตัวเมียดุร้ายตัวผู้มักปราดเปรียวว่องไวและหลบหนีได้รวดเร็ว (Darwin. 1956 : 161-175)

2.2 การอยู่รอดโดยการเรียนรู้ (Survival Through Learning) เป็นการใช้ประสบการณ์ สิ่งที่ได้เรียนรู้เป็นเครื่องช่วยในการอยู่รอด (Darwin. 1956 : 181–184)

2.3 การต่อสู้ (Fighting) โดยการใช้กำลัง เช่นในการหาอาหาร หรือการใช้กำลังต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด (Darwin. 1956 : 147–148)

2.4 การหลบหลีก (Escape) เป็นวิธีการเอาชีวิตรอดด้วยการหลบหนีจากการเป็นเหยื่อของสิ่งมีชีวิตอื่น (Darwin. 1956 : 141)

3. ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Results of the Struggle for Existence) การต่อสู้ของสิ่งมีชีวิตเพื่อความอยู่รอดของตนเองย่อมบังเกิดผล 2 ประการใหญ่ ๆ คือ

3.1 ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด(The Survival of the Fittest) ดาร์วินกล่าวว่า ในธรรมชาติสิ่งมีชีวิตที่เกิดขึ้นมีจำนวนมากเกินกว่าที่มันจะอยู่รอดได้ทุกตัว สมดุลย์ของธรรมชาติเป็นตัวกำหนดว่าตัวไหนคงจะอยู่และตัวไหนควรจะตาย สิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกันย่อมมีความแตกต่างกัน (Variation) สิ่งมีชีวิตที่มีความแตกต่างที่เหมาะสม (Favorable Variation) คือมีลักษณะที่เหมาะสมที่จะอยู่รอดได้ดีกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เช่นมีลักษณะที่มีประโยชน์ในการแข่งขันหรือความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่า ก็ถือว่ามีคุณค่าที่จะดำรงอยู่รอดสูงกว่า (Superior Survival Value) ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะอยู่รอด (Darwin. 1956 : 142–152) ลักษณะของผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอดมีลักษณะดังนี้

3.1.1 ความสามารถในการปรับตัวได้ (Adaptability) คือความสามารถในการดำรงชีพอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ โดยการปรับตัวทั้งทางด้านร่างกายและพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ เช่น การที่มีร่างกายแข็งแรงกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น สามารถหาอาหารได้ดีกว่าอดทนกว่า ก็จะทำให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ (Darwin. 1956 : 145–151)

3.1.2 การพัฒนาการ (Development) คือการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เช่นการเปลี่ยนแปลงจากผู้ที่อ่อนแอมาเป็นผู้ที่แข็งแรงขึ้น ฉลาดขึ้นประสบความสำเร็จในการอยู่รอด สามารถดำรงเผ่าพันธุ์ไว้ได้โดยการถ่ายทอดลักษณะที่ดีกว่า เด่นกว่าไปยังลูกหลาน ทำให้ลูกหลานรุ่นต่อไปเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น (Darwin. 1956 : 151-152)

3.2 ความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด (The Failure of the Unfit) คือผู้ที่มีความแตกต่างที่ไม่เหมาะสม (Unfavorable Variation) ในการอยู่รอด มีคุณค่าที่จะดำรงรอดอยู่ต่ำกว่า (Inferior Survival Value) ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมได้ เป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า ไม่สามารถแข่งขันกับผู้อื่นทั้งในการหาอาหารและในการต่อสู้ได้ จนมีผลทำให้ต้องตกเป็นเหยื่อของผู้อื่นและต้องตายไป หรืออาจก่อให้เกิดการสืบทอดขยายพันธุ์ที่ดำเนินไปอย่างเชื่องช้าหรือสูญพันธุ์ในที่สุด (Darwin. 1956 : 146-155)

<u>อิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินในสหรัฐอเมริกา</u>

ชาร์ลส ดาร์วินได้พิมพ์หนังสือชื่อ <u>The Origin of Species</u> ออกเผยแพร่ครั้งแรกในปี 1859 หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ถึงห้าครั้งในสมัยที่ดาร์วินยังมีชีวิตอยู่และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ หลายภาษา ได้ทำให้เขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกในสหรัฐอเมริกาได้มีการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่แก่ประชาชนในปี 1860 ปรากฏว่าได้รับการต้อนรับอย่างกว้างขวาง แม้ว่าจะมีผู้ที่โจมตีแนวความคิดของดาร์วินบ้างก็ตาม ความคิดของดาร์วินเกี่ยวกับการวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตโดยวิธีการเลือกสารตามธรรมชาติในหนังสือเล่มนี้มีอิทธิพลต่อสหรัฐอเมริกาหลายด้านด้วยกัน

อิทธิพลประการแรกคืออิทธิพลทางด้านศาสนา ทฤษฎีดาร์วินมีอิทธิพลทางด้านศาสนาในประเทศอเมริกาเป็นอย่างมาก ซึ่งก็เหมือนกับที่มีอิทธิพลในประเทศอื่น ๆ ในยุโรป เนื่องจากหนังสือเล่มนี้เสนอแนวความคิดใหม่ซึ่งขัดแย้งกับความเชื่อเดิมทางด้านศาสนาคริสต์ที่ว่าพระเจ้า

เป็นผู้สร้างโลก สร้างมนุษย์ สัตว์ และพืชต่าง ๆ โดยดาร์วินได้ให้เหตุผล หลักฐานต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ให้ชาวโลกเกิดความคิดใหม่ที่ว่า สิ่งมีชีวิตที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลง ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม โดยขบวนการคัดเลือกโดยธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตทุกชีวิตพยายามดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดจนสุดความสามารถ แต่ผู้ที่แข็งแรงที่สุดเท่านั้นที่สามารถจะมีชีวิตอยู่รอดและสืบพันธุ์ต่อไป โดยถ่ายทอดลักษณะที่ดีกว่า เด่นกว่าไปยังลูกหลาน เกิดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละชั่วรุ่นในทางที่ดีขึ้น เกิดเป็นวิวัฒนาการ โดยดาร์วินได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของมนุษย์ว่า บรรพบุรุษที่ไกล้ของมนุษย์คือลิง และที่ไกลคือสัตว์เดรัจฉานชั้นต่ำ ข้อสรุปของดาร์วินเช่นนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างวิทยาศาสตร์กับคริสตศาสนาในพระคัมภีร์ไบเบิล (Hofstadter. 1959 : 24 - 26) มีผู้ต่อต้านความคิดของดาร์วิน เช่น Charles Hodge เขียนเรื่อง <u>What is Derwinism</u> ? (1874) เพื่อคัดค้านทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของวิวัฒนาการว่าเป็นไปไม่ได้ ไม่มีเหตุผลเพียงพอ เป็นสิ่งอัปมงคล เพราะเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามศาสนา (Spiller. 1973 : 329) แต่ในขณะเดียวกันก็เกิดการวิพากษ์วิจารณ์คัมภีร์ไบเบิลกันอย่างเสรี แม้แต่พระบางรูปในคริสตศาสนาที่มีความคิดทางเสรีนิยมก็สนับสนุนให้ชาวอเมริกันยอมรับทฤษฎีดาร์วินและมีความพยายามที่จะประสานรอยร้าวระหว่างวิทยาศาสตร์กับศาสนา เช่น James Freeman Clarke เขียนเรื่อง <u>Ten Great Religions</u> ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาเผ่าพันธุ์ของมนุษยโลกอย่างเสรี หนังสือเล่มนี้ได้รับการพิมพ์ซ้ำถึง 22 ครั้งภายใน 35 ปีหลังจากการพิมพ์ครั้งแรกในปี 1871 และ Washington Gladden เขียนเรื่อง <u>Who Wrote the Bible</u> ? (1891) ออกเผยแพร่ในหมู่ประชาชนชาวอเมริกัน เป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงการปฏิวัติแนวความคิดเกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลโดยอิทธิพลความคิดทางวิทยาศาสตร์ (Hofstadter. 1959 : 14-15) นอกจากนี้ก็มีความพยายามที่จะยึดเอาวิทยาศาสตร์เป็นรากฐานทางศาสนา ซึ่งเห็นได้จากงานเขียนเรื่อง <u>Scientific Theism</u> (1885) ของ Francis Ellingwood Abbot และเรื่อง <u>Through Nature to God</u> (1899) ของ John Fiske เป็นต้น (Spiller. 1973 : 329) จากผลงานต่าง ๆ เหล่านี้

ได้เปลี่ยนความคิดของชาวอเมริกันให้เริ่มสนใจและเชื่อมั่นในทฤษฎีดาร์วินในหนังสือ The Origin of Species มากขึ้น ดังที่ ฮอฟสเตดเตอร์ (Hofstadter, 1959 : 16) กล่าวว่า " The Origin of Species became an oracle, consulted with the reverence usually reserved for Scripture."

อิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินที่มีต่อสหรัฐอเมริกาอีกประการหนึ่งที่เห็นได้ชัดคืออิทธิพลทางด้านสังคม มีการนำเอาทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติมาอธิบายเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของสังคมมนุษย์ เนื่องจากทฤษฎีดาร์วินได้เข้าไปมีอิทธิพลในสหรัฐอเมริกาในระยะหลังจากเกิดสงครามกลางเมือง (1861) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่คนอเมริกันกำลังท้อแท้ เพราะรู้สึกว่าคุณค่าเก่า ๆ กำลังสลายตัวไปเพราะอุตสาหกรรมอันทารุณโหดร้ายเข้ามาแทน มีการขยายตัวของระบบอุตสาหกรรมชัยชนะของรัฐทางภาคเหนือในสงครามกลางเมืองเป็นการเริ่มก่ออำนาจของอุตสาหกรรมให้เหนือกว่าเกษตรกรรม รัฐภาคใต้ซึ่งมีผลผลิตทางเกษตรกรรมก็ต้องอาศัยโรงงานของรัฐภาคเหนือ ภายหลังสงครามกลางเมืองมีการขยายตัวของทางรถไฟ การตั้งโรงงานผลิตเหล็กกล้า มีการค้นพบแหล่งน้ำมัน สิ่งเหล่านี้ได้ผันแปรชีวิตคนอเมริกันโดยสิ้นเชิง การมีอุตสาหกรรมก่อให้เกิดการโยกย้ายถิ่นฐานของประชาชนจากหมู่บ้าน ทุ่งนา เข้าสู่ตัวเมือง ทำให้เกิดปัญหาใหม่ๆ เป็นอันมาก ฝูงชนที่อพยพตกเป็นเหยื่อของผู้เสี่ยงโชคอันไร้คุณธรรมและเมตตาธรรมได้ง่าย อาชญากรรมและความเลวร้ายนานัปการได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าคนเราจะมีความเข้มงวดระมัดระวังเมื่อมามั่งมีโดยกระทันหันก็มักจะลืมคุณค่าทางด้านจริยธรรมไป ตัวอย่างกรณีของนักธุรกิจชาวอเมริกัน เช่น Jay Gould, Leland Standford , Cornelius Vanderbilt รวมทั้ง John Rockefeller ซึ่งจากการดำเนินงานของพวกเขาได้ก่อให้เกิดสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างน่ากลัว (ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ 2516 : 418-420) นอกจากนี้ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และการใช้เครื่องจักรกลทำให้คนอเมริกันมีเครื่องมืออำนวยความสะดวกมากมายและใช้เครื่องจักรกลทำงานต่าง ๆ แทนคนมากขึ้นทุกที แนวความคิดก็เริ่มหันเหไปในทางสอดคล้องกับวิธีการปฏิบัติการของเครื่องเหล่านั้น สังคมอเมริกันจึงมีลักษณะเป็นวัตถุนิยม (materialistic) มาก เป็นระยะ

ที่สังคมอเมริกันได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งความเหลวแหลกเพราะเศรษฐกิจขยายตัวรวดเร็วเกินไป เป็นระยะที่ขาดศีลธรรม และจรรยาธรรม นักเขียนหลายคนของอเมริกาเรียกยุคนี้ว่า The Gilded Age บ้าง The Age of the Robber Barons บ้าง The Age of the Great Barbecue บ้าง กล่าวคือเป็นยุคแห่งการกดขี่ข่มเหง เป็นยุคที่ชนกลุ่มน้อยปกครองด้วยลัทธินายทุน ความบาดหมางและการทะเลาะวิวาทและปัญหาต่าง ๆ มากมายก็ติดตามมา สภาพเศรษฐกิจและสังคมเช่นนี้เองที่ทำให้มีผู้นำเอาทฤษฎีดาร์วินมาใช้ในการตีความหมายทางสังคมว่ามนุษย์ต้องต่อสู้แข่งขันเพื่อเอาตัวรอดในสังคม ผู้ที่แข็งแรงที่สุดเท่านั้นคือผู้อยู่รอด (ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ 2516 : 6 – 8)

ผู้ที่เป็นผู้นำเอาทฤษฎีดาร์วินมาประยุกต์เข้ากับทฤษฎีทางสังคมและทำให้ทฤษฎีดาร์วินเป็นที่แพร่หลายในหมู่ชาวอเมริกันในตอนปลายศตวรรษที่ 19 คือ แฮร์เบอร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) ผู้ซึ่งได้เขียนบทความต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนทฤษฎีดาร์วิน เช่น <u>Development Hypothesis</u> (1852), <u>Synthetic Philosophy</u> (1860) และ <u>How to Make Our Ideas Clear</u> (1878) เป็นต้น สเปนเซอร์ได้ทำให้คำว่า "การอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด (Survival of the fittest)" ของทฤษฎีดาร์วิน เป็นที่แพร่หลายและยอมรับกันแทนคำว่า "การเลือกสรรตามธรรมชาติ (Natural Selection) " เพราะคำว่า "การอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด" สามารถให้ความหมายอธิบายแนวความคิดของดาร์วินได้ชัดเจนถูกต้องและใกล้เคียงมาก และเมื่อนำเอามาใช้ในทางสังคมก็เหมาะสมที่สุด เพราะสิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ดาร์วินใช้คำว่าธรรมชาติเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่สมควรอยู่รอด เมื่อเอาทฤษฎีดาร์วินมาประยุกต์กับสังคมสังคมที่แวดล้อมมนุษย์เป็นผู้คัดเลือกผู้ที่เหมาะสมที่จะอยู่รอดไม่ใช่ธรรมชาติ และแนวความคิดหลักของทฤษฎีดาร์วินก็คือ การอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด ดังนั้นสเปนเซอร์จึงใช้คำที่แทนการเลือกสรรโดยธรรมชาติ สเปนเซอร์เป็นผู้ทำให้เกิดการรวมระหว่างทฤษฎีดาร์วินกับสังคมวิทยา เกิดเป็น Social Darwinism ขึ้น (Hofstadter. 1959 : 144–145)

ผู้ที่ให้การสนับสนุนทฤษฎีดาร์วินและนำเอาไปใช้ในทางสังคมอีก ผู้หนึ่งซึ่งทำให้ Social Darwinism แพร่หลายในสหรัฐอเมริกา คือ William Graham Sumner แห่งมหาวิทยาลัย Yale ซัมเนอร์ได้นำหนังสือของสเปนเซอร์เรื่อง Study of Sociology มาใช้เป็นแบบเรียนในมหาวิทยาลัยนั้น แม้ว่าจะถูกโจมตีว่าเป็นหนังสือที่ขัดต่อหลักศาสนาก็ตามที ซัมเนอร์ได้เขียนบทความต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็น Social Darwinist เช่นเรื่อง What Social Classes Owe to Each Other (1883), The Forgotten Man (1883) และ The Absurd Effort to Make the World Over (1894) เป็นต้น ในบทความเหล่านี้ ซัมเนอร์ได้แสดงให้เห็นว่าการอยู่รอดของมนุษย์ขึ้นอยู่กับสัดส่วนของจำนวนประชากรกับปริมาณที่อยู่อาศัย ถ้าจำนวนคนมีน้อยที่อยู่อาศัยและทำมาหากินก็เหลือเฟือ การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดก็ไม่รุนแรง แต่ถ้าเมื่อใดจำนวนคนเพิ่มมาก ที่ดินไม่พอทำกิน ความอดอยากในโลกก็เพิ่มมากขึ้น ก็ย่อมเกิดการต่อสู้แก่งแย่ง แบ่งเป็นชนชาติต่าง ๆ ลัทธิจักรวรรดินิยมและการใช้กำลังทหารก็แพร่หลายเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง ซัมเนอร์ต้องการที่จะให้ลดความขัดแย้งในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมระหว่างคนยากจนกับคนร่ำรวย (Hofstadter. 1959 : 54-57)

นักเศรษฐศาสตร์ผู้หนึ่งที่สนับสนุน Social Darwinism คือ Simon Patten เขาได้นำทฤษฎีดาร์วินไปใช้ตีความหมายในทางสังคม โดยเขียนหนังสือเรื่อง The Theory of Social Forces (1896) โดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลเหนือมนุษย์ กฎของสังคมไม่เหมือนกฎของธรรมชาติเลยทีเดียว แต่กฎของสังคมเป็นกฎที่ถูกสร้างขึ้นและสังคมเป็นผู้ใช้ มนุษย์ต้องปรับตัวเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง ผู้ที่มีพลังอำนาจในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ก็เป็นผู้รอด สามารถหาที่อยู่ที่ดีกว่าและสามารถสร้างสังคมใหม่ได้ ผู้ที่ไม่มีพลังอำนาจในการปรับตัวก็ถูกกำจัด (Hofstadter. 1959 : 148-150) และผู้ที่สนับสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับ Social Darwinism อีกผู้หนึ่งคือ Lester Ward เขียนเรื่อง

Applied Sociology เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้คนได้รับการศึกษาอบรมมีอิทธิพลต่อความเป็นอัจฉริยะของบุคคลนั้นมากกว่าที่จะเป็นอัจฉริยะเพราะผลจากพันธุกรรม (Hofstadter. 1959 : 166)

อิทธิพลของทฤษฎีดาร์วินประการสุดท้ายคืออิทธิพลที่มีต่อวรรณกรรมอเมริกัน แนวความคิดทางวิทยาศาสตร์ของดาร์วินยังผลให้วรรณกรรมอเมริกันภายหลังสงครามกลางเมืองเปลี่ยนจากวรรณกรรมโรแมนติคมาเป็นวรรณกรรมแบบสัจจนิยมแล้วกลายเป็นธรรมชาตินิยมไปในที่สุด วรรณกรรมอเมริกันภายหลังสงครามกลางเมืองนั้นจะเห็นได้ชัดว่าเป็นต้นกำเนิดของวรรณกรรมอเมริกันในสมัยใหม่หลายประการ เช่น ในด้านเทคนิคการเขียน ในด้านเนื้อเรื่อง เพราะเป็นเวลาที่นักเขียนอเมริกันมีความคิดเห็นแนวใหม่ ๆ และมีความสนใจในสิ่งใหม่ ๆ ภายหลังสงครามกลางเมืองจะมีก็แต่คนกลุ่มน้อยเท่านั้นที่มีความรู้สึกว่าอเมริกันยังคงสภาพเดิม แต่สำหรับคนอเมริกันส่วนใหญ่แล้วมีความเห็นว่า ปัญหาทางการเมืองก็ดี ปัญหาทางเศรษฐกิจก็ดี หรือปัญหาในการดำรงชีวิตก็ดี ได้ทวีมากขึ้นและมีความซับซ้อนมากยิ่งกว่าแต่ก่อน ลักษณะปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้รวมทั้งการแสดงออกในเรื่องความคิดเห็นมีความสัมพันธ์ควบคู่กับพัฒนาการทางวรรณกรรมด้วย เช่น การขยายตัวของอุตสาหกรรมในระยะนั้นได้สร้างวิถีทางการดำเนินชีวิตแบบใหม่ ๆ ให้แก่คนอเมริกัน บรรดานักประพันธ์ต่างก็พยายามถ่ายทอดกันออกมาในลีลาต่าง ๆ กัน นักเขียนบางคนก็มองเห็นว่าในท่ามกลางความร่ำรวยหรูหราของชีวิตนั้นมีความยากจนแร้นแค้นผสมอยู่ซึ่งเป็นปมชีวิตอันอับเฉาน่ารังเกียจ นักเขียนกลุ่มหนึ่งจึงเห็นว่าเนื้อเรื่องและทำนองการเขียนควรจะแตกต่างไปจากแนวและเนื้อเรื่องของการเขียนแบบโรแมนติก กล่าวคือ นักประพันธ์ควรจะเขียนเพื่อมุ่งเอาความจริงที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคมเป็นหลักจึงเกิดมีการเขียนแบบสัจจธรรมนิยมขึ้น และในระยะเวลานั้นทฤษฎีดาร์วินกำลังมีอิทธิพลในสังคมอเมริกัน นักประพันธ์อเมริกันบางคนได้นำเอาแนวความคิดของทฤษฎีดาร์วินไปใช้ในการตีความหมายในเรื่องของการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม และเริ่มไม่มีความเชื่อถือหรือไว้วางใจในศาสนาคริสต์หรือความเชื่อลม ๆ แล้ง ๆ ของกฎธรรมชาติ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่านักประพันธ์อเมริกันในตอนปลายศตวรรษที่ 19

ถึงต้นศตวรรษที่ 20 ถอนตัวจากการไปโบสถ์ แต่เป็นการหันเหเปลี่ยนทิศทางของความเชื่อเดิมตามหลักศาสนาไปสู่ความเชื่อในสิ่งที่ไม่เหนือธรรมชาติ (non - supernatural view) ทำให้ผลงานทางด้านวรรณกรรมในระยะนั้นมีลักษณะเป็นสัจจธรรมนิยม (Realism) (ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ 2516 : 418-423) ตัวอย่างเช่น Walt Whitman ได้เสนอผลงานเพื่อมุ่งหวังที่จะแก้ไขสังคมโดยเขียนเรื่อง Democratic Vistas เขาโจมตีบุคคลที่ถอนตัวไปไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับประชาชน และโจมตีบุคคลที่ก้มหัวให้กับการคอรับชั่น และเห็นความจำเป็นอย่างรีบด่วนที่จะปฏิรูปสังคมเพราะทุกหนทุกแห่งมีแต่ความเสื่อมโทรม เอารัดเอาเปรียบ

และจากการเขียนแบบสัจจธรรมนิยมก็เปลี่ยนมาเป็นการเขียนแบบธรรมชาตินิยม (Naturalism) ซึ่งก็มีลักษณะคล้าย ๆ กันนั่นเอง การเขียนแบบธรรมชาตินิยมเป็นการเขียนเกี่ยวกับความเป็นจริงที่มิได้เสริมแต่ง ไม่สอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัวหรือมีอคติปะปนอยู่ในผลงานเลย คือเป็นการเขียนแบบนักวิทยาศาสตร์ นักเขียนกลุ่มนี้จะตีแผ่เหตุการณ์ทุกอย่างออกมาโดยไม่จำกัดว่าเป็นเรื่องอะไร จะใช้ภาษาตามสภาพที่เหตุการณ์บังคับหรือต้องการเพื่อจะให้สอดคล้องกับความคิดเกี่ยวกับชีวิต โดยเลือกตัวละครเพื่อเป็นตัวแทนแสดงทัศนะและชีวิตอย่างที่ผู้ประพันธ์ต้องการ โดยมีแจ็ค ลอนดอน เป็นผู้นำของนักเขียนกลุ่มธรรมชาตินิยม (สิทธา พินิจภูวดล 2517 : 154) การเขียนแบบธรรมชาตินิยมก็เป็นการเขียนที่พัฒนาต่อเนื่องมาจากการเขียนแบบสัจจธรรมนิยมนั่นเอง โดยที่ทฤษฎีดาร์วินก็มีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ดังที่ สปิลเลอร์ (Spiller. 1973 : 329) กล่าวว่า วรรณกรรมอเมริกันในตอนปลายศตวรรษที่ 19 เต็มไปด้วยศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีดาร์วิน ซึ่งทำให้วรรณกรรมมีแนวโน้มเข้ามาสู่ธรรมชาตินิยม จะเห็นได้ชัดจากงานเขียนเรื่อง The Story of a Country town (1883) ของ Edgar Watson Howe และ เรื่อง Main Street (1920) ของ Sinclair Lewis และยังมีนักเขียนในกลุ่มธรรมชาตินิยมอื่น ๆ ที่ได้รับอิทธิพลความคิดของทฤษฎีดาร์วิน เช่น Frank Norris, Stephen Crane, Theodore Dreiser เป็นต้น นวนิยายในระยะนี้ได้อาศัยเค้าโครงเรื่องจากความผิดแผกแตกต่างกันของสังคมในด้านความประพฤติ ความแตกต่างของสังคมที่ดำเนินไปอย่างง่าย ๆ กับสังคมที่มีความสลับซับซ้อน และความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของคนโดยมีสังคมเป็นเครื่องวัด

บทที่ 4

บทวิเคราะห์

เนื่องจากชีวิตจริงของแจ็ค ลอนดอนเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในสังคม โดยมีสาเหตุมาจากชีวิตที่ยากจนทำให้ประสบกับความหิว และสาเหตุจากสังคมสิ่งแวดล้อม โดยที่ตัวเขาเองสามารถต่อสู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ จนสามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้ และประสบความสำเร็จในการที่ได้เป็นนักเขียนอเมริกันที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่ง (ดูบทที่ 2) เพราะเขาใช้อัตตชีวประวัติเป็นวัตถุดิบในการเขียนหนังสือเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยายสามเรื่องซึ่งเป็นนวนิยายเอกของเขาคือ เรื่อง <u>The Call of the Wild</u> <u>White Fang</u> และเรื่อง <u>The Sea - Wolf</u> ที่จะนำมาวิเคราะห์ครั้งนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงทฤษฎีดาร์วิน ลอนดอนได้สร้างตัวละครซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นทั้งสัตว์และเป็นมนุษย์ให้มีชีวิตที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดโดยมีปัจจัยมาจากทั้งทางด้านร่างกายและสิ่งแวดล้อม ลอนดอนได้แสดงให้เห็นวิธีการต่าง ๆ ที่ตัวละครในนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ใช้ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และในที่สุดก็จะปรากฏผลสองประการคือ ตัวละครที่อยู่รอดคือผู้ประสบความสำเร็จ และตัวละครที่ตายไปคือ ผู้ที่ประสบความล้มเหลว ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นแนวความคิดของทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ดังนั้นในการวิเคราะห์นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้จะได้แยกวิเคราะห์ตามแนวความคิดของทฤษฎีดังกล่าว โดยแยกออกเป็นหัวข้อ (ดูรายละเอียดบทที่ 3) ดังนี้คือ

1. สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
2. วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
3. ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

1. สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Causes of the Struggle for Existence) แยกออกเป็น

1.1 ทางด้านร่างกาย (Physical) แบ่งออกเป็น

1.1.1 ความหิว (Hunger)

The Call of the Wild

ในนวนิยายเรื่องนี้ แจ็ค ลอนดอนได้แสดงให้เห็นความสำคัญของอาหาร เมื่อร่างกายไม่มีอาหารเพียงพอก็จะเกิดความหิวอันเป็นแรงขับที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไป เช่น บัค (Buck) สุนัขตัวละครเอกในเรื่องซึ่งเคยเป็นสุนัขเลี้ยงในบ้านของตุลาการมิลเล่อร์ (Miller) เคยได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี มีพฤติกรรมที่ดีเยี่ยงสุนัขบ้านทั่วไป แต่เมื่อมันถูกขโมยจับไปขาย ระหว่างการเดินทางโดยรถไฟมันไม่ได้กินอาหารและดื่มน้ำเลยเป็นเวลาสองวันสองคืนเต็ม ๆ จึงทำให้มันมีพฤติกรรมดุร้าย ความโกรธทำให้มันเผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่รถสินค้าด้วยอาการแยกเขี้ยว และพุ่งเข้าชนกรงที่ขังมันอยู่ การขาดอาหารและน้ำทำให้มันได้รับความทรมานและเป็นการยั่วยุอารมณ์โกรธให้ถึงขั้นคลั่งประดุจปีศาจ ความเปลี่ยนแปลงของมันในขณะนั้นแม้แต่ตัวท่านตุลาการเองก็คงจำมันไม่ได้

ลอนดอนได้แสดงแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินที่ว่า ความหิวเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการต่อสู้แก่งแย่งกันในเรื่องของอาหารเพื่อความอยู่รอด เช่นตอนที่บัคต้องถูกขายต่อไปให้เป็นสุนัขลากเลื่อนที่ขั้วโลก เมื่อมันต้องทำงานหนักลากเลื่อนตั้งแต่เช้าตรู่จนค่ำจึงจะได้กินอาหาร ทำให้มันต้องการอาหารมากขึ้น แต่มันได้รับอาหารปันส่วนเป็นเพียงปลาแซลมอนตากแห้งเพียงหนึ่งปอนด์ครึ่ง ซึ่งไม่พอเพียงเลย มันไม่เคยอิ่มจึงต้องทนทุกข์ด้วยความหิวอยู่ตลอดเวลา และถ้ามันมัวแต่กินช้าก็จะถูกเพื่อนสุนัขร่วมทีมลากเลื่อนตัวอื่น ๆ แย่งเอาอาหารปันส่วนของมันซึ่งไม่พออยู่แล้วไปอีกโดยไม่มีทางป้องกัน เพราะในขณะที่มันมัวต่อสู้อยู่กับสุนัขกลุ่มหนึ่ง สุนัขตัวอื่นก็กินอาหารของมันเสียแล้ว บัคจึงต้องกินอาหารให้หมดเร็วพอ ๆ กับสุนัขตัวอื่น

จากทฤษฎีของดาร์วินที่กล่าวว่าสิ่งมีชีวิตก็ย่อมต้องกินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหารเพื่อความอยู่รอดของตนเอง ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็ต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า

บัคก็เหมือนกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร เมื่อมันหนีจากมนุษย์เข้าไปอยู่ในป่าดงพงพีซึ่งเรียกร้องให้มันเข้าไปอยู่ มันต้องพบกับความหิวซึ่งผลักดันให้มันต้องต่อสู้หาอาหารกินด้วยตัวเอง มันจึงต้องกลายเป็นนักฆ่าก็เพราะความหิว มิใช่ฆ่าเพราะความสนุก มันต้องอาศัยสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่อ่อนแอกว่าเป็นอาหาร ดังเช่นที่ลอนดอนบรรยายถึงความหิวที่ผลักดันให้บัคต้องเป็นผู้ฆ่าสิ่งมีชีวิตอื่นดังนี้

The blood longing became stronger than ever before. He was a killer, a thing that preyed, living on the things that lived, unaided, alone, by virtue of his own strength and prowess, surviving triumphantly in a hostile environment where only the strong survived.

(London. 1960 : 80)

ในดินแดนของป่าดงพงพีแถบขั้วโลกซึ่งหนาวเย็นจัดอันเป็นฉากของเรื่องนี้ อาหารการกินย่อมไม่อุดมสมบูรณ์ สิ่งมีชีวิตในสถานที่เช่นนี้ย่อมประสบกับความขาดแคลนอาหารซึ่งทำให้หิวจัดจึงต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารอันเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการอยู่รอด ตัวอย่างเช่นฝูงสุนัขพันธุ์ฮัสกี้ซึ่งเป็นสุนัขพื้นเมืองของสถานที่นั้นต้องประสบกับความอดอยาก เมื่ออดอาหารมาก ๆ เข้าก็หิวจัดถึงขั้นคลั่งกล้าเข้ามาขโมยอาหารจากแคมป์ที่พักของแปร์โรต์ (Perrault) และฟรังซัวส์ (Frangois) ผู้ทำหน้าที่คุมทีมสุนัขลากเลื่อนขนไปรษณียภัณฑ์ไปให้พวกนักขุดทองในขั้วโลก แม้ว่าฝูงสุนัขฮัสกี้หิวกระหายฝูงนี้ถูกตีด้วยกระบองอย่างไม่ยั้งจากชายทั้งสอง แต่ก็ได้กลัวเกรง ในทันทีที่หีบเสบียงกรังคว่ำลงบนพื้น ฝูงสุนัขอดโซก็ตะเกียกตะกายเข้าขุดคุ้ย ไม่กังวลที่จะต่อสู้กับไม้กระบอง จนเศษอาหารชิ้นสุดท้ายถูกพวกมันกินจนหมด และเมื่อสุนัขลากเลื่อนทั้งทีมของชายทั้งสองออกมาต่อสู้ขัดขวาง สุนัขหิวโหยฝูงนั้นถูกความหิวทำให้บ้าคลั่ง ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ไม่มีอะไรจะขวางหน้าได้จึงเข้าต่อสู้กับสุนัขลากเลื่อน เพียงไม่กี่อึดใจสุนัขลากเลื่อนก็ถูกต้อนเข้าไปติดกำแพง และทุกตัวได้รับบาดเจ็บสาหัสและต้องพ่ายแพ้ ความหิวทำให้สุนัขฮัสกี้ฝูงนั้นกินหมดไม่ว่าอะไร ตั้งแต่เชือกหนังเทียม

จากกระทั่งผ้าใบคลุมของ สิ่งที่ไม่น่าจะกินเข้าไปได้พวกมันก็ยังกิน เช่นกินรองเท้าม็อคเคซิน หนังกวางมูสของแปร์โรต์ กินสายบังเหียน สายเทียมหนัง แม้กระทั่งด้ามแส้ของฟรังซัวส์ พวกมันก็เกี้ยวกลืนเสียเกือบสองฟุต

White Fang

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้แสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของสิ่งมีชีวิตที่ต้องกินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร โดยสร้างให้เจ้าเขี้ยวขาวสุนัขตัวละครเอกของเรื่องได้เรียนรู้กฎของป่าว่าสิ่งมีชีวิตในป่าแบ่งออกเป็นสองพวก พวกหนึ่งเป็นผู้กิน อีกพวกหนึ่งเป็นผู้ถูกกิน พวกที่เป็นผู้กินเป็นพวกที่สัตว์ประเภทเดียวกันมันฆ่าและกินเสียได้ ซึ่งได้แก่สัตว์กินเนื้อกับสัตว์ไม่กินเนื้อแต่ทว่าตัวเล็ก ส่วนพวกที่เป็นผู้กินคือพวกที่ฆ่าและกินสัตว์ประเภทเดียวกันมัน หรือบางทีอาจจะถูกสัตว์ประเภทเดียวกันมันและแม่ฆ่าและกินบ้างก็ได้ จากการแบ่งแยกเช่นนี้เองที่ทำให้เกิดกฎเกณฑ์ขึ้นที่ว่า "The aim of life was meat. Life itself was meat. Life lived on life. There were the eaters and the eaten. The law was : Eat Or Be Eaten" (London. 1933 :91)

ตอนต้นของเรื่องนี้ได้กล่าวถึงชายสองคนคือ บิล (Bill) และเฮนรี่ (Henry) ได้ทำหน้าที่คุมทีมสุนัขลากเลื่อนเพื่อย้ายศพลอร์ด อัลเฟรด (Lord Alfred) ไปยังอีกเมืองหนึ่ง ระหว่างทางที่ต้องเดินป่าทุ่งหิมะก็ถูกติดตามโดยฝูงสุนัขป่ากระหายหิวอย่างแสนสาหัส โดยมีบางสุนัขป่าเข้ามาเป็นตัวล่อสุนัขลากเลื่อนทีละตัวออกไปจากแคมป์ที่พักเพื่อให้ฝูงสุนัขป่ากิน แม้ว่าชายทั้งสองคนได้ป้องกันโดยใช้เชือกหนังผูกรอบคอสุนัขจนกระชับไม่อาจเอี้ยวกัดได้เองแล้วเอาไม้ผูกติดกับเชือกหนังรอบคอ ส่วนอีกด้านหนึ่งของปลายไม้ผูกติดกับตอไม้ แต่เมื่อบางสุนัขป่าเข้ามาล่อ สุนัขลากเลื่อนตัวหนึ่งเมื่อไม่สามารถกัดเชือกของตนได้ก็ได้กัดเชือกของอีกตัวหนึ่งหลุดไป สุนัขป่าหิวโหยฝูงนั้นจึงกินสุนัขลากเลื่อนเคราะห์ร้ายตัวนั้น กินทั้งหนังทั้งขน และกินจนกระทั่งเชือกที่ผูก

ฝูงสุนัขป่าฝูงนี้ถูกความหิวผลักดันให้ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอาหาร แม้ว่าจะได้กินสุนัขลากเลื่อนจนเกือบหมดแล้วก็ยังไม่พอ พวกมันจึงเปลี่ยนมาจ้องเล่นงานมนุษย์ ตอนแรกได้ติดตามมนุษย์ห่าง ๆ แต่พอหิวมาก ๆ เข้าบางสุนัขป่าก็กล้าถึงฝูงสุนัขป่าหิวโหยฝูงนี้เข้ามาใกล้ที่พักของมนุษย์ทั้งสอง เพื่อคอยจังหวะที่จะเข้ากินทั้งมนุษย์และสุนัขลากเลื่อนที่เหลือ แม้ว่าจะถูกชายทั้งสองไล่ พวกมันก็มิได้กลัวกลับคุมเชิงอยู่ด้วยท่าทางกระหายเลือด มนุษย์เป็นเกมมนุษย์ตายคือเนื้อที่มันต้องการกิน ถ้ามันกล้าพอก็คงจะเข้ามากินเสียบัดนี้ด้วยซ้ำไป

ในที่สุดบิลก็ต้องตกเป็นอาหารของฝูงสุนัขป่าฝูงนี้เมื่อเขาออกไปช่วยสุนัขลากเลื่อนตัวหนึ่งต่อสู้กับพวกมัน ทั้งมนุษย์และสุนัขลากเลื่อนก็ต้องเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่าเช่นสุนัขป่าทั้งฝูง จำนวนอาหารที่ฝูงสุนัขป่าฝูงนี้ได้กินไม่เพียงพอสำหรับพวกมันที่จะอยู่รอด พวกมันจึงเข้ามาที่จะเล่นงานเฮนรี่อีก แต่เขาได้ต่อสู้ด้วยดุ้นฟืนติดไฟและพยายามเดินทางต่อไป ฝูงสุนัขป่าก็ได้ติดตามล่าโดยเปิดเผย ด้วยการวิ่งขนาบข้างมาห่าง ๆ ลิ้นสีแดงห้อยแกว่ง ร่างอันผ่ายผอมแลดูเหมือนถุงหนังกางคลุมเอากระดูกเข้าไว้จนเฮนรี่ประหลาดใจว่ามันช่างประคองตัวไม่ให้ล้มพับลงไปได้อย่างไร เมื่อเขาหยุดการเดินทางในตอนกลางคืนฝูงสุนัขป่าก็เข้ารายล้อมเขา แต่ไม่สามารถเข้ามากินเขาได้เพราะติดขัดที่กองไฟขวางอยู่ ได้แต่จ้องมองเขาอย่างตะกละซึ่งทำให้เขานึกถึงเด็ก ๆ ที่รายล้อมโต๊ะอาหาร คอยคำอนุญาตว่าจะให้ลงมือกินเมื่อใด และเขาคืออาหารที่กำลังจะถูกกิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทฤษฎีดาร์วินอย่างเด่นชัดว่า อาหารเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับการอยู่รอด อาหารของสิ่งมีชีวิตก็คือสิ่งมีชีวิตด้วยกัน เป็นวัฏจักรของชีวิตที่ว่าผู้ที่แข็งแรงกว่าก็ย่อมกินผู้ที่อ่อนแอกว่า โดยทั่วไปมนุษย์ย่อมแข็งแรงกว่าสัตว์ป่าหลายชนิด มนุษย์ก็เคยอาศัยเนื้อของสัตว์ป่าเช่น กวาง กระต่าย เป็นเครื่องยังชีพเมื่อเกิดความหิว มาบัดนี้ฝูงสุนัขป่าก็ถูกความหิวผลักดันให้เข้าต่อสู้กับมนุษย์ซึ่งอ่อนแอกว่า เนื้อสด ๆ ในร่างกายของเฮนรี่เป็นสิ่งเย้ายวนสัตว์ที่กระหายหิวเหล่านั้นให้เข้ามาทึ้งฉีกออกเป็นชิ้น ๆ เพื่อเอาไปยังชีพ

แต่ฝูงสุนัขป่าไม่สามารถกินเฮาเรี่ได้เพราะมีทีมลากเลื่อนอื่นมาพบเข้า สุนัขป่าฝูงนี้จึงต้องวิ่งหนีไป และวิ่งตลอดวันตลอดคืนไปบนพื้นผิวโลกที่ประกอบด้วยน้ำแข็งยาวเหยียดสุดสายตา เพื่อแสวงหาสิ่งมีชีวิตอื่นเพื่อต่อชีวิตของพวกมันเองให้ยืนยาวต่อไป

นอกจากนี้ลอนดอนยังได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินที่กล่าวถึงการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดโดยมีสาเหตุมาจากความหิวว่า สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่ออาหารมาตั้งแต่เกิด ลอนดอนได้สร้างเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งเป็นลูกของนางสุนัขป่าที่อยู่ในฝูงสุนัขป่าหิวโหยฝูงนั้นให้ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดมาตั้งแต่ยังเล็ก หลังจากที่มันเกิดได้ไม่นานก็เกิดภาวะขาดแคลนอาหาร เจ้าเขี้ยวขาวซึ่งยังเป็นลูกสุนัขอยู่ต้องประสบความหิวโหยอันทรมาน นางสุนัขป่าวิ่งพล่านหาเนื้อแทบจะไม่ได้กลับมานอนถ้ำ ใช้เวลาส่วนมากไปในการหาเหยื่อ แม้กระนั้นก็ยังกลับมาเปล่าแทบทุกครั้ง การอดอยากครั้งนี้ไม่นานนัก แต่ก็ร้ายแรงพอดู เมื่อน้ำนมจากอกแม่ไม่มี ทั้งเนื้อที่แม่เอามาฝากก็ไม่เคยได้กินเต็มคำ ความหิวทำให้เจ้าเขี้ยวขาวต้องออกล่าเหยื่อเองอย่างเอาเป็นเอาตายทั้ง ๆ ที่ยังเล็กอยู่

ทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วินกล่าวถึงจำนวนอาหารซึ่งมีน้อยกว่าจำนวนสิ่งมีชีวิต จึงทำให้เกิดการแก่งแย่งกันในเรื่องของอาหาร ผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมพ่ายแพ้ผู้ที่แข็งแรงกว่าในเรื่องของการหาอาหาร เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวต้องมาอยู่กับพวกอินเดียนแดง เจ้าเขี้ยวขาวต้องอยู่รวมกับสุนัขตัวอื่น ๆ หลายตัวของพวกอินเดียนแดง เมื่อมันกินไม่อิ่มมันก็หิว มันจึงแย่งชิงอาหารของสุนัขตัวอื่น มันรู้กฎที่ว่า "To oppress the weak and obey the strong" (London. 1933 : 137) เป็นอย่างดี ดังนั้นมันจึงรีบกินอาหารที่เป็นส่วนของมันโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และสุนัขตัวไหนที่ยังกินไม่หมดก็ต้องเดือดร้อน เจ้าเขี้ยวขาวจะเข้าต่อสู้แย่งชิงอาหารมาเสียเพราะมันเป็นผู้ที่แข็งแรงกว่า มันจึงสามารถกินอาหารส่วนที่สุนัขตัวอื่นยังกินไม่หมดได้

ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งที่สะท้อนทฤษฎีดาร์วินในเรื่องนี้คือ ตอนที่เกิดภาวะขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง ในถิ่นที่อยู่ของพวกอินเดียนแดง เมื่อไม่มีอาหารกินตามความต้องการ เกิดความหิวโหยอย่างหนักซึ่งเป็นสาเหตุให้ต้องหาอาหารที่พอจะกินได้เพื่อยังชีพ

พวกอินเดียนแดงเองก็ต้องกินหนังอ่อนที่ใช้ทำรองเท้ากับถุงมือ ส่วนพวกสุนัขก็ต้องแทะสายหนังที่เทียมท้ายและเชือกเอ็นกวางที่เป็นแส้หวดมัน นอกจากนั้นพวกสุนัขยังกินกันเอง ตัวไหนที่อ่อนแอก็ถูกกินก่อน ถึงพวกอินเดียนแดงเองก็ต้องกินสุนัขเหมือนกัน มีสุนัขสองสามตัวดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดโดยการทิ้งมนุษย์เข้าไปหาอาหารในป่าซึ่งถ้าไม่อดตายก็ต้องตกเป็นเหยื่อของพวกสุนัขป่า ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าความหิวเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

ความหิวทำให้เจ้าเขี้ยวขาวละทิ้งพวกอินเดียนแดงเข้าป่าตอนเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร และมันได้จับกระรอกกิน เมื่อหิวจัดก็ต้องขุดหนูจากรูในดินออกมากิน หรือบางครั้งถึงกับยอมเสี่ยงสู้กับพังพอนร้ายซึ่งก็หิวพอ ๆ กับมันนั่นเองและยังดุร้ายกว่าหลายเท่าเสียอีก และเมื่อมันได้เผชิญหน้ากับสุนัขป่าตัวหนึ่งซึ่งผอมโซเห็นโครงกระดูกด้วยการขาดอาหาร มันก็อาจจะร่วมทางกับสุนัขป่าตัวนั้นกลับเข้าไปอยู่ในป่าดงพงพีตามเดิม ถ้าหากว่าเจ้าเขี้ยวขาวไม่หิวจัด แต่เพราะความหิวอย่างรุนแรงมันจึงวิ่งไล่สุนัขป่าตัวนั้น ฆ่าแล้วกินเสีย

<u>The Sea - Wolf</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้นำเอาทฤษฎี Social Darwinism มาใช้คือ ลอนดอนได้ประยุกต์ทฤษฎีดาร์วินเข้ากับสังคมมนุษย์ เห็นได้จากการถกเถียงกันระหว่างตัวละครเอกสองคนคือ ฮัมฟรีย์ แวน เวย์เดน (Humphrey Van Weyden) และกัปตันวูล์ฟ ลาร์เซน (Wolf Larsen) ในเรื่องของปรัชญาชีวิต กัปตันลาร์เซนมีความเห็นเกี่ยวกับชีวิตว่า ชีวิตไม่มีความหมาย ไม่มีระเบียบ ชีวิตเป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวได้เป็นเวที เป็นชั่วโมง เป็นปีหรืออาจจะเคลื่อนไหวอยู่ได้ถึงร้อยปี ทุกชีวิตต้องสิ้นสุดด้วยการหยุดเคลื่อนไหวซึ่งหมายถึงความตาย สิ่งมีชีวิตที่ใหญ่กว่าก็กินสิ่งที่เล็กกว่าเพื่อตัวเองจะได้เคลื่อนไหวต่อไปได้ สิ่งที่มีชีวิตที่แข็งแรงก็กินสิ่งที่อ่อนแอกว่าเพื่อจะดำรงความเข้มแข็งของตนเองไว้ ผู้ที่โชคดีที่สุดคือผู้ที่กินได้มากที่สุด และมีชีวิตอยู่ได้นานที่สุด กัปตันลาร์เซนได้ยกตัวอย่างสาเหตุของการทำงานของพวกกลาสีในเรือปีศาจ (The Ghost)

ของเขาว่า "They move in order to eat in order that they may keep moving ..... They live for their belly's sake, and the belly is for their sake. It's a circle ... In the end ... they are dead. (London. 1964 : 45) การเคลื่อนไหวของพวกกลาสีก็คือการทำงานนั่นเอง มนุษย์ต้องทำงานจึงจะได้เงินมาซื้ออาหารเพื่อยังชีพ เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์หยุดทำงานก็ต้องอดตาย

ตามทฤษฎีของดาร์วิน จำนวนสิ่งมีชีวิตเกิดมากกว่าจำนวนอาหาร ทำให้เกิดการขาดแคลนอาหาร เกิดความหิวจึงทำให้ต้องมีการดิ้นรนต่อสู้ แก่งแย่งกันเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารเพื่อยังชีพ ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งกล่าวถึงของการถกเถียงกันระหว่างกัปตันลาร์เซนและฮัมฟรีย์ได้สนับสนุนแนวความคิดของดาร์วินดังกล่าว แต่เป็นการแสดงความคิดตามทฤษฎีดาร์วินในรูปของทฤษฎีทางสังคม โดยที่กัปตันลาร์เซนแสดงความคิดเห็นว่าในสังคมมนุษย์ที่มีการแก่งแย่งกันทำงานเพื่อความอยู่รอด ก็เพราะมีจำนวนกลาสีมากกว่าจำนวนเรือที่จะให้ทำงาน มีคนงานผู้ใช้แรงงานมากกว่าจำนวนโรงงาน หรือจำนวนเครื่องจักรที่จะให้ทำงาน จึงทำให้เกิดคนยากจนในย่านสลัมมากมาย ซึ่งคนยากจนเหล่านี้ต้องพบกับความอดอยากหิวโหยและโรคระบาดในที่สุดก็ต้องตายเพราะความขาดแคลนแม้แต่เศษขนมปังและเศษเนื้อก็ไม่มีกิน กัปตันลาร์เซนได้ถามฮัมฟรีย์ว่า "Have you ever seen the London dockers fighting like wild beasts for a chance to work ?" (London. 1964 : 59) ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ก็เหมือนกับสัตว์อื่น ๆ ที่ต้องต่อสู้แก่งแย่งกันทำงานก็เพื่อให้ได้มาซึ่งอาหาร การแก่งแย่งกันทำงานก็คือการแก่งแย่งอาหารนั่นเอง ผู้ที่ไม่สามารถแย่งการทำงานได้ก็ต้องอดตาย เพราะจำนวนงานมีน้อยกว่าจำนวนคนที่ต้องการทำงานซึ่งก็เหมือนกับจำนวนอาหารที่มีน้อยกว่าจำนวนสิ่งมีชีวิตนั่นเอง

ดาร์วินมีความเห็นว่าจะไม่มีปัญหาการเกิดประชากรล้นโลก แม้ว่าในธรรมชาติจริง ๆ สิ่งมีชีวิตสามารถผลิตลูกหลานได้จำนวนมากขึ้น ๆ เพราะลูกหลานของสิ่งมีชีวิตไม่สามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ทุกตัว ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็ต้องเป็นอาหารของผู้ที่แข็งแรงกว่า ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งของการถกเถียงกันระหว่างกัปตันลาร์เซน และฮัมฟรีย์ที่แสดงให้เห็นความคิดของ

ดาร์วินดังกล่าว คือกัปตันลาร์เซนมีความเห็นเกี่ยวกับชีวิตว่า

... the life that is demanding to be born is limitless ... Look at you and me. ... we could become the fathers of nations and populate continents. Life ? It has no value ... Where there is room for one life, she sows a thousand lives, and it's life eats life till the strongest and most piggish life is left. (London. 1964 : 58 - 59)

จากความเห็นของกัปตันลาร์เซนเช่นนี้ทำให้ฮัมฟรีย์พูดว่า "You have read Darwin ? But you read him misunderstandingly when you conclude that the struggle for existence santions your wanton destruction of life" (London. 1964 : 59) จากคำพูดของตัวละครทั้งสองเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้สอดแทรกแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินผ่านตัวละครทั้งสอง และแม้แต่ฉากในห้องเคบินของกัปตันลาร์เซนในเรือปีศาจก็มีหนังสือของดาร์วินอยู่ด้วย นอกจากนี้กัปตันยังแสดงความคิดเกี่ยวกับชีวิตตามทฤษฎีดาร์วินที่ว่า เป็นธรรมชาติที่สิ่งมีชีวิตซึ่งสืบทอดกันมาตั้งแต่เกิดที่ต่างฝ่ายต่างต้องกินซึ่งกันและกัน โดยพยายามที่จะกินอีกฝ่ายหนึ่งและพยายามที่จะไม่ทำให้ตนเองถูกกิน

แม้ว่าสภาพต่าง ๆ บนเรือปีศาจจะเลวร้าย โหดเหี้ยมป่าเถื่อน พวกลูกเรือก็จำเป็นต้องอดทนต่อสู้ทำงานต่อไปก็เพราะต้องการอาหาร เช่นคนครัวคนหนึ่งชื่อ โทมัส มูกริดจ์ (Thomas Mugridge) จำยอมต้องทำงานในเรือปีศาจแม้ว่าจะถูกทำร้ายร่างกายจนเขียวช้ำ เมื่อฮัมฟรีย์ได้ปลอบและให้กำลังใจ มูกริดจ์ก็ยอมรับว่าเขาถูกความหิวบีบบังคับให้ต้องมาทำงานลำบากเช่นนี้ และคนอย่างฮัมฟรีย์ซึ่งเกิดมามีฐานะร่ำรวยคงไม่รู้จักรสชาติของความหิวว่าทรมานแสนสาหัสเพียงใด

ความหิวอาหารทำให้มนุษย์ต้องทำงาน แม้ว่าอาชีพล่าแมวน้ำจะเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายอย่างมาก แต่พวกลูกเรือ พวกพรานล่าแมวน้ำก็จำต้องทำ หรือแม้แต่กัปตันลาร์เซนเองก็ต้องมาเป็นกัปตันเรือปีศาจออกไปล่าแมวน้ำเพื่อยังชีพ เพราะมนุษย์ต้องกินจึงต้องทำงาน

การล่าแมวน้ำเป็นธุรกิจที่ทำเงินให้มาก ยิ่งล่าได้มากก็ยิ่งได้เงินมาก ซึ่งหมายถึงอาหารการกินอันอุดมสมบูรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เท่าที่เงินจะบันดาลได้ เมื่อเรือปีศาจของกัปตันลาร์เซนถูกเรือแมคซิโดเนีย (Macedonia) ของ เดธ ลาร์เซน (Death Larsen) ซึ่งเป็นพี่ชายเข้าแย่งล่าแมวน้ำ จึงทำให้เกิดการยิงกันและฆ่ากันตาย มีการปล้นพราบล่าแมวน้ำ การแก่งแย่งต่อสู้กันในการล่าแมวน้ำก็คือการแก่งแย่งอาหารเพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วินนั่นเอง และกัปตันลาร์เซนก็ยอมรับว่าเขาสามารถฆ่าพี่ชายของเขาเองได้ เพราะพี่ชายมาปล้นเอาเงินทองของเขาไปก็เหมือนกับการปล้นอาหารของเขา เมื่อคนเราไม่มีเงินในกระเป๋าก็หมายถึงว่าเขาก็จะไม่มีขนมปัง ไม่มีเนื้อกิน ซึ่งก็ต้องตายอย่างทรมานเพราะความหิว เพราะฉะนั้นจึงต้องป้องกันและต่อสู้เพื่อล่าแมวน้ำให้ได้มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้ประยุกต์ทฤษฎีดาร์วินมาใช้กับสังคมของมนุษย์

จากตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้สะท้อนให้เห็นว่าความหิวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด และลอนดอนยังได้กล่าวถึงสาเหตุอื่น ๆ ด้วย

1.1.2 ความเจ็บปวด

<u>The Call of the Wild</u>

ความเจ็บปวดทางด้านร่างกายเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตให้รอดจากการเป็นผู้ถูกฆ่า ทุกชีวิตย่อมรักชีวิตตนเอง ในเรื่องนี้บัคได้ถูกจับไปขายต่อในขั้วโลกระหว่างทางที่ถูกขายต่อให้ชายเจ้าของร้านเหล้า มักถูกทรมานจนเจ็บปวด

ไปหมดราวกับว่าชีวิตจะหลุดออกจากร่าง ความเจ็บปวดทำให้มันพยายามจะเผชิญหน้ากับผู้ทรมานมัน เผ่นเข้างับด้วยฟันคม

ต่อมาบัคถูกขายต่อให้ชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดง ด้วยความเจ็บปวดที่ได้รับมาแล้วทำให้มันโกรธจัดเข้าขั้นบ้าคลั่ง เมื่อถูกปล่อยออกมาจากกรงมันจึงกระโจนเข้าทำร้ายชายคนนั้น แต่ถูกชายคนนั้นตีด้วยไม้กระบอง ทำให้มันได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส มันถูกเหวี่ยงจนหลังและข้างฟาดลงกับพื้นดิน ในชีวิตมันยังไม่เคยถูกตีด้วยไม้กระบองมาก่อนจึงไม่เข้าใจ บัคจึงทรงตัวยืนขึ้นพุ่งเข้าใส่ชายคนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า และถูกตีอย่างรุนแรงทุกครั้ง ความเจ็บปวดทำให้มันบ้าคลั่งขาดความระมัดระวัง พยายามที่จะเข้าต่อสู้กับชายคนนั้น

สิ่งมีชีวิตย่อมต้องรักษาชีวิตของตนเองไว้ เมื่อร่างกายได้รับความเจ็บปวดก็ต้องต่อสู้เช่นทีมสุนัขลากเลื่อนซึ่งมีบัคเป็นหัวหน้าทีมต้องทำงานลากเลื่อนบรรทุกไปรษณียภัณฑ์ผ่านเส้นทางอันแสนทุรกันดารในขั้วโลกอันหนาวเย็นจากดอว์สัน (Dawson) มาถึง**สแก็ตเวย์** (Skagway) สุนัขทุกตัวได้รับความทรมานเจ็บปวดแสนสาหัส อยู่ในสภาพทุรุดโทรมถึงที่สุด ทั้งหมดแรง ทั้งผอมโซ และไม่ได้หยุดพักผ่อนกลับถูกขายต่อให้ชายชาวอเมริกันนักแสวงโชคขุดทองคือ ฮัล (Hal) และ ชาร์ลส (Charles) ซึ่งคนทั้งสองก็ได้นำพวกมันเดินทางต่อไปอีก ทั้ง ๆ ที่สุนัขทุกตัวแทบจะไม่เหลือกำลังจะเดินต่อไปอีก เท้าของพวกมันระบมแสนสาหัสแทบจะยกไม่ขึ้น กำลังในร่างกายถูกใช้ไปในการทำงานลากเลื่อนหนักเป็นแรมเดือน พวกมันได้เดินทางถึงสองพันห้าร้อยไมล์ ในเวลาไม่ถึงห้าเดือนมาแล้ว และชายทั้งสองคนพยายามบังคับให้มันเดินทางต่อโดยลากเลื่อนบรรทุกสัมภาระหนักอึ้งต่อไป พวกมันพยายามที่จะลากเลื่อนแต่ลากไม่ไหว ชายทั้งสองจึงตีพวกมันด้วยแส้อย่างหนัก เมื่อถูกแส้หวดได้รับความเจ็บปวดสุนัขทุกตัวจึงต้องต่อสู้ลากเลื่อนต่อไป รวบรวมแรงทั้งหมดฉุดลากเลื่อนให้เคลื่อนไปข้างหน้า บัคกับเพื่อนร่วมทีมของมันทุ่มเทแรงกายเต็มที่ภายใต้ผลของการโบยตี

บัคก็ต้องทำงานเป็นหัวหน้าทีมลากเลื่อนต่อไป อีกทั้งอาหารที่มันได้รับก็ไม่พอเพียงจึงไม่มีแรงทำงาน มันจึงโซซัดโซเซนำทีมไปเหมือนฝันร้าย ออกแรงลากเลื่อนต่อไป

เมื่อทำไม่ไหวมันก็ต้องพุบลงเสียทีหนึ่ง เมื่อถูกแส้หรือพลองกระหน่ำลงมาบนหลัง ได้รับความเจ็บปวดมันจึงจำต้องทรงกายลุกขึ้นยืนใหม่ลากเลื่อนต่อไปอีกเพื่อให้ตัวมันเองรอดพ้นจากการถูกโบยตีจนตาย

สุนัขร่วมทีมตัวอื่น ๆ ก็เช่นกันต้องได้รับความเหน็ดเหนื่อยเจ็บปวดร่างกายจนแทบว่ามีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่ง ทุกตัวอยู่ในสภาพหนังหุ้มโครงกระดูก ถึงคราวหยุดทุกตัวจะทิ้งร่างพุบลงคาทีมเหมือนขาดใจแทบว่าวิญญาณจะออกจากร่าง แต่เมื่อถูกแส้หรือพลองหวดลงมาได้รับความเจ็บปวด พวกมันจึงต้องโซเซยันกายถลาเปะปะไปข้างหน้าต่อไป

<u>White Fang</u>

เมื่อสิ่งมีชีวิตได้รับความเจ็บปวดทางด้านร่างกายก็พยายามที่จะต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตให้รอด ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดที่เป็นสาเหตุให้สัตว์ป่าต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ตัวอย่างเช่น นางแมวป่าต่อสู้กับเม่น เม่นถูกนางแมวป่าโจมตีอย่างรวดเร็วโดยการกระชากเนื้อที่ท้องด้วยอุ้งเล็บ เม่นได้รับความเจ็บปวดจึงต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตให้รอดโดยการสลัดขนเข้าใส่นางแมวป่า นางแมวป่าได้รับความเจ็บปวดจึงกระโจนเข้าใส่เม่นอีก กระชากร่างกายของเม่นให้ฉีกขาด เม่นก็สบัดหางครั้งแล้วครั้งเล่า นางแมวป่าต้องร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ในที่สุดมันก็กระโดดละห่างออกไป จมูกถูกเสียบด้วยขนแหลมแข็ง นางแมวป่าเอาอุ้งเท้าปัดจมูก พยายามกำจัดขนเม่นที่ให้ความเจ็บปวดแปลบด้วยการถูไถไปกับพื้นหิมะหรือกิ่งไม้ ท่อนไม้ ตลอดเวลามันกระโดดโลดเต้นไปด้วย และคลั่งจัดเพราะความเจ็บปวด

นอกจากนี้ลอนดอนยังแสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสัตว์โลกย่อมรักชีวิตด้วยกันทุกตัว ความตายเป็นความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่งสำหรับสิ่งมีชีวิต จึงพยายามที่จะหลีกพ้นจากความตายด้วยกันทั้งนั้น ดังเช่นเมื่อตอนที่เจ้าเขี้ยวขาวยังเล็กอยู่ได้ออกจากโพรงถ้ำไปเรียนรู้โลกภายนอกตามลำพัง เมื่อเดินมาถึงลำธารน้ำ มันไม่เคยเห็นน้ำมาก่อนมันไม่รู้จักว่าเป็นน้ำ พื้นหน้าก็ดูแข็งแรงดีไม่ขรุขระ เจ้าเขี้ยวขาวจึงก้าวลงไปทันที จมดิ่ง มันอ้าปากหอบหายใจ น้ำจึงเข้าไปเต็มปอดแทนอากาศ การที่มันหายใจไม่ออกนั่นเองทำให้มันรู้สึกว่า

เป็นความเจ็บปวดรวดร้าวของความตาย มันไม่เคยรู้จักว่าความตายเป็นอย่างไร แต่มันเข้าใจเอาว่าความตายคือความเจ็บปวด ซึ่งร้ายแรงที่สุด ความเจ็บปวดที่มันได้รับทำให้มันต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยการตะกายเท้าทั้งสี่เป็นการใหญ่ เมื่อมันทะลึ่งขึ้นเหนือน้ำได้มันไม่จมลงไปอีก ตัวอย่างตอนนี้แสดงอย่างชัดเจนถึงความเจ็บปวดที่เป็นสาเหตุของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

ในขณะที่ยังเป็นลูกสุนัขอยู่ เจ้าเขี้ยวขาวก็ได้ต่อสู้ด้วยกำลังเพราะมันได้รับความเจ็บปวดเมื่อนางแมวป่าได้มาทำร้ายมันกับแม่ของมันคือนางสุนัขป่า เจ้าเขี้ยวขาวได้เข้าช่วยนางสุนัขป่าต่อสู้กับนางแมวป่า และมันถูกนางแมวป่าใช้กรงเล็บฉีกกระชากเนื้อที่ไหล่ขาดทะลุถึงกระดูก พร้อมทั้งร่างของมันกระเด็นไปติดผนังถ้ำ เจ้าเขี้ยวขาวต้องร้องเสียงแหลมด้วยความเจ็บปวด และแล้วความเจ็บปวดก็ทำให้มันกล้าหาญเข้าต่อสู้ด้วยการงับขาหลังของนางแมวป่าแน่นและได้ช่วยแม่ของมันไว้จากอันตราย

ต่อมาเจ้าเขี้ยวขาวได้มาอยู่กับพวกอินเดียนแดงมันต้องอยู่ร่วมกับสุนัขตัวอื่น ๆ มากมาย มีสุนัขตัวหนึ่งที่ชอบทำตัวเป็นศัตรูของเจ้าเขี้ยวขาวคือ ลิพ – ลิพ (Lip - lip) เจ้าเขี้ยวขาวไม่คิดจะต่อสู้ด้วยเพราะต้องการพบกันฐานมิตร แต่ลิพ – ลิพได้กระโจนเข้าใส่และกัดเจ้าเขี้ยวขาว ซึ่งบังเอิญไปกัดถูกแผลเก่าที่นางแมวป่าทำร้ายครั้งก่อนที่ไหล่เข้าพอดีและแผลยังไม่หายสนิทดี เจ้าเขี้ยวขาวได้รับความเจ็บปวด ทำให้มันกระโจนเข้าต่อสู้ด้วยกำลังกับ ลิพ – ลิพ

หลังจากนั้นเจ้าเขี้ยวขาวก็ต้องพลัดพรากจากนางสุนัขป่าแม่ของมัน เมื่อเกรย์ บีเวอร์ (Gray Beaver) หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงใช้หนี้สินของเขาด้วยการยกนางสุนัขป่าให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเพื่อนอินเดียนแดงคนหนึ่งที่ชื่อ ทรี อีเกิ้ล (Three Eagles) เจ้าเขี้ยวขาวพยายามที่จะตามแม่ของมันไป มันได้ว่ายน้ำตามแม่ที่ถูกพาลงเรือไป แต่ถูกเกรย์ บีเวอร์ตามไปจับตัวไว้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงถูกฝ่ามืออันหนักของเกรย์ บีเวอร์ตี มันได้รับความเจ็บปวดซึ่งเป็นเหตุให้มันยิ่งแยกเขี้ยวคำรามใส่ ยิ่งถูกตีเจ้าเขี้ยวขาวยิ่งสู้ เมื่อเกรย์ บีเวอร์เอาเท้าถีบมัน สันดานป่าก็แวบผ่านเข้ามาโดยไว มันจึงฝังเขี้ยวของมันที่เท้าของเขา

มันจึงถูกเขาตีด้วยไม้พายได้รับความเจ็บปวดแทบหมดสติ ความเจ็บปวดทำให้เจ้าเชี้ยวขาวเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นดุร้ายกล้าทำร้ายโต้ตอบเกรย์ ปีเวอร์ซึ่งเลี้ยงดูมัน

The Sea - Wolf

ในนวนิยายเรื่องนี้ ลอนดอนก็ได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินเรื่องความเจ็บปวดที่เป็นสาเหตุให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เช่นตอนที่ฮัมฟรีย์ตัวละครเอกของเรื่องนี้ได้เดินทางไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่คนละฟากอ่าวซานฟรานซิสโก โดยที่ตัวเขาโดยสารเรือข้ามฟากชื่อ มาร์ติเนซ (Martinez) ข้ามอ่าว แต่บังเอิญเกิดอุบัติเหตุคือเรือที่เขาโดยสารไปชนกับเรือข้ามฟากอีกลำหนึ่ง เพราะหมอกลงจัดทำให้เขาและผู้โดยสารอื่น ๆ จมน้ำ ฮัมฟรีย์ได้เล่าถึงความเจ็บปวดของคนที่ใกล้จะจมน้ำตายได้พยายามดิ้นรนเพื่อให้ตนเองรอดตาย ลอนดอนได้ให้ฮัมฟรีย์เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด เขาเล่าว่า เขาต้องจมลงไปในน้ำ น้ำทะเลเย็นเฉียบ เย็นจนเจ็บระบมไปทั้งร่าง เป็นความเจ็บปวดฉับพลันคมกริบราวกับไฟ เหมือนกับอยู่ในอุ้งมือบีบกระชับของความตาย ในปากเค็มจนขม หายใจเกือบไม่ออก เขารู้สึกว่าเขาคงจะทนอยู่ได้ไม่ถึนาทีเท่านั้น ส่วนผู้โดยสารอื่น ๆ ก็พยายามดิ้นรนต่อสู้อยู่ในน้ำ มีแต่เสียงร้องตะโกน คนที่ลอยคออยู่ในน้ำก็พยายามตะเกียกตะกายจะปีนกลับขึ้นบนเรือ ไม่มีใครฟังเสียงใคร

ฮัมฟรีย์เป็นคนแบบบาง ไม่เคยทำงานหนัก ไม่เคยพบกับความทุกข์ยากลำบากมาก่อน แต่เมื่อถูกช่วยชีวิตให้ขึ้นมาอยู่บนเรือปีศาจของกัปตันลาร์เซน เขาถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนักบนเรือเป็นเด็กรับใช้ในห้องเคบิน เป็นผู้ช่วยคนครัว มืออันอ่อนนุ่มที่เคยจับแต่ปากกาเขียนหนังสือก็ต้องเจ็บปวดระบมเพราะงานหนัก แขนข้างหนึ่งไหม้ หัวเข่าที่ปวดระบมยังไม่หายดีก็ต้องทำงาน ความเจ็บปวดทรมานทำให้เราต้องปรับตัวให้คุ้นเคยและอยู่รอดในที่สุด

กัปตันลาร์เซนมีนิสัยโหดเหี้ยม ป่าเถื่อนและมีกำลังมหาศาลได้ถกเถียงกับฮัมฟรีย์ถึงเรื่องชีวิตในพระคัมภีร์ไบเบิลครั้งหนึ่ง กัปตันมีความเห็นว่าสิ่งสำคัญที่สุดของมนุษย์ก็คือการได้มีชีวิตอยู่ มิใช่ความมั่งคั่ง ความงามหรือความสำเร็จ เพราะภายหลังที่ตายแล้ว

มนุษย์ไม่อาจจะรู้สึก ไม่อาจจะรู้หรือทำอะไรได้ มนุษย์จึงกลัวความตาย ถ้าเกิดความเจ็บปวดจนชีวิตจะออกจากร่างก็ต้องพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ตนเองอยู่รอด และในขณะที่กัปตันแสดงความคิดเห็นเช่นนี้ กัปตันได้ทำให้ฮัมฟรีย์เห็นความคิดของเขาด้วยการใช้มืออันมีพลกำลังมหาศาลของเขาเพียงข้างเดียวรวบคอของฮัมฟรีย์ไว้ แล้วเริ่มบีบกระชับคอของเขามากขึ้นๆ จนหายใจไม่ออก ฮัมฟรีย์ได้รับความเจ็บปวดมาก กัปตันก็ยังคงบีบคอฮัมฟรีย์ต่อไปเพื่อให้ชีวิตออกจากร่าง ฮัมฟรีย์ถูกความเจ็บปวดถึงตายได้บีบบังคับให้เขาต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยการฟาดแขน ลิ้นแลบห้อย ผิวหนังเริ่มกลายเป็นสีคล้ำ กัปตันลาร์เซนเห็นการดิ้นรนเช่นนั้นจึงกล่าวกับฮัมฟรีย์ว่า "... your instinct of life, which is longing for life, will flutter up and you will struggle to save yourself ... You exert all your puny strength to struggle to live." (London. 1964 : 89) กัปตันยังได้กล่าวอีกว่าการดิ้นรนของฮัมฟรีย์ขณะถูกบีบคออยู่นั้นแสดงให้เห็นว่าฮัมฟรีย์ต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป และเป็นการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน มิใช่ต้องการมีชีวิตอยู่ในโลกหน้าซึ่งยังมองไม่เห็น ทั้งจากคำพูดและการกระทำของกัปตันแสดงให้เห็นถึงทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของสิ่งมีชีวิตย่อมมีสัญชาตญาณในการรักษาชีวิต ทุกชีวิตเมื่อพบความเจ็บปวดจนจะตายก็ต้องพยายามดิ้นรนจนถึงที่สุดเพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป

เท่าที่กล่าวมานี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้สะท้อนให้เห็นปัจจัยทางด้านร่างกายคือความเจ็บปวด ว่าเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด นอกจากนี้ลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นปัจจัยอื่นด้วย

1.2 ทางสิ่งแวดล้อม (Environment)

<u>The Call of the Wild</u>

ตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วิน สิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด สิ่งมีชีวิตใดที่สามารถดิ้นรนต่อสู้และปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ก็จะมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็จะตายไป ในนวนิยายเรื่องนี้

แสดงให้เห็นแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของสิ่งแวดล้อมที่เป็นปัจจัยให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้อย่างชัดแจ้ง เช่นบัคซึ่งเคยอยู่ในโลกอารยธรรมแต่ถูกจับมาขายให้ทำงานลากเลื่อนในอลาสก้า ดินแดนแถบขั้วโลก ซึ่งมีสภาพแวดล้อมตรงกันข้ามกับที่มันเคยอยู่ เป็นสภาพแวดล้อมใหม่ที่ย้อนกลับไปสู่ยุคดั้งเดิม (primitive) ชีวิตที่นี่ไม่มีการชักช้าเกียจคร้าน ไม่มีการลอยละล่องเบื่อหน่ายด้วยไม่มีอะไรจะทำ ที่นี่ไม่มีทั้งความสงบและการพักผ่อน ไม่มีแม้แต่อีดใจของความปลอดภัย ทุกอย่างยุ่งเหยิงเคลื่อนไหวทุกขณะจิต ชีวิตตกอยู่ในอันตราย ชีวิตที่นี่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตื่นอยู่ทุกเวลา และต้องต่อสู้ เนื่องจากว่าทั้งมนุษย์และสัตว์ที่นี่มิใช่มนุษย์และสัตว์เมือง แต่เป็นคนป่า สัตว์ป่าทั้งนั้น ไม่รู้จักกฎอื่นนอกจากกฎของกระบองและกฎของเขี้ยว

สภาพความหนาวเย็นของอากาศในขั้วโลกทำให้สิ่งมีชีวิตต้องประสบความทุกข์ทรมาน หิมะที่พรั่งพรูลงมาพร้อมทั้งกระแสลมทำให้มนุษย์แทบจะทนไม่ได้เปรียบเสมือนถูกเชือดเฉือนด้วยคมมีดที่เผาไฟจนร้อน ถ้าอยู่เฉย ๆ ก็ต้องแข็งตาย สิ่งแวดล้อมเช่นนี้ทำให้มนุษย์ต้องดิ้นรนป้องกันชีวิตด้วยการก่อกองไฟและใช้เครื่องป้องกันความหนาว นอกจากสภาพภูมิอากาศจะโหดร้ายแล้วสภาพภูมิประเทศก็ยังเป็นอันตรายต่อชีวิตอีกด้วย เนื่องจากทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยน้ำแข็ง ซึ่งบางตอนเมื่อเดินทางผ่านน้ำแข็งก็จะยุบตัวลง ดังเช่น แปร์โรต์ และฟรังซัวส์ ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้เดินข่าวสารไปให้พวกนักขุดทองในขั้วโลกโดยต้องคุมทีมสุนัขลากเลื่อนบรรทุกไปรษณีย์ภัณฑ์ไปด้วย ทั้งคนทั้งสุนัขต้องเดินทางต่อสู้กับเส้นทางลำเค็ญโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเดินทางมาถึงแม่น้ำสามสิบไมล์ (The Thirty Mile River) อันเป็นระยะทางอันน่าสยดสยอง บางตอนก็เป็นกระแสน้ำเชี่ยวกราก เป็นกระแสน้ำวน บางตอนที่น้ำนิ่งก็เป็นน้ำแข็ง ระยะทางทุก ๆ ฟุต ทั้งคนทั้งสุนัขต้องเสี่ยงชีวิต หลายต่อหลายครั้งแปร์โรต์ผู้เดินนำทางหล่นลงไปจากสะพานน้ำแข็ง แต่รอดตายก็เนื่องจากไม้ยาวที่เขาถือมันตกลงไปขวางช่องที่ร่างเขาตกลงไปทุกครั้ง แปร์โรต์ต้องช่วยตัวเองไม่ให้แข็งตายด้วยการก่อไฟขึ้นผิงหาความอบอุ่นและให้เสื้อผ้าแห้ง ไม่มีอะไรทำให้เขาท้อถอยหวั่นเกรงแม้ว่าต้องเสี่ยงชีวิตต่อภัยอันตรายทุกชนิด สภาพแวดล้อมเช่นนี้ทำให้ทั้งคนและสุนัขต้องดิ้นรนเพื่อความ

อยู่รอด คณะเดินทางไม่กล้าเสี่ยงหยุดพัก เมื่อใดก็ตามที่เลื่อนยุบลงไปใต้น้ำแข็ง หรือสุนัขลากเลื่อนตกลงไปใต้น้ำแข็ง ชายทั้งสองก็ต้องช่วยกันลากขึ้นมา และช่วยก่อกองไฟและต้อนให้สุนัขวิ่งวนรอบกองไฟเพราะน้ำแข็งเกาะเป็นเกร็ดไปทั้งตัว มิเช่นนั้นก็ต้องแข็งตาย บางครั้งพื้นน้ำแข็งก็ปริแตกออกทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ก็ต้องดิ้นรนด้วยการปีนขึ้นไปบนหน้าผาแล้วเอาสายเทียมสายบังเหียนมารวมขวั้นเข้าเป็นเชือกยาวแล้วชักสุนัขขึ้นไปบนหน้าผาทีละตัว แล้วจึงค่อยอาศัยเชือกเส้นนั้นลงจากหน้าผาต่อไป ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดโดยมีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศและสภาพภูมิประเทศ เพราะถ้าไม่ดิ้นรนต่อสู้ก็ต้องแข็งตาย

ลอนดอนสนับสนุนความคิดของดาร์วินในเรื่องของสิ่งแวดล้อมเป็นผู้คัดเลือกสิ่งมีชีวิตที่เหมาะสมให้เป็นผู้อยู่รอด สภาพภูมิอากาศและภูมิประเทศในขั้วโลกเหนือมีอิทธิพลมากเป็นสภาพแวดล้อมที่คัดเลือกผู้ที่แข็งแรงที่สุดให้เป็นผู้อยู่รอด ตัวอย่างเช่นทีมสุนัขลากเลื่อนชุดดังกล่าวถูกยกให้อยู่ในความคุ้มครองของชายลูกครึ่งสก็อตช และต้องทำหน้าที่ขนส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ของพวกนักขุดทองออกไปสู่โลกภายนอก พวกสุนัขอันมีบัคเป็นผู้นำทีมลากเลื่อนต้องเหน็ดเหนื่อยมาก ทางก็แสนทุรกันดาร หิมะตกทุกวันทำให้ทางเดินอ่อนตัวลง และทำให้ลากเลื่อนลำบากมากขึ้น สุนัขต้องออกแรงมากขึ้นจนเหนื่อยสายตัวแทบขาด คนคุมเลื่อนก็มิได้ท้อถอยพยายามทำดีที่สุดเพื่อสุนัข ดูแลเอาใจใส่ให้อาหารการกินก่อนคน สำรวจเท้าของพวกสุนัขทุกตัวก่อนจะนอนแม้กระนั้นก็ตามสภาพแวดล้อมก็ทำให้กำลังวังชาของพวกสุนัขตกลงเรื่อย ๆ นับตั้งแต่ต้นฤดูหนาวเป็นต้นมา พวกมันได้เดินทางกันมาแล้วแปดร้อยไมล์ และต้องลากเลื่อนข้ามหนทางอันแสนทุรกันดาร การเดินทางไกลระยะเช่นนี้บ่งถึงผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด บัคยืนหยัดสู้ รักษาวินัยของทีมให้เพื่อนฝูงทำงานของตนอย่างซื่อสัตย์ต่อไปโดยที่มันเองก็แสนจะเหนื่อยแทบตาย สุนัขลากเลื่อนตัวอื่น ๆที่ไม่สามารถปรับตัวและทนต่อสภาพแวดล้อมเช่นนี้ได้ก็มีอันต้องเปลี่ยนพฤติกรรมไป เช่น บิลลี่ (Billee) ละเมอครางกลางคืนทุกคืน โจ (Joe) โมโหหนักขึ้น ซอล – เลคส์ (Sol - leks) ไม่ยอมให้ตัวไหนเข้าใกล้เลย และสุนัขลากเลื่อนบางตัวก็ต้องพ่ายแพ้ต่อสิ่งแวดล้อมไม่สามารถลากเลื่อนได้อีก

ต่อไปเช่น เด้ฟ (Dave) ซึ่งต้องทุกข์ทรมานที่สุด

สิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุสำคัญสำหรับการอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน สภาพภูมิ-อากาศที่เย็นจัด แห้งแล้งจัดก็ทำให้พืชพรรณไม่อุดมสมบูรณ์ซึ่งย่อมทำให้สัตว์เล็กที่ต้องอาศัยพืชเป็นอาหารต้องล้มตาย ย้ายถิ่น หายากขึ้น และเป็นผลพลอยให้สัตว์ใหญ่ที่ต้องกินสัตว์เล็กพลอยหายากไปด้วย สภาพแวดล้อมในเรื่องนี้เป็นสภาพแถบขั้วโลกที่มีภูมิอากาศเย็นจัดซึ่งเป็นฉากส่วนใหญ่ของเรื่องก็เช่นเดียวกัน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ สัตว์ที่ไม่สามารถทนต่อสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปได้ เช่นเมื่อฤดูใบไม้ร่วงย่างเข้ามา กวางมู้สรวมกันเป็นฝูงใหญ่ขึ้นเคลื่อนย้ายลงใต้เพื่อไปหาที่ผจญฤดูหนาวที่ทารุณน้อยกว่าที่ที่มันกำลังจากมา การอพยพของสัตว์ และจำนวนของสัตว์ที่สามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ ทำให้มนุษย์ซึ่งพากันไปขุดทองในขั้วโลกขาดอาหาร นั่นคือต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม บางครั้งต้องเดินทางต่อไปทั้ง ๆ ที่หิวโหย บางครั้งการเดินทางก็กระทำภายหลังที่ได้บรรจุกระเพาะกันแล้วจนเต็มแปร้ ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับจำนวนเนื้อที่พานพบและโชคในการล่า

<u>White Fang</u>

ในเรื่องนี้ลอนดอนใช้ฉากเช่นเดียวกับเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> คือฉากที่เป็นภูมิประเทศแถบขั้วโลกอันหนาวเย็นจัด และเต็มไปด้วยทุ่งหิมะ เป็นโลกอีกโลกหนึ่งอันแสนทารุณโหดร้ายซึ่งลอนดอนเรียกว่าโลกของป่าดงพงพี (The Wild) ซึ่งน่ากลัว สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในพื้นที่แถบนั้นมิได้ยอมจำนนต่อสภาพแวดล้อมดังกล่าว ดังเช่นทีมสุนัขลากเลื่อนทีมหนึ่งได้เดินทางฝ่าธารน้ำแข็ง สมบุกสมบันกับงานหนักของมันเต็มที่ ขนหยองเกรอะกรังด้วยเกล็ดหิมะ ลมหายใจที่พ่นออกจากฝูงกลายเป็นละอองน้ำแข็ง

นอกจากนี้ลอนดอนได้สะท้อนทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสิ่งแวดล้อมเป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิตที่เกิดขึ้นมากมายทำให้ไม่เกิดปัญหาประชากรล้นโลก สิ่งแวดล้อมเป็นผู้คัดเลือกสิ่งมีชีวิตที่เหมาะสมที่สุดให้เป็นผู้อยู่รอด สิ่งแวดล้อมได้แก่สภาพภูมิอากาศและสภาพภูมิประเทศซึ่งมีอิทธิพลมากสำหรับการอยู่รอด เช่นสภาพแวดล้อมไม่อำนวยเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร

ก็จะทำให้สิ่งมีชีวิตที่เกิดมาต้องตายลงตั้งแต่ยังเล็ก ๆ เพราะไม่สามารถที่จะต่อสู้หาอาหารมากินด้วยตนเองได้ หรือต้องตายเพราะไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพขาดแคลนอาหารได้ก็ต้องอดตายไป ตัวอย่างเช่น เจ้าเขี้ยวขาวเมื่อตอนเกิดมาใหม่ ๆ พร้อมกับพี่ ๆ น้องๆ ต้องประสบกับการขาดแคลนอาหาร ไม่เพียงแต่แม่ของมันจะไม่สามารถหาเนื้อกลับมาให้พวกมันกินเท่านั้น น้ำนมจากอกแม่ก็พลอยแห้งหายไปด้วย ตอนแรก ๆ พวกลูกสุนัขได้แต่ร้องครวญคราง แต่ส่วนมากหลับไม่นานนักก็หมดสติเพราะความหิวโหย ไม่มีเสียงระหองระแหงกัดกัน ไม่มีการเล่นตัว ไม่มีการโกรธกริ้ว ทุกตัวหลับ ขณะเดียวกับที่ชีวิตในร่างกายของมันกระพริบริบหรี่ ค่อย ๆ มอดลงทีละน้อย

ในที่สุดลูก ๆ ของนางสุนัขป่าก็พากันตาย เหลือเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งยังเป็นลูกสุนัขป่าสี่เท้าเพียงตัวเดียว นางสุนัขป่าก็ต้องดิ้นรนหาอาหารอย่างหนัก จากโพรงถ้ำที่อาศัยอยู่ไปทางลำธารด้านซ้ายอันเป็นที่อยู่ของนางแมวป่าผู้ซึ่งเป็นอันตรายต่อนางสุนัขป่าถึงชีวิต แต่นางสุนัขก็ต้องไปหากินทางนั้นเพราะว่า ป่าดงพงพีก็คือป่าดงพงพีที่เป็นสภาพแวดล้อมที่เป็นเหตุให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรน

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งที่เห็นได้ชัดว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุให้เกิดการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ไม่ว่าคนหรือสัตว์ เช่นการที่ชาวอินเดียนแดงเผ่าแม็คเกนซี่ (Mackenzie) ต้องประสบทุพภิกขภัย กล่าวคือฤดูร้อนปลาไม่มี ฤดูหนาวกวางการิบูเปลี่ยนทางที่เคยเดินผ่านทุกปี กวางมูสหายาก กระต่ายดูเหมือนจะสูญพันธุ์ สัตว์ที่ใช้ลำใช้ทำเหยื่อตายหมด สิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้เป็นเหตุให้พวกอินเดียนแดงต้องโยกย้ายหาอาหารไกลออกไปจากถิ่นเดิม

ลอนดอนได้ชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม โดยสร้างให้เจ้าเขี้ยวขาวสุนัขป่าตัวละครเอกของเรื่องให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ ตามสิ่งแวดล้อมในตอนแรกเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งเคยอยู่ในป่าก็มีนิสัยดุร้ายอยู่แล้ว เมื่อต้องมาอยู่กับพวกอินเดียนแดงมันถูกสุนัขของพวกอินเดียนแดงไล่ทำร้ายอยู่ตลอดเวลา สิ่งแวดล้อมเช่นนั้นทำให้มันดุร้ายขึ้นอีกเป็นทวีคูณ

สิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องปรับตัวเองให้เหมาะสมเพื่อความอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ ลอนดอนมีความเห็นว่าทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเป็นของคู่กันในการสร้างอุปนิสัยของสัตว์ แต่สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญมากกว่าที่จะทำให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปเช่นไรก็ได้ ดังเช่นเจ้าเขี้ยวขาวเมื่อมาอยู่กับพวกอินเดียนแดงหลาย ๆ เดือนเข้า ทั้งร่างกายก็เติบโตขึ้น ตัวหนักขึ้นและกล้ามเนื้อก็แข็งแรงขึ้น ส่วนอุปนิสัยใจคอนั้นก็ถูกกำหนดไปในทางขนาบระหว่างกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม กล่าวคือกรรมพันธุ์เป็นวัตถุให้ปั้น เช่นอาจจะปั้นให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ส่วนสิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องช่วยที่จะทำให้สิ่งที่ปั้นเป็นอย่างนั้นอย่างนี้พิเศษออกไป ดังนั้นถ้าหากเจ้าเขี้ยวขาวไม่เข้ามานั่งผิงไฟกับมนุษย์ซึ่งเปรียบเสมือนพระเจ้า (Gods) ของมันเสียก่อนแล้ว สิ่งแวดล้อมที่เป็นป่าดงพงพีก็คงจะปั้นมันให้เป็นสุนัขป่าอันแท้จริงไปแล้ว แต่เจ้าเขี้ยวขาวก็ได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นสุนัขบ้านเพราะว่า "... the gods had given him a different environment, and he was moulded into a dog that was rather wolfish, but that was a dog not a wolf." (London. 1933 : 149)

เจ้าเขี้ยวขาวได้รับแต่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในทางที่ไม่ดีมาตั้งแต่เกิด ต้องเป็นนักฆ่า นักต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด เมื่อมาอยู่กับหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงที่ชื่อเกรย์ บีเวอร์ ผู้ซึ่งได้เลี้ยงดูมันอย่างขาดความรัก ความสนิทสนม ณมลสันดานของมันจึงมิได้ถูกขัดเกลาให้เป็นสัตว์อ่อนโยนขึ้น สิ่งแวดล้อมได้ปั้นเจ้าเขี้ยวขาวขึ้นมาให้มีนิสัยดุร้าย โดดเดี่ยวไม่เข้าพวกเข้าพ้อง ปราศจากความรัก กระหายเลือด เป็นศัตรูของชาติพันธุ์เดียวกัน

ต่อมาเจ้าเขี้ยวขาวถูกขายต่อให้สมิธ (Smith) ซึ่งกักขัง ทรมานมันเลยทำให้มันดุร้ายกระหายเลือดยิ่งขึ้น ความทารุณที่มันได้รับทำให้มันโกรธเกลียดทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนตาบอดไม่มีเหตุผลเหลืออยู่แม้แต่น้อย มันเป็นศัตรูกับทุกสิ่ง มันเกลียดโซ่ที่ล่ามตัว เกลียดพวกมนุษย์ที่ชะโงกหน้าเข้ามามองมัน เกลียดพวกสุนัขที่สมทบมากับมนุษย์แล้วก็พากันรุมจะเล่นงานมันซึ่งช่วยตัวเองไม่ได้ มันเกลียดคอกที่กักขังมันอยู่ และเหนือสิ่งอื่นใดมันเกลียดสมิธที่สุด เมื่อถูกบีบบังคับโดยสิ่งแวดล้อมอันเลวร้ายเช่นนี้ เจ้าเขี้ยวขาว

ได้รับความทรมานจิตใจมากจึงทำให้มันต้องดิ้นรนหาทางออกเพื่อระบายอารมณ์ มันจึงเข้าต่อสู้กับสุนัขทุกตัวที่สมิธส่งเข้ามาในคอกให้ต่อสู้กับมันเพื่อเงินเดิมพัน การต่อสู้เป็นทางออกของอารมณ์ในจิตใจมันทางเดียว และเจ้าเขี้ยวขาวก็ชนะการต่อสู้ทุกครั้ง มันจึงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง กรงที่ขังมันอยู่จะถูกห้อมล้อมโดยผู้สนใจตลอดเวลา บางคนก็เพียงแต่จ้องดูมัน บางคนก็เอาไม้แหย่เข้ามาตามช่องกรงเมื่อมันแยกเขี้ยวใส่ก็หัวเราะเยาะ มันจึงเกลียดสิ่งต่าง ๆ อย่างสาหัสสากรรจ์ ชีวิตกลายเป็นขุมนรก ชีวิตของมันมิได้เติบโตขึ้นมาเพื่อจะถูกขังกรงอย่างสัตว์ป่าจากน้ำมือของมนุษย์ มนุษย์เหล่านี้คือสิ่งแวดล้อมของเจ้าเขี้ยวขาวที่นับวันจะปั้นวิญญาณของมันให้ดุร้ายยิ่งขึ้นทุกที ยิ่งเสียกว่าที่ธรรมชาติจะทำให้มันดุร้ายได้เสียอีก

สิ่งแวดล้อมของเจ้าเขี้ยวขาวเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เมื่อมันได้เข้ามาอยู่ในความคุ้มครองของวีดอน สก๊อตต์ (Weedon Scott) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเหมืองแร่ เขาให้ความรัก ความเมตตาปราณีแก่มัน สิ่งแวดล้อมใหม่ที่ดีก็ทำให้เจ้าเขี้ยวขาวปรับตัวเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีเพื่อความอยู่รอดในสิ่งแวดล้อมที่ดี หรืออาจจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า วีดอน สก๊อตต์ เป็นสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ดีซึ่งมีอิทธิพลต่อเจ้าเขี้ยวขาวเป็นอย่างมาก เจ้าเขี้ยวขาวจึงไม่หนีเข้าป่าทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ถูกล่าม มันเริ่มมีความรักใคร่ผูกพันกับมนุษย์และได้ละทิ้งป่าดงพงพีโลกแห่งความป่าเถื่อน โหดร้าย และได้ติดตามสก๊อตต์มาอยู่ในแคลิฟอร์เนีย ดินแดนภาคใต้โลกแห่งอารยธรรม ชีวิตทางใต้มีอาหารอุดมสมบูรณ์ งานการไม่ค่อยมีทำ เจ้าเขี้ยวขาวอ้วนท้วนมีความสุขอย่างยิ่ง มันไม่ได้ลงมาอยู่ทางใต้แต่เพียงส่วนแบ่งแยกทางภูมิศาสตร์เท่านั้น มันได้ปรับตัวใช้ชีวิตอย่างชาวใต้จริง ๆ มนุษย์ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา เปรียบเสมือนแสงแดดส่องลงมาต้องเป็นเหตุให้ชีวิต อุปนิสัยใจคอของมันงอกงามขึ้นในทางที่ดีเช่นเดียวกับพืชในดินอุดมสมบูรณ์

นอกจากนี้ลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ก็ย่อมมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกับสัตว์ สิ่งแวดล้อมในสังคมมนุษย์มีอิทธิพลในการปั้นแต่งพฤติกรรมดังเช่นนักโทษแหกคุกคนหนึ่งชื่อ จิม ฮอลล์ (Jim Hall) ผู้ซึ่งต้องการเข้ามา

ฆาตุลาการสก๊อตต์ บิดาของวีดอน สก๊อตต์ จิม ฮอลล์ต้องกลายเป็นคนชั่วเพราะได้รับการปั้นแต่งจากสังคม ยิ่งชายคนนี้ดุร้ายเท่าใด สังคมก็ยิ่งเล่นงานเขาหนักขึ้นเท่านั้น อันเป็นผลให้ความดุร้ายทารุณของชายนี้ทวีขึ้น การขังคุก การเฆี่ยน การทุบตีไม่ให้ผลดีสำหรับการดัดสันดาน แต่เขาก็ได้รับการกระทำเช่นนั้น เขาได้รับการกระทำรุนแรงมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กในสลัมแห่งหนึ่งของรัฐซานฟรานซิสโก วัยเด็กเป็นเสมือนดินเหนียวอ่อนในมือของสังคมที่พร้อมจะถูกปั้นเป็นอะไรก็ได้ เมื่อสิ่งแวดล้อมไม่ดีมาตั้งแต่เด็กเขาก็มีพฤติกรรมไม่ดีจนกระทั่งเติบใหญ่

The Sea - Wolf

อัมฟรีย์ตัวละครเอกในเรื่องนี้เป็นผู้ที่บอบบางเคยชินอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่ดีมาตลอด แต่จำต้องขึ้นมาอยู่บนเรือปีศาจเพราะอุบัติเหตุ เขาได้พบกับสิ่งแวดล้อมใหม่อันป่าเถื่อน ไร้มนุษยธรรม เช่นตอนแรกที่เขาขึ้นมาอยู่บนเรือลำนี้ เขาพบว่าต้นหนคนหนึ่งตายและศพถูกโยนทิ้งลงในทะเลทั้ง ๆ ที่มีคนตายไปต่อหน้าต่อตา แต่ไม่มีผลทางใจกับใครเลย พวกลูกเรือก็ไม่สนใจพากันมองดูเฉย พวกพรานล่าแมวน้ำหัวเราะครึกครื้นกับเรื่องตลกเรื่องใหม่ กัปตันลาร์เซนก็พิจารณาดูดินฟ้าอากาศ ปล่อยให้คนตายจมดิ่งลงสู่ก้นทะเล และต่อมาตัวของอัมฟรีย์เองก็ถูกมูกริดจ์คนครัวบังคับให้ทำงานทั้ง ๆ ที่เขายังเจ็บอยู่และยังถูกกัปตันใช้กำลังทำร้ายร่างกายเมื่อเขาเหขี้เถ้าโดยไม่รู้ทิศทางลม ทำให้ขี้เถ้าปลิวไปถูกตัวกัปตัน และแล้วเขาก็เห็นความโหดร้ายบนเรืออีก กล่าวคือกลาสีคนใหม่ที่ชื่อ แฮริสัน (Harrison) ถูกบังคับให้ไต่เสากระโดงสูงถึงแปดสิบฟุตเพื่อขึ้นไปซ่อมใบเรือโดยมีเชือกยึดเพียงไม่กี่เส้น แฮริสันซึ่งยังเป็นเด็กหนุ่มต้องต่อสู้กับความตายขณะที่เรือโคลงเคลงไปมา แต่พวกลูกเรือและคนอื่น ๆ ในเรือพากันมองดูเฉย โดยเฉพาะมูกริดจ์คนครัวกลับเห็นว่าเป็นเรื่องตลก สิ่งแวดล้อมอันโหดเหี้ยม ป่าเถื่อนเช่นนี้เป็นสาเหตุให้อัมฟรีย์ได้เปลี่ยนจิตใจไปในทางแข็งแกร่ง โหดเหี้ยมขึ้นเช่นเขาอยากจะฆ่าคนครัว และเขาก็ได้ยอมรับว่าเขารู้สึกกลัวเมื่อเริ่มรู้สึกตัวเองว่าเขากำลังอยากเห็นเลือด เห็นการต่อสู้ การฆ่ากัน ซึ่งเขากำลังถูกสิ่งแวดล้อมอันป่าเถื่อนเปลี่ยนแปลงจิตใจไป

เรือปีศาจก็เหมือนโลกอีกโลกหนึ่ง แต่เป็นโลกเล็ก ๆ ที่มีสภาพแวดล้อมอันโหดร้ายที่มีอิทธิพลผลักดันให้มนุษย์มีพฤติกรรมโหดร้ายไปด้วย บนเรือมีแต่ความรุนแรงบ้าคลั่ง มีแต่การฆ่ากัน ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันเหมือนสัตว์ป่า เช่นมีการยิงกันระหว่างสโม้ค (Smoke) กับเฮนเดอร์สัน (Henderson) ผลปรากฏว่าได้รับบาดเจ็บทั้งคู่แล้วยังถูกกัปตันเฆี่ยนซ้ำเติมอีกฐานขัดคำสั่งที่ทำให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บก่อนฤดูล่าแมวน้ำจะมาถึง หรืออีกกรณีหนึ่งเช่นโจฮันเซน (Johansen) กับ แลทิเมอร์ (Latimer) ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน สภาพแวดล้อมเช่นนี้ทำให้ฮัมฟรีย์ต้องเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นเช่นคนเหล่านี้บ้าง ดังข้อความที่ฮัมฟรีย์ได้บรรยายถึงความโหดร้ายต่าง ๆ ว่าทำลายเขามากมายเพียงใด

> Brutality had followed brutality, and flaming passions and cold-blooded cruelty had driven men to seek one another's lives and to strive to hurt, and maim, and destroy. My nerves were shocked. My mind itself was shocked. All my days had been passed in comparative ignorance of the animality of man. ... The continual brutality around me ... bid fair to destroy for me all that was best and brightest in life. (London. 1964 : 98 - 99)

สภาพบนเรือปีศาจเลวร้ายหนักเข้าทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกัปตันลาร์เซนซึ่งเคยถูกลูกเรือกลุ่มรุมจะฆ่าเขา ก็ยิ่งทำให้เขาเพิ่มความทารุณโหดร้ายและกลั่นแกล้งคนเหล่านั้นมากขึ้น ก็เลยทำให้เรือปีศาจกลายเป็นเสมือนเรือนรกในความรู้สึกของพวกลูกเรือ เพราะไม่มีเวลาที่จะมีสันติสุขหรือได้พักผ่อนสักหนึ่งนาที สิ่งแวดล้อมที่มีสภาพเป็นนรกเช่นนี้ย่อมมีอิทธิพลต่อลูกเรือ ตัวอย่างเช่นลูกเรือคนหนึ่งชื่อลีช (Leach) ซึ่งถูกสภาพแวดล้อมเช่นนี้กดดันจนทำให้เปลี่ยนพฤติกรรมไปเหมือนสัตว์ป่ามากขึ้นทุกวัน ทางที่เขาจะอยู่รอดก็ต้อง

พยายามฆ่ากัปตันให้ได้ ลีซพยายามจ้องทำร้ายกัปตันในขณะเดียวกันลีซก็ใช้สายตาระแวดระวัง เช่นสัตว์ที่จ้องทำร้ายเหยื่อพร้อมกับทำเสียงคำรามออกจากลำคอราวกับสัตว์ร้าย ครั้งหนึ่งขณะที่ลีซกำลังยืนเผลอ ๆ อยู่บนดาดฟ้า ฮัมฟรีย์ได้แตะแขนเขา เขากระโดดผละออกไปตั้งหลักอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งคำรามมุ่งร้ายอย่างน่ากลัวโดยไม่รู้ตัว

การที่กัปตันลาร์เซนเป็นคนโหดร้ายขาดความกรุณาปราณีก็เป็นเพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กที่สร้างเขาให้เป็นคนเช่นนั้น ชีวิตในวัยเด็กของกัปตันต้องพบความยากจนอดอยาก ไม่เคยได้กินอะไรเลยนอกจากปลา ต้องอยู่กับเรือมาตั้งแต่เล็กโดยทำงานเป็นลูกเรือ ต้องถูกทำทารุณ ถูกทุบตีเตะต่อยเป็นประจำทั้งเช้าและค่ำ มีแต่ความว้าเหว่และไม่เคยได้รับความช่วยเหลือหรือความเห็นอกเห็นใจจากใครเลย ประสบการณ์ที่ได้รับมีแต่ความกลัว ความเกลียดชังและความเจ็บปวด สิ่งแวดล้อมเช่นนี้ทำให้กัปตันต้องมีพฤติกรรมแข็งกร้าว จึงจะมีชีวิตรอดมาได้ ต้องขวนขวายดิ้นรนต่อสู้ด้วยตนเองทั้งสิ้น เช่นต้องเรียนรู้หัดเขียนหัดอ่าน รู้จักวิธีแล่นเรือ คณิตศาสตร์ วรรณคดี และวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเขียนของสเปนเซอร์และดาร์วิน กัปตันจึงสามารถเข้าใจเรื่องต่าง ๆ ได้ดี ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงทฤษฎี Social Darwinism คือเป็นการนำเอาความคิดตามทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดมาใช้กับมนุษย์ ว่ามนุษย์ก็ถูกอิทธิพลของสังคมบีบบังคับให้ต้องดิ้นรนต่อสู้

จากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้สะท้อนให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังจะกล่าวต่อไป

2. วิถีทางแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Ways of the Struggle for Existence) แบ่งออกเป็น

2.1 การปรับตัว (Adaptation) แยกออกเป็น

2.1.1 การปรับตัวทางด้านร่างกาย (Physical Adaptation)

The Call of the Wild

ลอนดอนได้แสดงความคิดตามทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของการปรับตัวของสิ่งมีชีวิตให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปไว้อย่างเห็นได้ชัด ในเรื่องนี้บัคสุนัขตัวละครเอกซึ่งแต่เดิมเคยเป็นสุนัขบ้าน ใช้ชีวิตแต่ในโลกอารยธรรมด้วยความสะดวกสบาย ร่างกายไม่เคยชินกับการทำงานหนักมาก่อน ต้องทำงานลากเลื่อน เดินทางผ่าดินแดนอันหนาวเย็นแสนทุรกันดาร เมื่อมันถูกจับไปขายในขั้วโลกมันก็ได้ปรับตัวทางด้านร่างกายให้แข็งแกร่งขึ้นเช่นกล้ามเนื้อทุกส่วนของมันแข็งราวกับแปรสภาพจากเดิมไปเป็นเหล็กแกร่งขึ้นต่อความเจ็บปวดทุกชนิด อวัยวะภายในของมันก็แกร่งขึ้นเช่นเดียวกับภายนอก บัคกินได้ทุกอย่างต่อให้น่าขยะแขยงอย่างไร กะเพาะจะย่อยยากอย่างไรก็ตามถ้าลงกินเข้าไปแล้ว น้ำย่อยในกะเพาะจะกลั่นคุณค่าทางอาหารจากสิ่งที่มันกินเข้าไปนั้นจนหมดชิ้นส่วนที่เล็กที่สุดทีเดียว โลหิตจะพาคุณค่าทางอาหารที่ได้ไปส่งสุดเขตที่ไกลที่สุดของร่างกาย เสริมสร้างให้เป็นเนื้อเยื่อแกร่งที่สุดทั้งประสาทตาและประสาทจมูกไวขึ้นจนน่าทึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสาทหูวิเศษขึ้นเสียจนกระทั่งว่าแม้ในขณะหลับมันก็ยังได้ยินเสียงแว่ว แผ่วที่สุด ซึ่งมันอาจทำนายได้ทีเดียวว่าเสียงนั้นจะให้อันตรายหรือความสงบสุข การปรับตัวทางด้านร่างกายของบัคให้เหมาะสมที่จะทำงานหนักในขั้วโลกเป็นการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของมันเอง

งานลากเลื่อนเป็นงานหนักสำหรับบัค และมันยังต้องเดินบนหิมะอันหนาวเย็น ทำให้เท้าของมันได้รับความเจ็บปวดจนไม่สามารถจะเดินได้ ฟรังซัวส์ ผู้คุมทีมสุนัขลากเลื่อนจำต้องยอมเสียสละรองเท้ามอคเคซินส่วนตัวให้มันใส่ มันจึงเดินทางต่อไปได้ ถ้าครั้งใดฟรังซัวส์ลืมใส่รองเท้าให้มัน มันจะไม่ยอมออกเดินเลย แต่เมื่อบัคต้องลากเลื่อน ต้องเดินมาก ๆ เข้า เท้าของมันก็กระด้างด้าน เคยชินต่อหนทางเดิน มันก็ไม่ต้องใส่รองเท้ามอคเคซิน

อีกต่อไป ซึ่งเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านร่างกายของบัคประการหนึ่ง เท้าของมันซึ่งเคยอ่อนนุ่มไม่แข็งแกร่งเหมือนเท้าของพวกสุนัขพันธุ์พื้นเมืองจำพวกฮัสกี้ ก็เปลี่ยนเป็นแข็งแกร่งได้ทำให้มันไม่ประสบความลำบากในการลากเลื่อนอีกต่อไป

บัคยิ่งลากเลื่อนมากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งทำให้ร่างกายของมันปรับตัวให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น ครั้งหนึ่งที่เอลโดราโด (Eldorado) บัคสามารถลากเลื่อนหนักถึงพันปอนด์เพียงตัวเดียวได้ แม้ว่าคมเลื่อนจะติดอยู่ใต้น้ำแข็งเป็นเวลาถึงสองชั่วโมงมาแล้ว ซึ่งเป็นการยากลำบากมากทีเดียวในการลากเลื่อนที่หนักถึงขนาดนี้ให้เคลื่อนที่ได้ สภาพเช่นนี้ต้องใช้สุนัขเทียมทีมช่วยกันลากถึงสิบตัว เพราะบัคได้ปรับตัวทางร่างกายจนแข็งแกร่ง ทุก ๆ หน่วยของน้ำหนักร้อยสี่สิบปอนด์ของมันล้วนเป็นพลังความแข็งแรง ส่วนอกกว้าง อุ้งเท้าใหญ่ได้ส่วนสัดกับส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย ซึ่งแสดงให้เห็นกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ใต้ผิวหนัง คนที่ได้เห็นจะบอกได้ทันทีว่ากล้ามเนื้อเหล่านั้นแข็งปานเหล็กไหล การที่ร่างกายของมันสามารถปรับตัวได้เช่นนี้จึงทำให้มันอยู่รอดในสิ่งแวดล้อมเช่นขั้วโลกได้

นอกจากนี้ลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านร่างกายของสุนัขลากเลื่อนอื่น ๆ ซึ่งสามารถทนต่อความเจ็บปวดได้ โดยยกตัวอย่างทีมสุนัขลากเลื่อนที่มีบัคเป็นหัวหน้าทีม โดยที่ทีมสุนัขลากเลื่อนได้ผ่านงานลากเลื่อนอย่างหนักมาตลอดเวลา ร่างกายจึงแข็งแกร่งขึ้น เมื่อตกมาอยู่ในความคุ้มครองของฮัลกับชาร์ลส ชายชาวอเมริกัน นักขุดทองที่ใช้พวกมันลากเลื่อนอย่างหนักแล้วยังโบยตีทารุณเมื่อพวกมันไม่มีแรงจะลากเลื่อน สุนัขเหล่านี้สามารถทนต่อการโบยตีได้โดยไม่ตาย ร่างกายไม่รู้สึกต่อความเจ็บปวดที่เกิดจากแส้หรือพลอง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นจากการโบยตีกลายเป็นความรู้สึกด้านชาขึ้น

<u>White Fang</u>

ในเรื่องนี้ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านร่างกายของเจ้าเขี้ยวขาวเพื่อความอยู่รอดของมันเอง เจ้าเขี้ยวขาวได้ปรับตัวทางด้านร่างกายให้อดทนต่อความหิวโหยได้ตอนที่เกิดภาวะขาดแคลนสมัยที่มันยังเล็กอยู่ มันแข็งแรงขึ้นจึงสามารถมีชีวิตรอดได้ขณะที่

พี่น้องร่วมครอกเดียวกับมันไม่สามารถปรับสภาพร่างกายให้ทนต่อการขาดอาหารได้ก็ต้องตายไปหมด จึงเหลือเจ้าเขี้ยวขาวเพียงตัวเดียว

เมื่อร่างกายของเจ้าเขี้ยวขาวเจริญเติบโตขึ้น ความเจริญเติบโตคือชีวิต และชีวิตก็ต้องการแสงสว่าง มันจึงเลิกเชื่อฟังแม่คลานออกไปนอกถ้ำเพื่อพบแสงสว่างซึ่งเป็นความต้องการของร่างกาย ตอนแรกที่พบแสงสว่าง ดวงตาของมันมองไม่เห็นอะไรเลย ดวงตาปวดเพราะแสงสว่างจ้า แต่แล้วทีละเล็กละน้อยโดยอัตโนมัติดวงตาของเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งยังเป็นลูกสุนัขป่าสีเทาตัวน้อย ๆ ก็ค่อย ๆ ปรับโฟกัสรับภาพระยะไกลเสียใหม่จนสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ นอกถ้ำได้อย่างชัดเจน

เจ้าเขี้ยวขาวยิ่งโตขึ้นร่างกายของมันก็ยิ่งปรับให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมเมื่อมันต้องมาอยู่กับพวกอินเดียนแดง ต้องลากเลื่อน มันก็ได้ปรับตัวทางด้านร่างกายให้แข็งแรงขึ้นมีความคล่องแคล่วยิ่งขึ้น นอกจากจะปรับตัวทางด้านร่างกายให้เหมาะสมสำหรับการทำงานลากเลื่อนแล้ว เจ้าเขี้ยวขาวยังปรับตัวทางด้านร่างกายให้เหมาะสมในการต่อสู้อีกด้วย เมื่อมันถูกอินเดียนแดงขายต่อให้สมิธ ผู้ซึ่งใช้มันเป็นเครื่องมือต่อสู้กับสุนัขอื่นเพื่อเงินเดิมพัน มันมีความพร้อมเต็มที่ทางด้านร่างกาย มันหนักมากกว่าเก้าสิบปอนด์ทีเดียว ทั้งหมดเป็นน้ำหนักของเส้นเอ็น กล้ามเนื้อและกระดูกล้วน ๆ กล้ามเนื้อสำหรับการต่อสู้ที่อยู่ในสภาพพร้อมเสมอ ซึ่งลอนดอนได้บรรยายไว้ตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นการปรับตัวทางด้านร่างกายของเจ้าเขี้ยวขาวให้เหมาะสมเพื่อความอยู่รอดในการต่อสู้กับสุนัขตัวอื่น ๆ ว่า

> His eyes saw correctly, and the nerves carried the vision correctly to his brain. The parts of him were better adjusted than those of the average dog. They worked together more smoothly and steadily. His was a better, far better, nervous, mental, and muscular coordination..... Thus, he could avoid the leap of another dog.....Body and brain, his was a more perfected mechanism.
>
> (London. 1933 : 160 - 161)

ต่อมาเจ้าเขี้ยวขาวถูกเกรย์ บีเวอร์ ขายต่อให้สมิธ มันได้พยายามหนีกลับมาหาเกรย์ บีเวอร์ ถึงสามครั้งเลยถูกสมิธเฆี่ยนตีอย่างทารุณ ภายหลังการโบยสิ้นสุดลง เจ้าเขี้ยวขาวลุกไม่ขึ้น ถ้าหากเป็นสุนัขอ่อนแอของดินแดนภาคใต้ก็คงตายไปแล้ว แต่เจ้าเขี้ยวขาวไม่ตายมันยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตของมันต้องเป็นไปอย่างสมบุกสมบัน และบันก็ได้สมบุกสมบันมาแล้วทำให้ร่างกายของมันแข็งแกร่ง พละกำลังของมันมากมายนัก ชีวิตของมันจึงยืดร่างอย่างเหนียวแน่น การปรับตัวทางด้านร่างกายของเจ้าเขี้ยวขาวเป็นวิธีหนึ่งที่ทาให้มันมีชีวิตรอดอยู่ได้

<u>The Sea - Wolf</u>

ในเรื่องนี้ตัวละครเอกคนหนึ่งคือ ฮัมฟรีย์ เป็นนักศึกษาศิลปะผู้มั่งคั่ง ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำงานหนักมาก่อนเลย ใช้ชีวิตที่ผ่านมาอย่างสบาย ค้นคว้าศึกษาตำรับตาราต่าง ๆ ไม่เคยสนใจในการกีฬาหรือการผจญภัยมาก่อน ร่างกายจึงอ่อนแอ กล้ามเนื้อในร่างกายเขาจึงไม่แข็งแกร่ง ไม่เหมาะสำหรับการทำงานหนักและการใช้ชีวิตอย่างป่าเถื่อนบนเรือปีศาจ แต่เมื่อเขาจำเป็นต้องมาอยู่บนเรือลำนี้อย่างไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้ เขาถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนัก ทำงานในครัว ใช้ชีวิตผจญภัยในเรือ ร่างกายของเขาก็เริ่มปรับให้เหมาะสมกับชีวิตสมบุกสมบันในเรือ โดยที่มีร่างกายสมบูรณ์ขึ้น กล้ามเนื้อแข็งแกร่งยิ่งขึ้นและใหญ่ขึ้น มือที่เคยแบบบางอ่อนนุ่มก็กระด้างขึ้นเหมาะสมสำหรับการทำงานในครัวและงานอื่น ๆ บนเรือ

ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านร่างกายของฮัมฟรีย์ ก็คือตอนที่เขาได้รับบาดเจ็บที่หัวเข่าขณะที่เรือปีศาจเจอพายุ เสื้อผ้าที่เขาใส่เปียกไปหมด เขาปล่อยให้เสื้อผ้าที่เปียกแห้งกาตัวโดยไม่ได้เปลี่ยน ร่างกายของเขาแข็งแรงขึ้น เขาจึงไม่เป็นหวัดซึ่งตัวเขาเองก็ยังแปลกใจ เพราะถ้าเป็นแต่เดิมใช้ชีวิตอยู่ในบ้านอย่างสบายก็ต้องนอนป่วยเพราะไข้หวัดและต้องมีพยาบาลคอยดูแลด้วย และหัวเข่าของเขาที่ได้รับความเจ็บปวดเขาก็สามารถทนได้ไม่โวยวายเพียงแต่เอาผ้าผูกไว้เท่านั้น แต่ถ้าเป็นที่บ้านของเขาก็ต้องนอนซมเพราะพิษไข้และมีแพทย์มาตรวจรักษาและนอนพักผ่อนมาก ๆ แสดงให้เห็นว่าฮัมฟรีย์ได้ใช้วิธีการปรับตัวทางด้านร่างกายเป็นเครื่องช่วยให้เขาสามารถมีชีวิตรอดบนเรือปีศาจ

จากการวิเคราะห์ข้างต้นนี้ทำให้กล่าวได้ว่าลอนดอนได้สะท้อนให้เห็นว่าวิธีการปรับตัวทางด้านร่างกายของสิ่งมีชีวิตเป็นวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดที่สำคัญวิธีหนึ่ง และลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการอื่น ๆ ด้วย

2.1.2 การปรับตัวทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Adaptation)

<u>The Call of the Wild</u>

การปรับตัวตามความหมายของทฤษฎีดาร์วิน หมายถึงวิถีทางที่สิ่งมีชีวิตจัดทำหรือแสวงหาเพื่อปรับปรุงส่งเสริมความเป็นอยู่ให้สิ่งมีชีวิตนั้นดารงอยู่ในถิ่นที่อาศัยของตนอย่างมีความสุขสบาย กล่าวคือให้ดำรงอยู่รอดนั่นเอง เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไปสิ่งมีชีวิตก็จะต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่เพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป บัคก็เช่นเดียวกัน เมื่อมันต้องถูกลดชั้นลงมาเป็นสัตว์ใช้แรงงาน มันก็ฉลาดพอที่จะไม่ขัดขืน มันปรับตัวให้เหมาะสมสำหรับการทำงานลากเลื่อน มีพฤติกรรมเยี่ยงสุนัขใช้แรงงานลากเลื่อนอื่น ๆ แม้ว่าจะเป็นสิ่งใหม่สิ่งแปลกต่อมันก็ตามที

การที่บัคเข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ ทาให้มันต้องปรับตัวทางด้านพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมนั้น เช่นในดินแดนขั้วโลกซึ่งมีสภาพแวดล้อมป่าเถื่อน สิ่งมีชีวิตต้องแก่งแย่งกันในเรื่องของอาหาร บัคจึงเปลี่ยนพฤติกรรมไปโดยมีนิสัยฉกฉวย ขโมยอาหารไปด้วย มันมิได้ฉกฉวยขโมยเพื่อความสนุกหากแต่มันขโมยเพราะการเรียกร้องของกะเพาะอาหาร และมันมิได้ฉกฉวยอย่างเปิดเผย แต่มันทำอย่างลับ ๆ ใช้เล่ห์กระเท่ห์เพื่อให้พ้นจากกระบองในมือมนุษย์และเขี้ยวจากสุนัขตัวอื่น เป็นการปรับสภาพของตนเองเข้าสู่กรอบใหม่ของชีวิตโดยที่มันเองก็ไม่รู้ตัว

ยิ่งต้องอยู่ในดินแดนอันห่างไกลจากโลกอารยธรรมนานวันขึ้นเท่าไร บัคก็ยิ่งเปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นพฤติกรรมของสุนัขป่ามากขึ้นทุกที และความเป็นสุนัขบ้านของมันก็ยิ่งจางหายไปจากมันมากขึ้น ๆ ลอนดอนได้กล่าวว่าเป็นสัญชาตญาณที่บัคปรับตัวทางด้านพฤติกรรมเช่นนี้เป็นการปรับตัวที่เข้ามาสู่มันโดยไม่รู้ตัว เกิดขึ้นเองอันตรงกับความเห็นของดาร์วินที่กล่าวถึง

การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมว่าเกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณ พฤติกรรมต่าง ๆ ของสุนัขป่าอันเป็นบรรพบุรุษของมันได้เข้ามาสู่บัคโดยที่มันไม่ต้องใช้ความพยายาม โดยที่มันไม่ต้องเที่ยวเสาะแสวงหาราวกับว่าได้เป็นของมันมาแล้วแต่แรกเกิดฉะนั้น เช่นการที่มันชี้ปลายจมูกขึ้นสู่ดวงดาว ส่งเสียงหอนยาวด้วยสำเนียงของสุนัขป่าซึ่งเป็นบรรพบุรุษของมัน ถึงแม้ว่ารูปร่างของบัคจะเป็นสุนัขบ้านแต่มันก็ได้ปรับพฤติกรรมไปเป็นพฤติกรรมของสุนัขป่าราวกับว่ามีเงาของสุนัขป่าคอยติดตามบัคไปทุกแห่ง และคอยอยู่เบื้องหลังบงการพฤติกรรมต่าง ๆ ของบัค

> ...tasting the savor of meat he ate, thirsting for water he drank, scenting the wind with him, histening with him and telling him the sounds made by the wild life in the forest, dictating his moods, directing his actions, lying down and sleep with him.
>
> (London. 1960 : 65 - 66)

ในดินแดนของป่าดงพงพี เราจะหาความเมตตาปราณีไม่ได้ สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดด้วยตัวของตนเอง ไม่มีกฎหมาย มีแต่กฎของธรรมชาติที่ว่าในการต่อสู้ย่อมไม่มีการเสมอ มีแต่ความเป็นผู้พิชิตหรือมิฉะนั้นก็ถูกพิชิต ถ้าแสดงความเมตตาก็จะถูกเข้าใจว่าเกรงกลัวและอาจหมายถึงความตาย การฆ่าหรือถูกฆ่า การกินหรือถูกกินคือกฎที่ตกทอดกันต่อ ๆ มานานเท่านาน ดังนั้นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ต้องการเป็นเหยื่อของผู้อื่นก็จะต้องเป็นผู้ฆ่า พฤติกรรมเช่นนี้เป็นพฤติกรรมของสัตว์ป่าตามทฤษฎีดาร์วิน ลอนดอนได้สะท้อนทฤษฎีดังกล่าวอย่างชัดแจ้งโดยสร้างให้บัคมีพฤติกรรมในการเป็นนักสู้ที่เชื่อฟังกฎของธรรมชาติดังกล่าว

ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของบัคเพื่อความอยู่รอด เช่นเมื่อบัคต้องเข้ามาอยู่ในป่ามันต้องหาอาหารกินเอง มันได้พบกวางมูสเข้าฝูงหนึ่ง มันพยายามที่จะกันจ่าฝูงกวางมูสออกมาเพื่อจะได้ฆ่าเสีย มันได้มีพฤติกรรมในการล่าเหยื่อเช่นสัตว์ป่าอื่น ๆ กล่าวคือ มีความอดทนในการติดตามเหยื่อเสมออย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยดังเช่น

แมลงมุมนิ่งเฉยในข่ายใยของมัน งูขดนิ่งคอย หรือเสือดาวซุ่มเงียบคอยเหยื่อ เป็นต้น ความอดทนเป็นพฤติกรรมพิเศษของชีวิตที่ต้องล่าสิ่งมีชีวิตเพื่อยังชีพ ความอดทนนี้เป็นของบัคด้วยมันจึงอ้อยอิ่งอยู่แถวท้าย ๆ ฝูงกวางนั่นเอง ทำให้การเดินทางของพวกกวางต้องล่าช้าและยุ่งยาก เพื่อคอยโอกาสที่จะเข้าจู่โจมเมื่อแยกกวางตัวที่เป็นหัวหน้าฝูงออกมา และเมื่อแยกตัวจ่าฝูงออกมาได้มันก็อดทนติดตามก่อกวนไม่ให้กวางเคราะห์ร้ายตัวนั้นได้กินอาหารหรือดื่มน้ำเลยหลายวันหลายคืนจนมันสามารถล้มกวางตัวนี้ได้

ตามทฤษฎีดาร์วิน สัตว์บางชนิดปรับตัวทางด้านพฤติกรรมโดยทำตัวให้กลมกลืนไปกับธรรมชาติเพื่อพรางตาศัตรูซึ่งช่วยให้มีชีวิตรอดได้ ลอนดอนได้สร้างฉากของป่าดงพงพีโดยให้บัคได้เห็นสัตว์ป่าชนิดหนึ่งตัวสีเทาอ่อนนุ่มกำลังพังพาบแบนติดอยู่กับกิ่งไม้ตายเพื่อให้ตัวมันเองดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของกิ่งไม้ เป็นปุ่มที่งอกยื่นออกมาจากกิ่งไม้แท้ ๆ เป็นการลวงตาศัตรู

White Fang

ตามทฤษฎีของดาร์วิน สัตว์ที่มีลูกไม่มากมักจะมีพฤติกรรมที่หวงและระวังรักษาลูกซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยให้สัตว์ชนิดนั้นสามารถดารงชีวิตอยู่ต่อไปได้ ในเรื่องนี้ลอนดอนก็ได้แสดงความคิดสะท้อนทฤษฎีดาร์วินในเรื่องดังกล่าว จะเห็นได้จากตอนที่นางสุนัขป่าแม่ของเจ้าเขี้ยวขาวคลอดสุนัขป่าห้าตัวรวมทั้งเจ้าเขี้ยวขาว และเมื่อคู่ของนางสุนัขป่าที่ชื่อเจ้าตาเดียว (one Eye) จะเข้าไปใกล้ ๆ ลูกของนาง นางสุนัขป่าก็แยกเขี้ยวคำรามเป็นการห้ามเจ้าตาเดียวไม่ให้เข้าใกล้ เพราะว่า

> Of her own experience she had no memory of the thing happening; but in her instinct, which was the experience of all the mothers of wolves, there lurked a memory of fathers that had eaten their new - born and helpless progeny.
>
> (London. 1933 : 58)

ลอนดอนมีความเข้าใจธรรมชาติของสุนัขเป็นอย่างดี โดยการชี้ให้เห็นว่าเป็นธรรมชาติของแม่สุนัขที่ถูกแยกจากลูกไปก็ไม่สามารถจะจำลูกของตัวเองได้ เช่นตอนที่นางสุนัขป่าถูกแยกจากเจ้าเขี้ยวขาวไปประมาณ ๑ ปี และนางได้ให้กาเนิดลูกสุนัขป่าครอกใหม่ นางได้พบเจ้าเขี้ยวขาวอีกครั้งแต่ก็จำเจ้าเขี้ยวขาวไม่ได้ เจ้าเขี้ยวขาวกลายเป็นผู้แปลกหน้าผู้บุกรุก และเมื่อลูกเล็ก ๆ ตัวหนึ่งของนางสุนัขป่าคลานเข้ามาหาเจ้าเขี้ยวขาว ความจริงก็พี่น้องแม่เดียวกันเพียงแต่มันไม่รู้จักกันเท่านั้นเอง เจ้าเขี้ยวขาวก้มลงดมกลิ่นลูกสุนัขเล็ก ๆ ตัวนั้นดูอย่างอยากรู้อยากเห็น นางสุนัขป่าจึงถลาเข้าใส่เจ้าเขี้ยวขาว และกระชากเขี้ยวลงที่หน้าของมัน แสดงให้เห็นพฤติกรรมของการปกป้องลูก

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมของสัตว์ที่หวงแหนลูกโดยการปกป้องลูกเพื่อให้ลูกของตนมีชีวิตอยู่ต่อไปเช่นเมื่อครั้งที่เจ้าเขี้ยวขาวตอนที่ยังเป็นลูกสุนัขได้ออกจากโพรงถ้ำไปหาอาหารกินเองและไปพบลูกพังพอนเข้า ลูกพังพอนพยายามหนีจากเจ้าเขี้ยวขาว แต่เจ้าเขี้ยวขาวกลับเอาอุ้งเท้าไปเขี่ยลูกพังพอนจนหงายท้อง ลูกพังพอนเลยร้องเสียงแหลมทำให้แม่พังพอนออกมาช่วยป้องกันลูกของมันทันทีโดยการกระโดดเข้ากัดที่คออย่างแรง ขณะที่เจ้าเขี้ยวขาวชวนเชถอยห่างออกมา แม่พังพอนก็กระโดดเข้าไปที่ลูกของมันแล้วคว้าหายเข้าไปในพุ่มไม้หนาใกล้ ๆ

เจ้าเขี้ยวขาวได้ใช้วิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดโดยการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมมาตั้งแต่ยังเป็นลูกสุนัขป่าสีเทา มันได้ออกมาจากโพรงถ้ำที่อยู่อาศัยมาเผชิญกับสิ่งแวดล้อมภายนอกและบังเอิญได้พบรังนกกระทาดง มันจึงกินลูกนกกระทาดงจนหมดจึงถูกแม่นกทำร้าย เจ้าลูกสุนัขป่าสีเทาจึงได้ต่อสู้กับแม่นกกระทาดงอย่างเอาเป็นอาตาย สัญชาตญาณในตัวเจ้าลูกสุนัขป่าบอกให้รู้ว่านี่คือการดำรงชีวิต มันสำนึกถึงความหมายของมันในโลกนี้และทำในสิ่งที่มันเกิดมาเพื่อจะทำ กล่าวคือปรับตัวทางด้านพฤติกรรมเพื่อให้ตนเองอยู่รอดด้วยการเป็นผู้กินและต่อสู้เพื่อที่จะได้กินให้ได้ ซึ่งมันพอใจแล้วและไม่ต้องการทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น

เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวได้เข้ามาอยู่กับพวกอินเดียนแดง มันก็ได้ปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมในการอยู่ร่วมกับมนุษย์และยอมรับว่ามนุษย์เป็นเสมือนพระเจ้าที่มันยอมสยบให้ เป็นการเริ่มเปลี่ยนพฤติกรรมจากสุนัขป่าแท้ ๆ มาเป็นพฤติกรรมของสุนัขบ้านที่อยู่ร่วมกับมนุษย์ และมีแต่ความซื่อสัตย์และอ่อนโยนที่จะมอบให้มนุษย์

So he worked hard, learned discipline, and was obedient. Faithfulness and willingness characterized his toil. These are essential traits of the wolf and the wild dog when they have bocome domesticated, and these traits White Fang possessed in unusal measure.

(London. 1933 : 136)

ในที่สุดเจ้าเขี้ยวขาวได้เข้ามาอยู่กับวีดอน สก๊อตต์ มันได้ปรับพฤติกรรมจากสุนัขป่ามาเป็นสุนัขบ้าน เริ่มมีความผูกพันรักใคร่มนุษย์ เช่นเมื่อสก๊อตต์ไม่อยู่ มันก็แสดงอาการปฏิริยาเหงาหงอย ไม่ยอมกินข้าว แต่พอสก๊อตต์กลับมามันก็แสดงกิริยาอาการกระตือรือร้นดีใจเข้าไปทักทายต้อนรับดังเช่นสุนัขบ้านทั่วไปด้วยการใช้หัวซุกเข้าไประหว่างแขนกับร่างกายของเขา สิ่งภายในความรู้สึกท่วมท้นสั่งให้มันกระทำอย่างนั้นทั้ง ๆ ที่มันไม่คิดจะทำ เจ้าเขี้ยวขาวเคยเกลียดการให้มนุษย์ถูกต้องหัว เพราะธรรมชาติของสัตว์ป่าย่อมกลัวเกรงการถูกจู่โจมโดยไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นอย่างน้อยมันจะต้องรักษาหัวของมันให้เป็นอิสระเข้าไว้ก่อน แต่มาบัดนี้เพราะความรักนายแท้ ๆ ที่ทำให้มันยอมซุกหัวเข้าในอ้อมอกของเขาโดยที่ท่านั้นเป็นท่าซึ่งทำให้มันช่วยตัวเองไม่ได้ มองไม่เห็นอะไรโดยสิ้นเชิง เป็นการยอมตัวอย่างแจ่มชัดเหมือนกับจะบอกเขาว่า "I put myself into thy hands. Work thou thy with me." (London. 1933 : 224) ซึ่งคล้ายกับคำเปรียบที่ว่าลูกไก่อยู่ในกำมือจะบีบก็ตาย จะคลายก็รอด พฤติกรรมที่เจ้าเขี้ยวขาวแสดงเช่นนี้ทำให้แมทท์ (Matt) เพื่อนของสก๊อตต์เห็นแล้วถึงกับแปลกใจและยอมรับว่าเจ้าเขี้ยวขาวเป็นสุนัขบ้านตัวหนึ่งแล้วมิใช่สุนัขป่าอีกต่อไป

The Sea - Wolf

ในนวนิยายเรื่องนี้ตัวละครเอกที่ชื่อฮัมฟรีย์ซึ่งเป็นนักศึกษาศิลปะผู้มั่งคั่ง เคยใช้ชีวิตในสังคมผู้ดี มีอุปนิสัย พฤติกรรมเยี่ยงผู้ดีทั้งหลาย แต่เมื่อบังเอิญต้องเข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่บนเรือปีศาจที่มีแต่ความป่าเถื่อน โหดเหี้ยม เขาก็ปรับพฤติกรรมให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่เพื่อความอยู่รอดของเขาเอง โดยการเปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นคนดุร้ายเยี่ยงสัตว์ป่าเหมือนพวกลูกเรือคนอื่น ๆ บ้าง เช่นตอนที่เขาได้รับบาดเจ็บที่หัวเข่า และกัปตันลาร์เซนอนุญาตให้เขาพักงานได้ สามวันโดยไม่ต้องช่วยคนครัวที่ชื่อมูกริดจ์ทำงานเลยทำให้คนครัวโกรธจึงเล่นงานเขาเต็มที่เพื่อชดเชยสามวันที่เสียไป ใช้ทั้งกำหยาบ ทั้งทุ่มเทงานทั้งหมดให้ฮัมฟรีย์ทำคนเดียว และครั้งหนึ่งคนครัวกล้ากำหมัดจะต่อยฮัมฟรีย์ แต่เนื่องจากฮัมฟรีย์ได้เปลี่ยนพฤติกรรมใกล้สัตว์เข้าไปแล้วเหมือนกัน เขาจึงคำรามเข้าใส่คนครัวอย่างน่ากลัวทำให้คนครัวผละไป และฮัมฟรีย์ยอมรับว่า "เรากลายเป็นสัตว์ป่าสองตัวไปแล้วแยกเขี้ยวคารามเข้าใส่ซึ่งกันและกัน" (London. 1964 : 72)

เมื่อต้องมาอยู่บนเรือปีศาจนาน ๆ เข้า ฮัมฟรีย์ก็ต้องเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดุร้ายตามสภาพแวดล้อมมากขึ้นทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยมีนิสัยเช่นนี้มาก่อน เขาเคยแต่มีนิสัยอ่อนแอไม่กล้าสู้คน แต่เมื่อมาพบสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ ฮัมฟรีย์ก็เปลี่ยนนิสัยไปถึงขนาดกล้าขู่จะฆ่ากัปตันลาร์เซน ผู้ซึ่งมีพละกำลังแข็งแกร่ง โหดเหี้ยมที่ทำให้ลูกเรือคนอื่น ๆ แม้แต่ตัวเขาเองก็ต้องยอมเชื่อฟัง เช่นตอนที่จอห์นสัน (Johnson) กับลีช (Leach) กลาสีเรือปีศาจพากันลงเรือเล็กหนีไปและเมื่อกัปตันติดตามไปพบคนทั้งสอง กัปตันปฏิเสธที่จะช่วยเหลือขึ้นมาบนเรือใหญ่ด้วยเจตนาจะให้ลูกเรือทั้งสองจมน้ำตายในพายุ และปล่อยให้คนทั้งสองกรรเชียงเรือเล็กติดตามเรือปีศาจตามยถากรรม ฮัมฟรีย์จึงขู่จะฆ่ากัปตันว่า "I give you warning that I may forget love of my own life in the desire to kill you if you go too far in maltreating those poor wretches" ซึ่งทำให้กัปตันชมเชยเขาว่า "You do me proud. You've found your legs with vengeance."(London. 1964:146) จากคำพูดของกัปตัน

จะเห็นได้ว่าแต่เดิมฮัมฟรีย์ไม่เคยยืนบนขาของตัวเองได้เลย ต้องพึ่งพ่อแม่ พึ่งพาอาศัยคนอื่น ๆ แต่มาขณะนี้เขากลับกล้าหาญ แข็งแกร่ง กล้าสู้ กล้าโต้ตอบด้วยตัวของเขาเอง แสดงให้เห็นการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของฮัมฟรีย์อย่างชัดเจน

ฮัมฟรีย์ได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นคนกล้าหาญ กล้าทำร้ายกัปตันจริง ๆ เพื่อเป็นการปกป้องผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ มอด บรูสเตอร์ (Maud Brewster) ที่กัปตันช่วยให้รอดชีวิตจากเรือชนกันโดยที่คืนหนึ่งกัปตันลาร์เซนได้เข้าไปในห้องของเธอเพื่อจะทำมิดีมิร้ายต่อเธอ แต่ฮัมฟรีย์ได้เข้าช่วยเธออย่างกล้าหาญ ด้วยการต่อยและใช้มีดแทงกัปตันอย่างบ้าคลั่ง เป็นการแสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของฮัมฟรีย์อย่างชัดเจน

เท่าที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าลอนดอนสะท้อนให้เห็นวิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมอันเป็นวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดที่สำคัญมากวิธีหนึ่ง และลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นวิธีการต่อสู้วิธีอื่น ๆ ด้วย

2.2 การอยู่รอดโดยการเรียนรู้ (Survival Through Learning)

<u>The Call of the Wild</u>

การอยู่รอดโดยการเรียนรู้เป็นวิธีการใช้ประสบการณ์ สิ่งที่ได้เรียนรู้มาก่อนเป็นเครื่องช่วยในการอยู่รอด ในนวนิยายเรื่องนี้จะเห็นวิธีการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ของบัคสุนัขตัวเอกของเรื่องอย่างชัดเจน เช่นในตอนแรกที่มันถูกจับไปขาย ระหว่างการเดินทางมันได้พบกับชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดง ซึ่งได้ทำร้ายมันด้วยไม้กระบองเพื่อบังคับให้มันเชื่อฟัง ในตอนแรก ๆ บัคได้ต่อสู้กับชายคนนี้อย่างรุนแรงยิ่งมันกระโจนเข้าทำร้ายชายคนนี้อย่างดุร้ายมากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งถูกตีอย่างทารุณมากขึ้นเท่านั้น มันถูกตีอย่างหนักจนกระทั่งในที่สุดก็ไม่สามารถจะสู้กับชายคนนี้ได้อีกต่อไป บัคถึงกับหมดสติไปด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นชายคนนี้ได้นำอาหารและน้ำมาให้ บัคก็กินอาหารและดื่มน้ำที่ชายคนนี้นำมาให้ เมื่อเขาเอามือลูบหัวมันก็อดทนยอมโดยไม่กล้าทำร้ายเขาอีก เพราะมันได้เรียนรู้แล้วว่ามันไม่มีโอกาสจะต่อสู้กับมนุษย์ที่ถือกระบองเลย มันได้รับบทเรียนแล้ว เป็นบทเรียนที่ไม่เคยลืมอีกเลยจนชั่วชีวิต กระบองในมือมนุษย์คือพระบัญญัติ

นอกจากบัคจะได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังมนุษย์ผู้ถือกระบองจากบทเรียนที่ตัวมันเองได้รับแล้วมันยังได้เรียนรู้จากเพื่อนสุนัขอื่น ๆ ที่ถูกจับมาขายในขั้วโลกเช่นเดียวกับมัน กล่าวคือบัคได้เห็นชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดงกำหราบสุนัขหลายตัวด้วยกระบอง สุนัขบางตัวก็เชื่อฟังได้ง่าย บางตัวก็โกรธเกรี้ยวอาละวาดอย่างที่มันเคยเป็นมาก่อน บักจับตาดูเพื่อนร่วมชนิดของมันผ่านเข้าไปภายใต้การปกครองของชายผู้สวมสเวตเตอร์สีแดงทีละตัว ๆ การแสดงอันโหดร้ายทารุณที่มันได้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้บทเรียนฝังลึกลงไปในจิตสำนึกของเจ้าบัคยิ่งขึ้น มนุษย์ผู้ถือกระบองคือผู้ให้กฎเกณฑ์คือนายที่จะต้องเชื่อฟัง มันได้เห็นสุนัขบางตัวถูกตีแล้วก็เปลี่ยนสภาพกลายเป็นสุนัขเชื่องต่อชายคนนั้น สุนัขตัวใดที่ไม่ยอมเชื่อฟังก็ถูกตีจนตายในการต่อสู้เพื่อชิงความยิ่งใหญ่ระหว่างมนุษย์กับสัตว์

การที่ต้องเข้ามาอยู่ในดินแดนอันห่างไกลโลกอารยธรรม ทำให้บัคได้เห็นการต่อสู้แบบสัตว์ป่า ซึ่งไม่มีความยุติธรรมมีแต่กฎของเขี้ยว (The Law of Fang) ที่ว่าในการต่อสู้ ถ้าสุนัขตัวใดล้มลงจะต้องถูกฝูงสุนัขรุมทำร้ายจนตาย บัคได้รับประสบการณ์ในเรื่องนี้เมื่อเพื่อนสุนัขที่ร่วมเดินทางมาอยู่ในขั้วโลกพร้อมมันตัวหนึ่งชื่อ เคอร์ลี่ (Curley) ถูกสุนัขพันธุ์ฮัสกี้ซึ่งเป็นสุนัขพื้นเมืองทั้งฝูงเข้ารุมฉีกทึ้งอย่างน่าสยดสยองเพราะล้มลงในการต่อสู้ ภาพเหตุการณ์นี้เป็นบทเรียนสำหรับการต่อสู้ซึ่งช่วยให้บัครอดตาย เป็นบทเรียนที่สอนบัคว่ามันจะล้มไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าล้มเมื่อไรหมายถึงอวสานเมื่อนั้น เป็นการต่อสู้อย่างสัตว์ป่าจริง ๆ

สภาพแวดล้อมในขั้วโลกเป็นสภาพความหนาวเย็นอันแสนทารุณ บัคซึ่งเคยอยู่ในดินแดนภาคใต้อันอบอุ่น ไม่เคยพบหิมะมาก่อน เมื่อต้องมาอยู่ในขั้วโลกทุกหนทุกแห่งมีแต่หิมะและความหนาวเย็น ในตอนแรกมันจึงประสบปัญหาเกี่ยวกับการหลับนอน มันไม่สามารถหนีความหนาวเย็นเข้าไปนอนในเต็นท์ของมนุษย์ผู้คุมทีมลากเลื่อนได้ ความหนาวเย็นจัดพร้อมทั้งลมเย็นเฉียบที่พัดมาทำให้บัคไม่สามารถนอนบนพื้นหิมะได้ มันจำต้องเดินสำรวจไปรอบ ๆ เพื่อดูว่าเพื่อนของมันนอนกันอย่างไรแต่ไม่พบเพื่อนเลยสักตัวเดียว บังเอิญขณะที่มันเดินอยู่หิมะใต้เท้าหน้าทั้งสองของมันเกิดยุบตัวลงทำให้มันคะมำ มีอะไรบางอย่างขยุกขยิกอยู่ใต้หิมะ และแล้วบัคก็พบว่าเพื่อนสุนัขร่วมทีมลากเลื่อนตัวหนึ่งที่ชื่อบิลลี่นั่นเองที่นอนขดกลมเป็น

ลูกบอลอยู่ใต้หิมะ นี่จึงเป็นบทเรียนใหม่อีกบทหนึ่งของบัค มันได้เรียนรู้วิธีการขุดหิมะนอนเพื่อช่วยให้ร่างกายอบอุ่นขึ้น มันจึงขุดหลุมแล้วทำอย่างนั้นบ้างและสามารถหลับได้อย่างสบาย การนอนบนพื้นหิมะเป็นอันตรายอย่างมากอาจหนาวตายได้ นับว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงวิธีการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ของบัคอีกอย่างหนึ่ง

เมื่อบัคต้องทำหน้าที่ลากเลื่อนซึ่งมันไม่เคยทำมาก่อน มันก็ได้เรียนรู้วิธีลากเลื่อนอย่างรวดเร็วจนถึงกับฟรังซัวส์คนคุมทีมสุนัขลากเลื่อน ชมเชยว่ามันเรียนรู้วิธีการลากเลื่อนได้เร็วมากทีเดียว ตัวอย่างเช่นในทีมลากเลื่อน บัคซึ่งยังเป็นสุนัขใหม่ต่องานจึงถูกจับวางไว้ระหว่างเด้ฟ (Dave) และซอล – เลคส์ (Sol – leks) สุนัขลากเลื่อนผู้ชำนาญ ฟรังซัวส์ต้องการให้บัคได้รับการเรียนรู้ฝึกฝนวิธีการลากเลื่อนไปในตัวจากสุนัขทั้งสอง ครูกับลูกศิษย์อยู่ในประเภททันกัน ส่วนลูกศิษย์ก็หัวไว ครูก็เป็นประเภทที่ไม่ยอมให้ลูกศิษย์ทำผิดอยู่นาน สิ่งประกอบการสอนของครูคือเขี้ยวคม เด้ฟมีใจยุติธรรม ฉลาด มันไม่เคยเล่นงานบัคโดยไม่มีสาเหตุแม้แต่ครั้งเดียว ในทำนองเดียวกัน มันก็ไม่เคยพลาดที่จะเล่นงานเมื่อบัคควรจะได้รับการตักเตือน ขณะที่แส้ของฟรังซัวส์กระตุ้นให้มันเร่งรุดไปข้างหน้า บัคก็จะทำตามโดยการเร่งฝีเท้า มีอยู่ครั้งหนึ่งบัคเกิดทำสายบังเหียนพันกัน ออกเดินทางไม่ได้ทันทีตามคาสั่ง ทั้งเด้ฟและซอล – เลคส์ เลยรุมเข้าเล่นงานบัคอย่างเต็มแรงโดยไม่รั้งรอ เป็นเหตุให้สายบังเหียนยิ่งพัลวันกันยุ่งใหญ่ แต่ทว่าหลังจากนั้นบัคก็ระวังตัวอย่างมากไม่ให้สายบังเหียนพันกันยุ่งได้อีกเลย และมันสามารถควบคุมงานของตัวเองได้อย่างดีไม่ต้องถูกเพื่อนร่วมงานคอยเล่นงานอีก

นอกจากนี้บัคยังได้อยู่รอดในขั้วโลกโดยอาศัยการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เช่นเรียนรู้วิธีกัดน้ำแข็งออกด้วยฟันเวลาน้ำแข็งอยู่ระหว่างซอกนิ้วเท้า และเมื่อมันกระหายน้ำถ้าหากมีฝ้าน้ำแข็งคลุมอยู่เหนือร่องน้ำ มันก็รู้จักเอาขาหน้าทั้งสองโขกให้ฝ้าน้ำแข็งแตกออก และบัคยังได้เรียนรู้ดินฟ้าอากาศว่าจะเป็นอย่างไร โดยที่มันสามารถจับกลิ่นลมและรู้ล่วงหน้าว่าคืนที่จะย่างมาถึงนั้นดินฟ้าอากาศจะเป็นประการใด ไม่ว่าอากาศจะนิ่งสงัดอย่างไรก็ตาม เมื่อบัคขุดรังนอนใกล้ต้นไม้หรือฝั่งน้ำ พอเกิดลมพัดมาในตอนหลังจะต้องพบว่าบัคเตรียมทิศทางป้องกันลมไว้แล้วเสมอ โดยมีที่บังลมอบอุ่นสบายไม่เดือดร้อนกับใคร

White Fang

แม้ว่าสุนัขที่ชื่อเจ้าตาเดียวซึ่งเป็นพ่อของเจ้าเขี้ยวขาวจะแก่ชราและมีตาดีเพียงข้างเดียวมันก็สามารถต่อสู้และเอาชนะสุนัขป่าอื่น ๆ ในฝูงที่หนุ่มกว่าได้ เพราะว่าเจ้าตาเดียวได้ใช้ประสบการณ์อันนานปีของมันในอดีตทำให้มันฉลาดรู้จักวิธีการต่อสู้ ตาข้างบอดกับริ้วรอยแผลเป็นเป็นเครื่องบอกความโชกโชนของชีวิตมันอย่างแจ้งชัด และมันได้รอดพ้นจากการต่อสู้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง เมื่อมันต้องมาต่อสู้แย่งชิงนางสุนัขป่ากับสุนัขป่าหนุ่มวัยสามปีและสุนัขป่าหัวหน้าฝูง เจ้าตาเดียวก็รู้ว่ามันจะต้องสู้ด้วยวิธีอย่างไรจึงจะเอาชนะได้เพราะได้เรียนรู้มาแล้ว

นอกจากนี้เจ้าตาเดียวกับนางสุนัขป่าคู่ของมันก็ได้อาศัยการเรียนรู้เป็นเครื่องช่วยให้อยู่รอดในป่าดงพงพี เมื่อสุนัขทั้งสองได้ไปพบกระต่ายติดแร้วห้อยอยู่บนกิ่งสน ตอนแรกเจ้าตาเดียวกระโจนขึ้นไปงับกระต่ายลากติดปากลงมา กิ่งสนก็โค้งงอลงมาตามเหมือนจะตีมัน มันจึงรีบปล่อยกระต่ายและกระโดดหนี กระต่ายจึงตระหวัดขึ้นไปอยู่บนปลายกิ่งไม้ตามเดิม มันจึงกระโจนขึ้นไปงับกระต่ายอีกครั้ง มันก็เรียนรู้ว่ากิ่งสนไม่ตีถูกมันและนางสุนัขป่าก็รับช่วงกระต่ายมาจากเจ้าตาเดียว นับแต่นั้นมาเมื่อพบกระต่ายแขวนอยู่บนกิ่งไม้สุนัขทั้งคู่นี้ก็รู้ นางสุนัขป่านา เจ้าตาเดียวตาม คอยเรียนรู้วิธีฉกลักกระต่ายจากแร้วมากขึ้นทุกวัน เป็นความรู้ที่มีประโยชน์ต่อมันไม่น้อยเลยในวันต่อ ๆ มา

ต่อมาเจ้าตาเดียวและนางสุนัขป่าก็ให้กำเนิดเจ้าเขี้ยวขาว ทั้ง ๆ ที่ยังเป็นลูกสุนัขป่า เจ้าเขี้ยวขาวก็ได้เรียนรู้แล้ว เช่นการที่มันพยายามจะคลานออกไปนอกโพรงถ้ำที่อาศัยเพื่อออกไปหาแสงสว่างภายนอก ทุกครั้งที่มันจะออกไปก็จะถูกนางสุนัขป่าใช้เท้าเขี่ยตระหวัดจนล้มลุกคลุกคลาน มันจึงได้เริ่มเรียนรู้ความเจ็บจากแม่ และยังได้เรียนรู้ที่จะเลี่ยงไม่ให้ถูกเจ็บด้วย กล่าวคือพยายามไม่เสี่ยงไปทางนั้นอีกหรือถ้าทนไม่ไหวคลานออกไปแล้วมันก็จะเสี่ยงเจ็บ โดยหลบอุ้งเท้าของแม่ให้พ้นหรือมิฉะนั้นก็ถอยกลับเข้ามาเสีย การที่มันไม่อยากเจ็บเพราะมันได้เรียนรู้รสของความเจ็บว่าเป็นอย่างไร นอกจากจะเรียนรู้เรื่องความเจ็บจากแม่ของมันแล้ว เจ้าเขี้ยวขาวก็ยังได้เรียนรู้ด้วยตนเองสมัยที่ยังเป็น

ลูกสุนัขอีก เช่นมันเคยเดินไปชนกำแพงผนังถ้ำที่มันอาศัยอยู่ ซึ่งทำให้จมูกเล็ก ๆ อ่อนนิ่มของมันได้รับความเจ็บปวด ชนทีไรเจ็บทีนั้น ถูกเข้าหลาย ๆ ครั้งมันจึงไม่ยุ่งเกี่ยวกับกำแพงอีกต่อไป

เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวได้ออกมาจากถ้ำครั้งแรกนั้น มันก็ต้องใช้วิธีการเรียนรู้เป็นเครื่องช่วยให้มันอยู่รอด มันได้เรียนรู้สิ่งแวดล้อมภายนอกด้วยตนเองทั้งสิ้น มันสำรวจตรวจตราไปทุกแห่ง มันเดินเปะปะ สะดุดโน่นโดนนี่ไปตลอดทาง โดนกิ่งไม้เสียดสีตัวบ้าง พื้นดินกรวดหินที่ย่างเหยียบลงไปไม่ราบเลยคอยแต่จะทำให้มันหกล้มอยู่เสมอ และแล้วเมื่อมันไปพบนกมูส (Moose - bird) เข้า เจ้าลูกสุนัขป่าก็เอาอุ้งเท้าตะปบนกเข้าให้ ผลที่ได้รับคือจงอยปากแหลมคมฉกลงมาที่จมูก อันทำให้มันทรุดตัวลงครางโหยหวน ซึ่งทำให้นกตกใจบินหนีไป เจ้าลูกสุนัขจึงได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่มันได้พบแบ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้และเป็นอันตรายซึ่งมันจะต้องคอยระวัง กับสิ่งไม่มีชีวิตซึ่งไม่เคลื่อนไหว ทุกอย่างที่มันผิดพลาดไปก่อนเป็นบทเรียนทั้งสิ้น ยิ่งเดินอาการเดินของมันยิ่งดีขึ้นทุกขณะ

ยิ่งเจ้าเขี้ยวขาวออกไปไกลถ้ำมากขึ้นเท่าไร มันก็ยิ่งเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น เช่นเรียนรู้ในการหาอาหารกินเอง เมื่อมันไปพบรังนกกระทาดงเข้าและเห็นลูกนกตัวเล็กมากจึงเกิดความกล้า มันจึงวางอุ้งเท้าลงบนลูกนกตัวหนึ่ง ลองสูดกลิ่น ก้มลงเอาปากคาบไว้ ลูกนกดิ้นกระแด่วในปากถูกลิ้นของมัน มันจึงนึกถึงความหิวขึ้นมาได้ กระชับขากรรไกรแน่นเข้าขบถูกกระดูกอ่อน เลือดลูกนกอุ่น ๆ ไหลอยู่ในปาก รสดีทีเดียว มันได้เรียนรู้ทันทีว่านี่คือเนื้อชนิดเดียวกับที่แม่เคยเอามาให้ เพียงแต่คราวนี้ยังมีชีวิตอยู่ ดิ้นอยู่ระหว่างฟัน มีรสดีกว่าที่แม่ให้เสียด้วยซ้ำ มันจึงกินลูกนกกระทาดงตัวนั้นเสียและกินต่อไปไม่หยุดยั้งจนกระทั่งลูกนกหมดรัง การรู้จักหาอาหารกินเองเป็นวิธีการหนึ่งที่ทาให้สัตว์ป่าอยู่รอด และแล้วมันก็ได้เรียนรู้ถึงอันตรายจากสิ่งมีชีวิตตัวใหญ่กว่าโดยการถูกแม่นกกระทาดงทำร้าย และมันก็ได้เห็นเหยี่ยวตัวใหญ่กว่าแม่นกกระทาดงได้ถลาลงมาฉกแม่นกกระทาดงไป เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับมัน มันได้เรียนรู้สิ่งมีชีวิตล้วนแต่เป็นเนื้อกินดีทั้งนั้น แต่สิ่งมีชีวิตตัวใหญ่ ๆ ยังให้ความเจ็บปวดได้ด้วย ดังนั้นมันต้องกินแต่สิ่งมีชีวิตตัวเล็ก ๆ เช่นลูกนกกระทาดงและไม่ไปยุ่งกับสิ่งมีชีวิตใหญ่ ๆ เช่นแม่นก

เมื่อโตขึ้นเจ้าเขี้ยวขาวก็ได้อาศัยการเรียนรู้เป็นเครื่องช่วยให้มันอยู่รอดอีก เจ้าเขี้ยวขาวต้องมาอยู่กับพวกอินเดียนแดง มันได้เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมในสังคมมนุษย์ กล่าวคือ

... he was learning how to get along with Gray Beaver. Obedience, rigid, undeviating obedience, was what was expected of him; and in return he eseape beatings and his existence was telerated."

(London. 1933 : 118-119)

การอยู่ร่วมกับมนุษย์ทำให้เจ้าเขี้ยวขาวเรียนรู้ว่ามือของมนุษย์สามารถให้ความเจ็บปวดแก่มันได้พอ ๆ กับให้อาหาร มือมนุษย์คือสิ่งที่มันจะต้องระวังตัวคอยห่างเข้าไว้ มือข้างก้อนหินได้ เหวี่ยงพลอง เหวี่ยงท่อนไม้ สะบัดแส้ได้ และมีอำนาจบงการให้อาวุธเหล่านั้นให้ความเจ็บปวดแก่มันแสนสาหัสด้วยอาการกดจิก บิด กระแทก การเรียนรู้เช่นนี้ทำให้มันตั้งข้อระแวงมือมนุษย์เอาไว้เสมอ และมันยังได้เรียนรู้อีกว่ามือของเด็กก็ให้ความเจ็บได้พอ ๆ กับมือของผู้ใหญ่ จากประสบการณ์ของมันที่เคยโดนเด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งเอามือจิ้มตาของมันจนแทบประทุ จึงทำให้เจ้าเขี้ยวขาวตั้งข้อระวังเด็ก ๆ เป็นพิเศษ ไม่ไว้วางใจเด็ก ๆ อีกต่อไป จากสิ่งที่มันเรียนรู้ทำให้มันลุกขึ้นหนีทันทีที่เห็นเด็กเดินเข้ามาหาพร้อมทั้งยื่นมือออกมาทางมัน

นอกจากจะเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับมนุษย์แล้ว เจ้าเขี้ยวขาวยังได้เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับสุนัขอื่น ๆ ในแคมป์ของพวกอินเดียนแดง เช่นมีการแก่งแย่งอาหารในระหว่างสุนัขด้วยกัน สุนัขอาวุโสมีความตะกละและมีกำลังมากกว่า เจ้าเขี้ยวขาวจึงต้องเจ็บตัวเพราะสุนัขที่มีอายุมากกว่า เมื่อเจ็บตัวหลายครั้ง มันก็เรียนรู้ว่า วิธีที่ฉลาดคือมันไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับบรรดาสุนัขเหล่านั้นอีกต่อไป พยายามอยู่ให้ห่างและพยายามหนีไปเสียให้พ้นเมื่อพบเข้า

เนื่องจากเจ้าเขี้ยวขาวเป็นสุนัขป่า เมื่อต้องมาอยู่ร่วมกับสุนัขบ้านของพวกอินเดียนแดง มันจึงเป็นศัตรูของสุนัขบ้าน สุนัขทุกตัวของพวกอินเดียนแดงจึงรุมเล่นงานเจ้าเขี้ยวขาวทุกครั้งที่มีโอกาส เมื่อถูกรุมเข้าบ่อย ๆ เจ้าเขี้ยวขาวก็รู้วิธีการณ์อันสาคัญสองวิธี กล่าวคือ

ทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยในการต่อสู้กับคู่ต่อสู้ที่เป็นกลุ่มก้อนเช่นนั้น และถ้าได้มีโอกาสต่อสู้ตัวต่อตัวทำอย่างไรจะตอบแทนคู่ต่อสู้ให้สาหัสได้ภายในเวลาอันสั้นที่สุด ทั้งมันรู้ดีว่าการเสียหลักล้มลงกลางฝูงคู่ต่อสู้นั้นย่อมหมายถึงชีวิต นับว่าเป็นความสามารถในการต่อสู้ซึ่งมีผลมาจากประสบการณ์สิ่งที่ได้เรียนรู้ จึงทำให้เจ้าเขี้ยวขาวสามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้

The Sea - Wolf

อัมฟรีย์ตัวละครเอกของเรื่องนี้ก็ได้ใช้วิธีการเรียนรู้เป็นเครื่องช่วยให้ตนเองอยู่รอดบนเรือปีศาจ ตัวอย่างเช่นเขาได้เห็นกัปตันลาร์เซนทำร้ายร่างกายเด็กหนุ่มกลาสีเรือคนหนึ่งที่ชื่อลีช เนื่องจากลีชปฏิเสธไม่ยอมเป็นคนกรรเชียงเรือตามคำสั่งกัปตัน และลีชได้รับบาดเจ็บชอกช้ำมาก จากบทเรียนที่เขาได้เห็นทำให้เขาต้องยอมรับใช้กัปตันเพราะว่ากัปตันแข็งแรงกว่าเขา เขารู้ว่าถ้าเขาปฏิเสธไม่ยอมเป็นเด็กรับใช้ประจำห้องเคบินตามคำสั่งของกัปตัน เขาก็จะต้องถูกกัปตันซ้อมอย่างหนักเหมือนลีช และตัวเขาอาจจะตายเพราะการถูกทำร้ายร่างกายก็ได้ ซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรเลย

ต่อมาอัมฟรีย์ก็ถูกกัปตันบังคับให้เป็นต้นหนเรือปีศาจ เนื่องจากเขาไม่เคยมีความรู้เรื่องการเดินเรือมาก่อน เมื่อจำเป็นต้องทำเขาก็ต้องใช้วิธีการเรียนรู้เรื่องเชือก เรื่องการจัดสายระโยงเรือ หรือเรื่องการกางใบ การเก็บใบเรือ โดยมีกลาสีคนหนึ่งชื่อหลุยส์ (Louis) เป็นครูคอยสอนเขาอย่างดี และอัมฟรีย์ก็เรียนรู้ได้สำเร็จไม่มีความยุ่งยากใด ๆ

ยิ่งกว่านี้ อัมฟรีย์ยังได้เรียนรู้การบังคับเรือปีศาจขณะที่เรือเจอพายุ เมื่อฤดูล่าแมวน้ำมาถึง พวกพรานล่าแมวน้ำและบรรดาลูกเรือลงเรือเล็กออกไปล่าแมวน้ำกันหมด เหลือแต่กัปตันลาร์เซนและอัมฟรีย์สองคนเท่านั้นที่คอยถือท้ายเรือปีศาจ อัมฟรีย์ต้องเรียนรู้การควบคุมเรืออย่างรวดเร็ว และเขาสามารถบังคับเรือจนพ้นจากอันตรายได้

ความรู้และประสบการณ์จากการเดินเรือปีศาจนี่เองที่ช่วยให้อัมฟรีย์รอดชีวิตเมื่อเขาและม้อด บรูสเตอร์ หญิงสาวนักประพันธ์ที่กัปตันช่วยให้รอดชีวิตได้พากันลงเรือเล็กหนีไปจากเรือปีศาจเพื่อหวังจะไปขึ้นฝั่งประเทศญี่ปุ่น ตลอดเวลาหลายวันหลายคืน อัมฟรีย์

ต้องกรรเชียงเรืออย่างหนัก และบรูสเตอร์ก็ได้ช่วยเขากรรเชียงเรือโดยอัมฟรีย์เป็นผู้สอน ในขณะที่เขาสอนเธอเขาก็ได้เรียนรู้วิธีกรรเชียงเรือมากขึ้นด้วย และบรูสเตอร์ก็เป็นศิษย์ที่เรียนรู้ได้เร็วด้วย อัมฟรีย์ยอมรับว่า "I was applying the knowledge already acquired by sailing the Ghost and by watching the boat steerers sail the small boats." (London. 1964 : 207)

นอกจากจะใช้การเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการเดินเรือเป็นเครื่องช่วยให้รอดชีวิต อัมฟรีย์ยังได้ใช้ความรู้ประสบการณ์ในเรื่องวิธีการล่าแมวน้ำจากกัปตันลาร์เซนและพรานล่าแมวน้ำมาเป็นเครื่องช่วยให้เขาและเธออยู่รอด หลังจากที่คนทั้งสองได้บังคับเรือเล็กจนสามารถฝ่าคลื่นลมกลางทะเลหลายวันหลายคืนโดยเรือไม่ล่มจมน้ำตายไปก่อน และสามารถมาถึงเกาะแห่งหนึ่งได้โดยปลอดภัยแล้ว เขาทั้งสองต้องล่าแมวน้ำเพื่อเอาหนังแมวน้ำมาทำกระท่อมที่พักป้องกันความหนาวเย็นของฤดูหนาว ตอนแรกที่อัมฟรีย์ไปล่าแมวน้ำเขาใช้ไม้พลองยาวเพียงฟุตครึ่งเพื่อทุบหัวแมวน้ำบนบกเกือบถูกแมวน้ำกัดตายบังเอิญหนีลงเรือทันเสียก่อน แต่แล้วก็จำได้ถึงวิธีการล่าแมวน้ำซึ่งกัปตันลาร์เซนเคยเล่าให้ฟังถึงการล่าแมวน้ำบนเกาะแหล่งสมลูของมันว่า พรานล่าแมวน้ำต้องเลือกล่าตามกลุ่มเล็ก ๆ โดยต้องต้อนแมวน้ำแยกลงไปในทะเลเสียก่อน และการล่าแมวน้ำถ้าจะล่าบนบกต้องใช้ไม้พลองยาวสี่หรือห้าฟุต แต่ถ้าล่าแมวน้ำในน้ำก็ใช้ไม้พลองยาวเพียงฟุตครึ่งเพื่อทุบหัวแมวน้ำเวลาจะลากมันขึ้นเรือ และอัมฟรีย์ก็ได้ใช้ความรู้เกี่ยวกับการล่าแมวน้ำมาใช้ประโยชน์ เขาจึงได้หนังแมวน้ำหลายผืนมาทำที่พัก แสดงให้เห็นถึงการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ ซึ่งอัมฟรีย์ก็ยอมรับว่าเขาเป็นหนี้บุญคุณกัปตันลาร์เซนอยู่มากเหมือนกัน

จากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้สิ่งมีชีวิตได้อยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วินที่สำคัญวิธีหนึ่ง นอกจากนี้ลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดวิธีอื่น ๆ อีก

2.3 การต่อสู้ (Fighting)

The Call of the Wild

การต่อสู้โดยการใช้กำลังเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ช่วยให้สิ่งมีชีวิตอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน ในนวนิยายเรื่องนี้ บัคสุนัขตัวเอกได้ใช้กาลังต่อสู้หลายครั้ง เช่นในขณะที่กำลังเดินทางไปอยู่ในขั้วโลกเหนือ บักถูกสุนัขเพื่อนร่วมเดินทางตัวอื่นเข้าแย่งอาหารอันเป็นส่วนของมัน บัคก็เข้าต่อสู้เพื่อช่วงชิงอาหารกลับคืนมาเพราะอาหารเป็นปัจจัยสำคัญในการอยู่รอด นอกจากนี้บัคยังได้ใช้กำลังต่อสู้กับศัตรูของมันคือสปิทซ์ (Spitz) เมื่อสปิทซ์เข้ายึดครองรังนอนของบัคซึ่งบัคได้ขุดใต้หิมะใต้ที่กำบังหินเป็นที่นอนอันแสนอบอุ่นสบายสำหรับสิ่งมีชีวิตในขั้วโลก เพราะไม่สามารถจะทนความหนาวเย็นโดยการนอนบนหิมะได้ บัคได้ออกจากรังนอนไปกินอาหารปันส่วนของมันจากฟรังซัวส์พอกลับมาสปิทซ์ซึ่งเป็นสุนัขลากเลื่อนตัวหนึ่งได้ลุกล้ำเข้ามานอนในที่กำบังความหนาวเย็นของมัน บักจึงกระโจนเข้าใส่สปิทซ์เกิดการต่อสู้เป็นพัลวัน

ในดินแดนภาคเหนืออันป่าเถื่อน การต่อสู้เป็นวิธีการสำคัญประการหนึ่งในการอยู่รอด เพราะทุกหนทุกแห่งมีแต่กฎของการใช้กำลัง ผู้ที่แข็งแรงเท่านั้นที่จะอยู่รอด บัคและสุนัขร่วมทีมลากเลื่อนต้องผจญกับสุนัขพันธุ์อัสกี้กระหายหิวฝูงหนึ่ง บัคถูกรุมทีเดียวสามตัววินาทีเดียวหัวกับไหล่ของมันฉีกเหวอะออกไปแล้ว มีแต่เสียงอึงคะนึงของการต่อสู้น่าสยดสยองบิลลี่ร้องโวยวายโวดครวญ เด้ฟกับซอล – เลคส์ เคียงบ่าเคียงไหล่ต่อสู้อย่างกล้าหาญเลือดหยดจากบาดแผลนับไม่ถ้วน โจงับเขี้ยวงับฟันอย่างรวดเร็วเหมือนสัตว์ร้ายในเทพนิยายครั้งหนึ่งมันงับขาของสุนัขอัสกี้ได้ตัวหนึ่งและขบทะลุกระดูกเลย เป็นการต่อสู้ใช้กำลังฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดให้พ้นจากการถูกฆ่า อีกฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่อจะเป็นผู้ฆ่า

นอกจากจะต้องต่อสู้กับสุนัขพวกอื่นแล้ว บัคยังต้องต่อสู้กับสุนัขเพื่อนร่วมทีมลากเลื่อนตัวใหม่ ๆ เพื่อเป็นการปราบสุนัขในทีมลากเลื่อนให้ยอมรับความเป็นผู้นาของมัน สุนัขลากเลื่อนบางตัวที่เข้ามาร่วมทีมใหม่ ๆ เป็นนักสู้ฉกาจเช่นกัน จึงต้องมีการต่อสู้ใช้กาลังอย่างฉกาจฉกรรจ์ และบัคก็ครองความเป็นใหญ่ไว้ได้ ฆอมันแยกเขี้ยวขนตั้งชันเมื่อไร สุนัขร่วมทีมก็พากันหลบเลี่ยงออกนอกทางไปเสีย

การต่อสู้ในดินแดนป่าเถื่อนเป็นการต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมเยี่ยงสัตว์ป่า ไม่มีความยุติธรรมมีแต่กฎหมู่ เช่นสุนัขในโลกอารยธรรมที่ต้องไปอยู่ที่นั่นตัวหนึ่งชื่อเคอร์ลี่ มีนิสัยชอบผูกมิตร เมื่อมันเจอสุนัขฮัสกี้ตัวหนึ่งจึงตรงเข้าไปหา แต่ถูกสุนัขตัวนั้นกระโจนเข้าใส่ในฉับพลันทันทีโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้าและสุนัขตัวนั้นได้กัดหน้าของเคอร์ลี่เหวอะหวะจากตาถึงขากรรไกร แล้วโดดผละออกห่างอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นอากัปกิริยาการต่อสู้ของสุนัขป่าคือโจนเข้าใส่แล้วผละหนีฉับพลัน และแล้วสุนัขฮัสกี้อีกฝูงหนึ่งประมาณสามสิบหรือสี่สิบตัว ก็ตรงรี่เข้ารุมเล่นงานเคอร์ลี่ รายล้อมไว้อย่างเหนียวแน่นแล้วตรงเข้าประชิดบนตัวเคอร์ลี่ และกลุ้มรุมกัดจนเคอร์ลี่ถึงแก่ความตาย ซากของมันแทบจะฉีกขาดออกจากกันเป็นชิ้น ๆ

<u>White Fang</u>

การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในเรื่องนี้เป็นทั้งการต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ป่า และการต่อสู้ในหมู่สัตว์ป่าด้วยกันเอง ในตอนต้นของเรื่องนี้จะได้เห็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดระหว่างมนุษย์กับสุนัขป่า ฝ่ายฝูงสุนัขป่าถูกความหิวผลักดันให้ต้องหาอาหารมาเพื่อประทังชีพเมื่อมาพบมนุษย์ก็เข้าทำร้าย มนุษย์ก็ต้องต่อสู้กับสุนัขป่าเพื่อให้ตัวเองรอดจากการเป็นเหยื่อของสุนัขอันหิวโหย คนผู้นี้คือเฮนรี่ เขาต้องต่อสู้ด้วยไฟตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืนโดยโหมไฟให้ลุกโพลงอยู่ตลอดเวลา เพราะเป็นวิธีเดียวที่จะป้องกันเนื้อสด ๆ ของร่างกายเขาไว้จากเขี้ยวอันกระหายหิวของฝูงสุนัขป่าที่รายล้อมใกล้ ๆ เขา เมื่อสุนัขเข้ามาใกล้มากเขาก็จะลุกขึ้นคว้าคุ้นฟืนติดไฟกวัดแกว่งไล่มันออกไปรวมกลุ่มเสียทีหนึ่ง ครั้งหนึ่งเขาพยายามที่จะเดินทางต่อไปให้ได้ แต่ในทันทีที่เขาออกห่างจากกองไฟนั้นเอง สุนัขป่าตัวที่บ้าบิ่นที่สุดตัวหนึ่งก็กระโดดเข้าใส่ แต่เขากระโดดกลับเข้าที่เดิมได้ทัน เสียงขากรรไกรของสุนัขตัวนั้นหุบเข้าหากันดังสนั่นห่างจากน่องของเขาไม่ถึงหกนิ้ว สุนัขป่าทั้งฝูงฮือตามเข้ามาทันทีคุ้นฟืนติดไฟลุกโชนเป็นอาวุธชนิดเดียวที่เขามีอยู่ เขาใช้คุ้นฟืนซัดซ้ายป่ายขวาอุตลุต เป็นการยับยั้งไม่ให้มันเข้าประชิดตัวได้

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นการต่อสู้ระหว่างสัตว์ป่าด้วยกัน คือการต่อสู้ระหว่างฝูงสุนัขป่ากับกวางมูสขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง หลังจากที่ได้ต่อสู้กับมนุษย์แล้วฝูงสุนัขป่าก็วิ่งหาอาหารอื่น เมื่อมาพบกวางมูสก็ตรงเข้าทำร้ายเพื่อเอาเป็นอาหาร กวางก็ต่อสู้เพื่อให้ตนเองรอดตาย การใช้กำลังต่อสู้เพื่ออาหารเป็นการแสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินอย่างแจ่มชัด

The big bull was beset on every side. He ripped them open or split their skulls with shrewdly driven blows of his great hoofs. He crushed them and broke them on his large horns. He stamped them into the snow under him... But he went down with the she-wolf tearing savagely at his throat, and with other teeth fixed everywhere upon him, devouring him alive.

(London. 1933 : 44 -45)

ลอนดอนได้แสดงให้เห็นการต่อสู้เพื่อชีวิตอยู่รอดอย่างเด่นชัด โดยการสร้างภาพชีวิตในป่าดงพงพีให้มีแต่การต่อสู้ใช้กำลัง เช่นการต่อสู้ระหว่างนางแมวป่ากับเม่น นางแมวป่าต้องการเม่นเป็นอาหาร โดยธรรมชาติเม่นเมื่อพบศัตรูก็จะม้วนตัวกลม ขนแหลมของมันเป็นเครื่องป้องกันตัวอย่างดี นางแมวป่าก็ต้องคอย และเม่นก็ต้องคอยเหมือนกัน ลอนดอนกล่าวว่า "the way of life for one lay in the eating of the other, and ... the other lay in being not eaten." (London. 1933 :60 - 61)เวลานานผ่านไป เม่นคิดว่าศัตรูของมันไปแล้วจึงคลี่ตัวออกช้า ๆ ระมัดระวัง ทีละน้อย ๆ ขนขนแข็งที่ตั้งชันค่อย ๆ ลู่ลงแนบตัว และในนาทีนั้นเอง นางแมวป่าก็พุ่งตัวเข้าใส่ อุ้งเท้าที่มีกรงเล็บงองุ้มเหมือนเหยี่ยวตะปบล้วงเข้าที่ท้อง ถอนออกมาในลักษณะกระชากกลับโดยแรง แต่เม่นก็ต่อสู้ด้วยการสลัดหาง ขนแหลมก็ติดอุ้งเท้านางแมว ทั้งหมดเกิดขึ้นพร้อมกัน การตะปบการตอบแทน เสียงร้องอย่างโกรธเคืองเจ็บปวดของเม่น และเสียงร้องของนางแมวป่า

ที่ถูกเจ็บโดยกระทันหันและไม่คาดคิด

อีกตัวอย่างหนึ่งของการต่อสู้ในป่าดงพงพี คือการต่อสู้ระหว่างนางสุนัขป่าและนางแมวป่า มีสาเหตุมาจากนางสุนัขป่าได้กินลูกของนางแมวป่าหมด นางแมวป่าจึงติดตามมาทำร้ายนางสุนัขป่าแม่ของเจ้าเขี้ยวขาว สัตว์ทั้งสองสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย พอนางแมวป่ากระโจนเข้าใส่อย่างดุร้ายนางสุนัขป่าก็เผ่นเข้าตะปบ เจ้าเขี้ยวขาวแทบจะแทบจะดูการต่อสู้ไม่เห็นเลย ได้ยินแต่เสียงคำราม เสียงฉีกกระชาก เสียงร้องเป็นโกลาหลไปหมด สัตว์ทั้งสองต่อสู้กันต่อไป นางแมวป่าเหนือกว่าตรงที่ใช้กรงเล็บและฟันฉีกกระชาก ในขณะที่นางสุนัขป่าได้ใช้แต่เขี้ยวเพียงอย่างเดียว

เจ้าเขี้ยวขาวเองก็ต้องใช้วิธีการต่อสู้เป็นเครื่องช่วยเพื่อให้ตัวเองอยู่รอดมาตั้งแต่เด็ก เมื่อครั้งที่มันออกมาสู่โลกภายนอก หลังจากที่ได้กินลูกนกกระทาดงแล้ว มันได้ถูกแม่นกทำร้าย เจ้าเขี้ยวขาวได้ต่อสู้ด้วยกำลังกับแม่นก มันได้ฉีกทึ้งสิ่งมีชีวิตที่กำลังเล่นงานมันอยู่เช่นกัน ยิ่งกว่านั้นสิ่งมีชีวิตที่มันต่อสู้ด้วยก็คือเนื้อ ความต้องการฆ่าจึงเกิดขึ้นอย่างท่วมท้น มันเพิ่งฆ่าสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ มาแล้ว และมันกำลังจะฆ่าสิ่งมีชีวิตใหญ่ ๆ ดูบ้างมันมีความสุขในการต่อสู้ยิ่งนัก

ต่อมาเจ้าเขี้ยวขาวก็ได้ต่อสู้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันต้องมาอยู่กับพวกอินเดียนแดง มันเป็นสุนัขป่าแปลกถิ่นที่ถูกฝูงสุนัขบ้านของพวกอินเดียนแดงรุม ในตอนแรกเจ้าเขี้ยวขาวใช้วิธีคำราม ขนตั้งชัน อ้าปากงับเจ้าตัวที่รี่เข้ามาก่อน แต่เมื่อคลื่นสุนัขทั้งฝูงโถมทับเจ้าเขี้ยวขาวลงไปอยู่เบื้องล่าง และใช้คมเขี้ยวฉีกกระชาก เจ้าเขี้ยวขาวก็ได้แต่แว้งงับขา งับท้องที่ลอยอยู่เหนือมัน (London. 1933 : 101) เจ้าเขี้ยวขาวถูกรุมทำร้ายจากสุนัขของพวกอินเดียนแดงบ่อย ๆ เลยทำให้มันชำนาญการต่อสู้มากขึ้น มันไม่แสดงอาการเบื้องต้นของการต่อสู้เช่นสุนัขทั่วไปคือ แยกเขี้ยวคำราม ขนตั้งชัน เดินส่ายขาแข็ง เพราะว่าการชักช้าหมายถึงการคอยให้สุนัขทั้งฝูงรุมเล่นงานมันเท่านั้นเอง ดังนั้นมันจะต้องจัดการทำงานของมันให้เสร็จและหนีไปโดยเร็ว วิธีการต่อสู้ของเจ้าเขี้ยวขาวคือ พุ่งตัวเข้าใส่ งับเขี้ยวลงและกระชากกลับในวินาทีเดียวกันไม่ต้องให้ศัตรูของมันได้ตั้งตัว มันรู้ว่ากัดอย่างไรศัตรูของมันจะเจ็บมาก สุนัขตัวใด

เลินเล่อ ไหล่เป็นต้องฉีกแห่งออกหรือมิฉะนั้นหูก็ขาดเป็นริ้ว ๆ โอดโอยโหยหวนราวกับถูกโบยซ้ำไปครึ่งตัวทีเดียว ยิ่งกว่านั้นเจ้าเขี้ยวขาวยังต่อสู้ด้วยการล้มคู่ต่อสู้ให้ล้มตะแคงลงให้ได้ เพราะการล้มตะแคงเป็นการเปิดช่องจุดอ่อนใต้คอซึ่งเป็นจุดที่หมายถึงชีวิต

หลังจากนั้นเจ้าเขี้ยวขาวก็ได้ใช้วิธีการต่อสู้เพื่อช่วยให้ตนเองอยู่รอดหลายครั้ง เมื่อมันมาอยู่กับสมิธผู้ซึ่งใช้มันเป็นเครื่องมือเดิมพัน เจ้าเขี้ยวขาวต้องต่อสู้กับสุนัขหลายประเภทรวมทั้งสุนัขป่า ซึ่งสุนัขเหล่านั้นได้ใช้วิธีการต่อสู้โดยการชนเจ้าเขี้ยวขาวเพื่อให้ล้มลง แต่เจ้าเขี้ยวขาวก็ไม่ยอมล้มตะแคงให้สี่เท้าหลุดจากพื้นได้เป็นอันขาด และใช้ความเร็วในการต่อสู้ประดุจสายฟ้าแลบ เจ้าเขี้ยวขาวเข้าจู่โจมโดยฉับพลันและสังหารเสียขณะที่สุนัขฝ่ายตรงข้ามแยกเขี้ยวข่มขวัญ ขนคอตั้งชัน คำรามในลำคอ เจ้าเขี้ยวขาวจึงสามารถรอดชีวิตอยู่ได้ด้วยวิธีการต่อสู้อันชาญฉลาด

<u>The Sea-Wolf</u>

สภาพบนเรือปีศาจมีแต่ความโหดเหี้ยมทารุณ ดังนั้นการต่อสู้ด้วยกำลังจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้ระหว่างกัปตันลาร์เซนกับลูกเรือของเขาเกิดขึ้นเสมอ เนื่องจากกัปตันปกครองลูกเรือโดยใช้กำลังบังคับ เมื่อคนเราถูกทำร้ายร่างกายก็เป็นธรรมดาที่จะต้องมีการโต้ตอบเพื่อรักษาชีวิตของตนเองเป็นการแสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้ประยุกต์ทฤษฎีดาร์วินมาใช้กับสังคมมนุษย์ เช่นอัมพรีย์เล่าตอนหนึ่งของการต่อสู้ระหว่างจอห์นสัน ลูกเรือคนหนึ่งกับกัปตันลาร์เซนผู้ซึ่งใช้วิธีต่อสู้แบบไม่ยุติธรรมโดยต้องอาศัยโจอันเซนลูกน้องใกล้ชิดของกัปตันช่วยกันเล่นงานลูกเรือคนเดียวว่า

> Johnson fought bravely enough, but he was no match for Wolf Larsen, much less for Wolf Larsen and the mate. It was frightful. I had not imagined a human being could endure so much and still live and struggle on.
>
> (London. 1964 . 94)

การที่กัปตันโหดร้ายกับลูกเรือมาก ๆ ทำให้ลูกเรือทนไม่ได้ และในที่สุดก็รุมกันต่อสู้ทำร้ายร่างกายกัปตันบ้าง เมื่อกัปตันลงไปใต้ท้องเรือที่เป็นที่นอนของพวกกลาสีขณะที่พวกนั้นกำลังนอนอยู่ พวกลูกเรือจึงได้โอกาสกระโจนเข้าเล่นงานกัปตันท่ามกลางความมืดโดยที่กัปตันไม่มีโอกาสรู้ว่าใครเป็นใคร ฮัมฟรีย์เล่าว่า เสียงการต่อสู้เหมือนเสียงของสุนัขป่าต่อสู้กับหมี และเขาคาดคิดว่าจอห์นสันก็ต้องเข้าร่วมการต่อสู้ทันที ไม่มีเสียงจากกัปตันเลย กัปตันต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดอย่างเงียบกริบ และลูกเรือก็สมทบเข้าเล่นงานกัปตันมากขึ้น แม้ว่าจะแข็งแรงมากแต่ฮัมฟรีย์คิดว่ากัปตันไม่มีทางรอด เพราะลูกเรือชายฉกรรจ์เจ็ดคนรุมเล่นงานกัปตันคนเดียว

นอกจากจะมีการต่อสู้กันเองในเรือปีศาจแล้ว ยังมีการต่อสู้กับเรือลำอื่นเพื่อแย่งกันล่าแมวน้ำ ซึ่งก็คือการแก่งแย่งกันในเรื่องของอาหารนั่นเอง เพราะการล่าแมวน้ำเป็นอาชีพที่ทำเงินให้อย่างมาก และยิ่งได้เงินมากก็หมายถึงได้อาหารมากนั่นเอง ดังนั้นจึงมีการต่อสู้แก่งแย่งปล้นพรานล่าแมวน้ำระหว่างเรือปีศาจของกัปตันลาร์เซนและเรือแมคซีโดเนียของเดธ ลาร์เซน พี่ชายของกัปตันลาร์เซน มีการยิงต่อสู้ซึ่งกันและกัน และโยนเชือกลงไปคล้องเรือล่าแมวน้ำของฝ่ายตรงกันข้าม เป็นการต่อสู้นองเลือด มีคนตายถึงสามคน และเมื่อกัปตันลาร์เซนจับพรานล่าแมวน้ำของฝ่ายตรงข้ามได้แล้วก็ใช้กำลังบังคับให้พรานล่าแมวน้ำยอมทำงานให้กัปตัน เมื่อถูกทำร้ายพวกพรานล่าแมวน้ำก็ต่อสู้ ดังเช่นฮัมฟรีย์เล่าไว้ตอนหนึ่งของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดระหว่างกัปตันลาร์เซนและพรานล่าแมวน้ำว่า

> Suddenly from the cabin came a great, choking bellow, followed by all the sounds of a furious struggle. It was the leopard and the lion, and the lion made all the noise. Wolf Larsen was the leopard.
>
> (London. 1964 : 182 - 183)

จากที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าการต่อสู้เป็นวิธีการอันสำคัญวิธีหนึ่งในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสิ่งมีชีวิตตามทฤษฎีดาร์วิน และลอนดอนยังแสดงให้เห็นวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดโดยวิธีหลบหลีกอีกวิธีหนึ่งด้วย

2.4 การหลบหลีก (Escape)

<u>The Call of the Wild</u>

การหลบหลีกเป็นวิธีการเอาชีวิตรอดอย่างหนึ่งของสิ่งมีชีวิตตามทฤษฎีของดาร์วิน ในเรื่องนี้บัคได้ใช้วิธีหลบหลีกเป็นเครื่องช่วยให้มันอยู่รอดอีกวิธีหนึ่งนอกจากที่มันได้ใช้วิธีการอื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว เมื่อถูกสุนัขตัวอื่น ๆ เข้าเล่นงาน บัคจะตรงเข้าต่อสู้ด้วยกำลังทุกครั้ง แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สุนัขในทีมลากเลื่อนทีมเดียวกับมันที่ชื่อดอลลี่ (Dolly) เกิดเป็นบ้าอย่างกระทันหันโดยไม่มีวี่แววมาก่อน มันแสดงอาการบ้าของมันด้วยการหอนโหยหวนเยือกเย็นยาวนานอย่างสุนัขป่าเป็นเหตุให้สุนัขตัวอื่น ๆ ขนตั้งชันด้วยความหวาดกลัว ครั้นแล้วดอลลี่ก็กระโจนเข้าใส่บัค แม้ว่าบัคจะไม่เคยพบสุนัขบ้ามาก่อนและไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องกลัวความบ้า แต่มันก็รู้ว่านั่นคืออันตราย บัคจึงวิ่งหนีด้วยความหวาดหวั่นโดยมีดอลลี่วิ่งติดตามไปข้างหลัง ห่างเพียงชั่วช่วงกระโจนครั้งเดียว ความกลัวของบัคมีมากเท่าไร ความบ้าคลั่งของดอลลี่ก็มีมากขึ้นเท่านั้น บัคกระโจนเข้าไปในป่าวิ่งข้ามร่องน้ำแข็งไปจากเกาะหนึ่งไปยังอีกเกาะหนึ่งแล้วโค้งอ้อมกลับมาที่แม่น้ำใหญ่ ข้ามแม่น้ำไปโดยมีดอลลี่วิ่งตามประชิดแยกเขี้ยวคำราม ลิ้นห้อยน้ำลายฟูมปาก บัควิ่งหนีไม่ถูกดอลลี่กัดตาย

บัคเคยได้รับความเจ็บปวดจากกระบองในมือมนุษย์มาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันเคยได้รับบทเรียนจากชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดงผู้ที่เคยตีมันด้วยกระบอง มันรู้ถึงอันตรายของกระบองเป็นอย่างดี ดังนั้นเมื่อบัคต้องมาเป็นสุนัขลากเลื่อนให้ฟรังซัวส์ มันต้องการอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าทีมลากเลื่อนให้ได้ แต่ฟรังซัวส์ไม่ยอมจึงบังคับมันด้วยกระบอง บัคจึงถอยห่างออก แต่เมื่อใดที่สุนัขลากเลื่อนตัวอื่นเข้าประจำที่หัวหน้าทีม บัคก็จะแสดงท่าเข้าเล่นงานเมื่อนั้น โดยการวนเวียนไปรอบ ๆ รักษาระยะให้พ้นรัศมี

กระบองเข้าไว้ ตาจับอยู่ที่กระบอง ถ้าฟรังซัวส์ใช้วิธีขว้างมันก็ใช้วิธีหลบ บัคนี้มันฉลาดกับวิธีการใช้กระบองของมนุษย์แล้ว

อีกตอนหนึ่งอันเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดโดยวิธีหลบหลีกของบัคคือ ตอนที่บัคเข้าไปอยู่ในป่าดงพงพีอย่างแท้จริงแล้ว มันหิวมันต้องหาอาหารกินเอง ครั้งหนึ่งมันไปพบกว้างมูสตัวหน้าฝูงตัวใหญ่มากเข้าตัวหนึ่ง มันพยายามที่จะกันกวางตัวนี้ออกมาจากฝูงให้ได้เพื่อจะได้ล้มกวางเสียเพื่อเป็นอาหาร มันเฝ้าเห่า เต้นโดดอยู่หน้ากวางจ่าฝูง และบัคก็คอยระวังหลบหลีกให้พ้นรัศมีเขาเก้งก้างที่จะตวัดมาถึง และคอยหลบหลีกให้พ้นจากกีบเท้าเทอะทะของกวาง เพราะถ้าโขกลงมาที่ร่างบัคเมื่อใด ชีวิตของมันก็จะหลุดจากร่างทันทีที่ถูกเข้าเพียงครั้งเดียว

ในป่าดงพงพี บัคได้ไปพบสุนัขป่าตัวหนึ่งเข้า บัคพยายามเข้าใกล้สุนัขป่าด้วยท่าทีเป็นมิตร แต่สุนัขป่ากลัวบัคเนื่องจากบัคมีรูปร่างใหญ่โตกว่าถึงสามเท่า ถ้าเทียบความสูงหัวสุนัขป่าตัวนั้นยังสูงไม่ถึงไหล่ของบัคเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นทางที่จะอยู่ของสุนัขป่าคือวิ่งหนี เมื่อสบโอกาส บัคก็วิ่งไล่กวดสุนัขป่าก็วิ่งหนีรุดหน้าเรื่อยไป

<u>White Fang</u>

นางสุนัขป่าผู้นำฝูงสุนัขป่าหิวโหยก็ได้ใช้วิธีหลบหลีกเพื่อความอยู่รอด เมื่อมันได้เข้าไปแย่งชิงอาหารจากที่พักของบิลและเฮนรี่ผู้คุมทีมลากเลื่อน เมื่อบิลเอาปืนยาวออกมาประทับไหล่เพื่อจะยิงมัน นางสุนัขป่าก็กระโดดหลบออกจากที่หายเข้าไปในระหว่างต้อไม้เกะกะทันที มันหลบก็เพราะว่ามันเคยเป็นสุนัขบ้านของพวกอินเดียนแดงมาก่อน ก็ย่อมรู้จักปืนเป็นอย่างดีว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตของมัน

เขาเขี้ยวขาวลูกของนางสุนัขป่าก็ได้ใช้วิธีการหลบหลีกเพื่อเอาตัวรอดมาตั้งแต่เล็ก ๆ เมื่อครั้งที่ยังอยู่ในโพรงถ้ำ มันพบตัววูลเวอรีน (Wolverine) อยู่ตรงปากถ้ำ มันเกิดความรู้สึกกลัว มันไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตสิ่งนี้มาก่อน ความกลัวมักจะติดตามมาด้วยสัญชาตญาณอย่างหนึ่งคือการหลบซ่อน มันกลัวจัดจึงนอนนิ่งเงียบไม่กระดุกกระดิก ไม่ทำเสียงราวกับตายทีเดียวเพื่อไม่ให้ศัตรูเห็น

เมื่อได้ออกมาเผชิญกับโลกภายนอก เจ้าเขี้ยวขาวได้พบการจู่โจมทำร้ายจากแม่พังพอน ในตอนแรกเจ้าเขี้ยวขาวพยายามที่จะใช้วิธีต่อสู้ แต่พังพอนเป็นสัตว์ดุร้ายกระหายเลือด แม้ว่ามันจะมีตัวเล็กนิดเดียว เจ้าเขี้ยวขาวเลยไม่สามารถจะสู้ได้เพราะตัวมันเองก็ยังเล็กนัก และยังเป็นวันแรกที่มันออกมาเผชิญโลก ดังนั้นมันจึงพยายามที่จะหลบหนีเอาตัวรอด

เจ้าเขี้ยวขาวได้ใช้วิธีหลบหลีกเอาตัวรอดอีกเมื่อมันมาอยู่กับพวกอินเดียนแดงใหม่ ๆ มันถูกลิพ–ลิพสุนัขของพวกอินเดียนแดงซึ่งเกยต่อสู้มาอย่างชำนาญกัดเอาอย่างไม่เมตตา เจ้าเขี้ยวขาวไม่สามารถสู้ได้ จึงต้องร้องโอดครวญและวิ่งหนีกลับมาหาความคุ้มครองจากนางสุนัขป่าแม่ของมัน ต่อมาเมื่อเจ้าเขี้ยวขาวได้เดินทางติดตามเกรย์ บีเวอร์หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงไปถึงคลอนไดค์ดินแดนที่ชาวผิวขาวพากันมาขุดทอง มันได้พบสุนัขของชาวผิวขาวและได้เข้าทำร้ายสุนัขเหล่านั้น เมื่อฝูงสุนัขของพวกอินเดียนแดงเข้ารุมเล่นงานสุนัขของชาวผิวขาวด้วย เจ้าเขี้ยวขาวก็จะรีบหลบหนีทันทีเพราะมันรู้ดีว่าชาวผิวขาวโกรธแค้นที่สุนัขของพวกเขาถูกกัดตาย เจ้าเขี้ยวขาวปล่อยให้สุนัขของพวกอินเดียนแดงต้องรับเคราะห์ถูกชาวผิวขาวขว้างด้วยก้อนหิน ไม้พลอง ขวาน และอาวุธนานาชนิด เจ้าเขี้ยวขาวฉลาดมันรู้ว่ามันไม่สามารถต่อสู้กับอาวุธเหล่านี้ได้มันจึงต้องใช้วิธีหลบหลีกเสียเพื่อความอยู่รอดของมัน

<u>The Sea-Wolf</u>

อัมพรีย์ได้ใช้วิธีการหลบหลีกเพื่อเอาตัวรอด เมื่อเขาขึ้นมาอยู่บนเรือปีศาจและถูกคนครัวที่ชื่อมูกริดจ์ขโมยเงินที่มีติดตัวร้อยแปดสิบห้าดอลล่าร์ไปหมด อัมพรีย์จึงทวงถามคนครัวกลับขู่ขู่และตรงเข้ามาทำร้ายเขา เนื่องจากอัมพรีย์ไม่เคยเป็นนักสู้มาก่อน วิธีเอาตัวรอดทางเดียวคือหลบหนีจากคนครัวไปเสีย

To my shame be it, I cowered away from the blow and ran out the galley door. What else was I to do? Force, nothing but force, obtained on this brute ship ... a man of ordinary stature, slender of build, and with weak, undeveloped muscles, who ... is unused to violence of any sort ___ what could such a man possibly do?

(London. 1964 · 41)

การที่ต้องมาอยู่บนเรือปีศาจทำให้อัมฟรีย์ต้องใกล้ชิดกัปตันลาร์เซนผู้มีพละกำลังและพฤติกรรมเยี่ยงสัตว์ป่า ตอนหนึ่งระหว่างการถกเถียงกับกัปตันเรื่องชีวิตอัมฟรีย์ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวกัปตันตามทัศนะของเขา ซึ่งทำให้กัปตันโกรธจัดกระโจนเข้าคว้าแขนเขา เรี่ยวแรงมหาศาลของกัปตันทำให้เขาเจ็บปวดไปหมดราวกับว่ากระดูกตรงนั้นร้าวและถึงกับทรุดลงไปกองกับพื้น ในที่สุดเขาลุกขึ้นได้ก็รีบหลีกเลี่ยงไปเพื่อความอยู่รอดของเขาเอง

อัมฟรีย์ต้องพยายามทำให้กัปตันลาร์เซนพอใจอยู่ตลอดเวลา ในการถกเถียงกับกัปตันถึงเรื่องชีวิตหรือในการอยู่ใกล้ชิดกัปตัน เขาต้องทำให้กัปตันพอใจซึ่งเป็นหน้าที่ของเขา ถ้ากัปตันเกิดอารมณ์เสียหรือเกิดเบื่อขึ้นมาเมื่อใด เขาก็ต้องใช้วิธีหนีเอาตัวรอด เนื่องจากกัปตันเป็นคนโหดร้ายป่าเถื่อน และตัวเขาก็เป็นคนอ่อนแอ ถ้าไม่หนีก็อาจถูกกัปตันทำร้ายถึงตายได้

เมื่ออัมฟรีย์ไม่สามารถจะทนอยู่บนเรือปีศาจที่เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมได้อีกต่อไป วิธีการที่จะเอาตัวรอดคือการหลบหนี อัมฟรีย์จึงพาหญิงสาวที่ชื่อบรูสเตอร์หลบหนีโดยลงเรือเล็กเพื่อจะไปขึ้นฝั่งเพื่อหวังรอดชีวิต และก็เหมือนลูกเรือคนอื่น ๆ ที่ใช้วิธีการหลบหลีกหนีความป่าเถื่อนของกัปตันด้วยการลงเรือเล็กหนีเพื่อหวังจะไปขึ้นฝั่งทะเลญี่ปุ่น เช่นลูกเรือที่ชื่อลีชก็ได้พากันหลบหนีไปกับจอห์นสัน และผู้ที่กัปตันช่วยให้รอดชีวิตจากเรือชนกันที่ชื่อเวนไรท์ (Wainwright) ก็ได้ลงเรือเล็กพร้อมด้วยลูกเรืออีกสองคนหนีจากเรือปีศาจ

แม้แต่ตัวกัปตันลาร์เซนเองก็ตามก็จำต้องใช้วิธีการหลบหลีกเพื่อเอาตัวรอด ในตอนแรกกัปตันได้ปล้นเรือและพรานล่าแมวน้ำของเรือแมคซีโดเนียซึ่งเป็นของพี่ชาย แต่เมื่อ

ถูกเดช ลาร์เซน พี่ชายตามล่าเพื่อเอาพรานล่าแมวน้ำคืน และเรือแมคซีโดเนียก็มีอาวุธมากกว่าเป็นเรือใหญ่กว่า กัปตันลาร์เซนรู้ว่าไม่มีทางจะเอาชนะการต่อสู้ได้เลย จึงต้องใช้วิธีหลบหลีก โดยที่กัปตันได้บังคับเรือปีศาจหนีเข้าไปในหมอก ซึ่งทุกหนทุกแห่งมีแต่กาแพงสีเทา มองไม่เห็นอะไรเลยแม้แต่เสากระโดงเรือของตัวเองเหมือนกับอยู่ในโลกอื่น และเมื่อเรือปีศาจมุดออกจากหมอกสู่ท้องทะเลอีกครั้งก็ไม่เห็นเรือแมคซีโดเนียอีกแล้ว ถ้ากัปตันลาร์เซนไม่หนีก็ต้องตาย

ในการต่อสู้ระหว่างลูกเรือด้วยกันเอง เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสู้ไม่ได้ก็จะใช้วิธีการหลบหลีกไปเสีย เช่นในการต่อสู้ระหว่างเด็กรับใช้ประจำห้องเคบินชื่อ ลีช กับคนครัวชื่อมูกริดจ์ คนทั้งคู่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อนโดยที่ลีชเคยเอาน้ำสาดหน้าคนครัว และเมื่อมาเห็นคนครัวกำลังลับมีดเพื่อเตรียมทำร้ายฮัมฟรีย์อยู่ ลีชเห็นเป็นเรื่องตลกจึงหัวเราะเยาะคนครัวเลยทำให้คนครัวโกรธจัดเอามีดกรีดแขนลีชเป็นแผลใหญ่จากข้อศอกถึงมือ เลือดออกมาก ลีชรู้ว่าไม่สามารถสู้ได้จึงหลบหลีกไปก่อน พร้อมกับกล่าวอาฆาตคนครัวว่า "I'm goin' to get you... I'll get you hard... You'll be without that knife when I come for you" (London. 1964 : 73 - 74)

มูกริดจ์คนครัวของเรือปีศาจ ผู้ซึ่งเคยทำร้าย ข่มขู่คนอื่นที่อ่อนแอกว่าเช่นลีชหรือฮัมฟรีย์มาแล้ว แต่เมื่อถูกกัปตันสั่งให้ลูกเรือจับเขาเอาไปแช่น้ำทะเล โดยการผูกเชือกติดกับตัวคนครัวแล้วให้เรือลากไปในน้ำทะเลอันเย็นเฉียบ คนครัวเคยเห็นการทรมานแบบนี้มาแล้วเพราะหมายถึงอันตรายถึงชีวิต และในทะเลยังมีพวกปลาฉลามอีกด้วย เขาจึงวิ่งหนีอย่างสุดฤทธิ์ โดยมีพวกลูกเรือไล่จับคนครัวก็วิ่งไปรอบ ๆ ดาดฟ้าอย่างไม่คิดชีวิต

วิธีการหลบหลีกเป็นวิธีการช่วยให้สิ่งมีชีวิตได้อยู่รอดวิธีหนึ่ง ในจำนวนวิธีการทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว สิ่งมีชีวิตที่ได้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยวิธีการต่าง ๆ แล้วย่อมปรากฏผลของการต่อสู้ดังจะกล่าวต่อไป

3. ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (The Results of the Struggle for Existence) แบ่งเป็น

3.1 ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด (The Survival of the Fittest) แยกออกเป็น

3.1.1 ความสามารถในการปรับตัวได้ (Adaptability)

<u>The Call of the Wild</u>

ลอนดอนได้สนับสนุนทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วินอย่างเห็นได้ชัด โดยการสร้างตัวละครเอกคือ บัคซึ่งเป็นสุนัขบ้าน เคยกินอิ่มไม่เคยพบกับความอดอยากหิวโหย ไม่เคยฉกฉวยอาหารของผู้อื่น แต่เมื่อมาอยู่ในดินแดนภาคเหนืออันมีแต่ความกันดาร ขาดแคลนอาหาร ถ้าไม่รู้จักฉกฉวยชโมยอาหารก็ไม่สามารถจะอยู่รอดได้ บัคจึงได้หัดชโมยอาหาร ลอนดอนกล่าวว่า การฉกฉวย เป็นเครื่องหมายแสดงให้รู้ว่าบัคเหมาะสมแล้วที่จะมีชีวิตรอดอยู่ได้ในดินแดนภาคเหนืออันแสนยากลำบากและเป็นอันตราย แสดงให้เห็นการปรับตัวเองเข้าสู่สภาพความเป็นอยู่อย่างใหญ่ แสดงให้เห็นความสามารถในอันที่จะปรับตัวเข้าสู่สภาพการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น หากขาดสิ่งนี้เสียประการเดียวแล้วอาจหมายถึงความตายอันน่าสะพึงกลัวอย่างฉับพลันทันด่วนได้ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นต่อไปอีกว่าธรรมชาติทางคุณธรรมความดีของมันกำลังจะสลายตัว เหลือแต่ความเห็นแก่ตัวขาดความเมตตาต่อผู้อื่นเป็นการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด

บัคสามารถปรับตัวทางด้านร่างกายได้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในขั้วโลก ร่างกายของมันสามารถทนต่อความอดอยากขาดแคลน และความตรากตรำงานหนัก เช่นการลากเลื่อนได้ และยังสามารถทนต่อสภาพความหนาวเย็นของน้ำแข็งได้ทั้ง ๆที่มันไม่เคยพบสภาพเช่นนี้มาก่อน บัคสามารถปรับตัวจนสำเร็จ ไม่ตายไปเสียก่อนเหมือนสุนัขชาวใต้ตัวอื่น ๆ นอกจากนี้บัคยังสามารถทนต่อการทุบตีจากมนุษย์ เช่นการถูกทุบตีด้วยกระบองจากชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดง และถูกตีจากผู้คุมทีมสุนัขลากเลื่อนทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถูกตีอย่างทารุณจากชัค ผู้คุมทีมสุนัขลากเลื่อนนักขุดทอง ธัลได้กระหน่ำพาดบัค

ด้วยไม้กระบองอย่างหนักเพื่อบังคับให้มันลุกขึ้นมาลากเลื่อนต่อไป ในขณะที่สุนัขลากเลื่อนตัวอื่นไม่สามารถทนได้ก็ตายไป แต่บัคสามารถปรับตัวทางด้านร่างกายได้ ร่างกายมันแข็งแกร่งขึ้น มันจึงทนต่อการโบยตี ร่างกายชาชินต่อความเจ็บปวด มันจึงอยู่รอดได้

นอกจากจะปรับตัวทางด้านร่างกายได้แล้ว บัคก็ยังสามารถปรับตัวทางด้านพฤติกรรมให้เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ เช่นการที่บัคต้องเข้ามาอยู่ในสภาพแวดล้อมของป่าดงพงพี มันก็ปรับพฤติกรรมของสุนัขบ้านไปเป็นพฤติกรรมของสุนัขป่าหาอาหารกินเอง กินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร ในทันทีที่บัคย่างเข้าไปเป็นสมบัติอย่างหนึ่งของป่า มันจะย่องแผ่วเบา ฝีเท้าราวกับแมว มีสภาพประหนึ่งเงาที่ผลุบโผล่อยู่ท่ามกลางเงาทั้งหลาย มันรู้ดีว่าจะได้เปรียบอย่างไรในการกำบังตัว จะได้เปรียบอย่างไรในการคืบคลานไปข้างหน้าด้วยท้องเหมือนงู กระโจนเข้าฉกแว้งเช่นงู มันสามารถตะปบกินนกกระทาดงได้จากในรัง จับกระต่ายกินในขณะที่กระต่ายเคราะห์ร้ายกำลังหลับ สามารถกระโดดงับกระรอกกลางอากาศเมื่อกระรอกกำลังกระโดดหนีจากต้นไม้ แม้แต่ปลาในแอ่งกลางแจ้งก็มิได้วองไวไปกว่าบัค ตัวบีเวอร์สร้างทานบที่ว่าปราดเปรียวนักก็ยังช้ากว่าบัค บัคสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นพฤติกรรมของสัตว์ป่าซึ่งเหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตอยู่รอดในป่าดงพงพีได้

ในที่สุดบัคก็เป็นผู้อยู่รอด มันสามารถปรับตัวทั้งทางด้านร่างกายและพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ และเข้าไปรวมกับฝูงสุนัขป่าได้ทั้ง ๆ ที่มันเป็นสุนัขบ้าน ดังเช่นข้อความบรรยายในตอนท้ายเรื่องตอนหนึ่งว่า

> The pack crowded around him, sniffing in half-friendly, half-savage manner. The leaders lifted the yelp of the pack and sprang away into the woods. The wolves swung behind, yelping in chorus. And Buck ran with them, side by side with the wild brother, yelping as he ran.
>
> (London. 1960 : 87-88)

White Fang

ในเรื่องนี้ลอนดอนได้สะท้อนทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ ได้ก็เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอด ลอนดอนได้ให้เจ้าเขี้ยวขาวเป็นผู้ที่อยู่รอดเพราะมันเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดกล่าวคือ มันมีลักษณะที่แตกต่างจากพี่น้องของมันเอง ความแตกต่างนี้เป็นความแตกต่างที่เหมาะสม (Favorable Variation) ตามทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสิ่งมีชีวิตที่เกิดมานั้นแม้ว่าจะเป็นชนิดเดียวกัน ก็ย่อมมีความแตกต่างกัน เจ้าเขี้ยวขาวเกิดมาก็มีความแตกต่างจากพี่น้องของมัน ลักษณะที่เจ้าเขี้ยวขาวแตกต่างจากพี่น้องเป็นลักษณะแตกต่างที่เหมาะสมในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่า เช่นตอนที่เจ้าเขี้ยวขาวเริ่มลืมตามาดูโลกได้ มันก็สามารถเห็นได้ชัดเจน และก่อนที่จะลืมตาได้มันก็รู้สึก รู้รส และสัมผัสกลิ่นได้ดี มันรู้จักพี่ตัวผู้สองตัว ตัวเมียสองตัวของมันดี

นอกจากนี้มันยังดุร้ายกว่าเพื่อนในครอกเดียวกัน เวลาโกรธ มันโกรธได้รุนแรงกว่าพี่ ๆ น้อง ๆ มันเป็นตัวแรกที่รู้จักเอาอุ้งเท้าตระหวัดตัวอื่นให้ล้มกลิ้ง เป็นตัวแรกที่รู้จักงับหูตัวอื่น ลากดึง พร้อมทั้งคำรามอย่างดุร้ายขณะที่พันขบแน่นไม่ยอมปล่อย ลักษณะต่าง ๆเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเจ้าเขี้ยวขาวมีความแข็งแรงกว่าพี่น้องของมัน ดังนั้นเมื่อเกิดภาวะขาดแคลนอาหารพี่น้องของมันพากันตายหมด เหลือเจ้าเขี้ยวขาวอยู่รอดเพียงตัวเดียว แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้มาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ

เจ้าเขี้ยวขาวซึ่งเกิดในป่าเป็นสุนัขป่าก็ย่อมชอบที่จะใช้ชีวิตอย่างอิสระ เมื่อมันต้องมาอยู่กับมนุษย์ มันก็สามารถปรับตัวให้อยู่ร่วมกับสังคมของมนุษย์ได้ เช่นมันยอมสยบให้มนุษย์แต่โดยดี เมื่อมนุษย์เดินมันก็คอยหลีกให้พ้นทาง เมื่อมนุษย์เรียกมันก็เข้าไป เมื่อมนุษย์ดุด่าดุกดาม มันก็ยอมหมอบกรานแต่โดยดี เมื่อมนุษย์สั่งให้มันไปมันก็รีบหลีกไปโดยเร็ว แต่เดิมมาไม่มีใครจะคิดว่าสัตว์ชนิดเดียวกับเจ้าเขี้ยวขาวจะเข้ามาอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้ แต่เมื่อมันเข้ามาอยู่แล้วเจ้าเขี้ยวขาวก็ก่อยฝังใจกับมนุษย์มากขึ้น แม้มันจะไม่ชอบใช้ชีวิตในที่แคบๆ หมดอิสระแต่ชีวิตที่ได้อยู่ร่วมกับมนุษย์ทั้ง ๆ ที่ได้รับทุกข์อยู่เสมอก็ยังเป็นที่ปรารถนาของมันทีละเล็กละน้อยโดยที่มันไม่รู้ตัว

สิ่งแวดล้อมในชีวิตของเจ้าเขี้ยวขาวเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เมื่อมันได้ละทิ้งป่าดงพงพีเข้ามาสู่โลกอารยธรรมในรัฐแคลิฟอร์เนียกับวีดอน สก๊อตต์ เจ้าเขี้ยวขาวก็ปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ดังที่ลอนดอนเขียนไว้ว่า

> Not only was White Fang adaptable by nature, but he had travelled much, and knew the meaning and necessity of adjustment. Here, in Sierra Vista, which was the name of Judge Scott's place, White Fang quickly began to make himself at home.
>
> (London. 1933 : 243)

เจ้าเขี้ยวขาวสามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่ในโลกอารยธรรมได้หลายอย่าง ตัวอย่างเช่น เจ้าเขี้ยวขาวซึ่งเคยเป็นศัตรูของสุนัขทุกตัว เห็นสุนัขทีไรเจ้าเขี้ยวขาวต้องเข้าทำร้ายเมื่อนั้น แต่เมื่อมาอยู่ที่บ้านของสก๊อตต์ มันถูกสุนัขของเขาชื่อดิ๊ก (Dick) เข้ามาผูกมิตรด้วย และยังถูกคอลลี่ (Collie) สุนัขพันธุ์เลี้ยงแกะเข้าจู่โจมทำร้ายอยู่เสมอ เจ้าเขี้ยวขาวกลับทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ชอบอยู่ตามลำพัง ไม่รุกราน และไม่ทำร้ายสุนัขทั้งสอง เจ้าเขี้ยวขาวค่อยปรับตัวให้อยู่ร่วมกับญาติพี่น้อง ภรรยาและลูก ๆ ของวีดอน สก๊อตต์ได้ มันค่อยเรียนรู้ว่าคนต่าง ๆ เป็นของนายทีละเล็กละน้อย มันคอยฟังเอาจากเสียงสังเกตเอาจากกิริยาท่าทางที่คนเหล่านั้นแสดงต่อนายและนายแสดงต่อคนเหล่านั้น คนเหล่านั้นล้วนเป็นที่รักใคร่ของนายทั้งสิ้น เจ้าเขี้ยวขาวยอมรับรู้และประพฤติต่อคนเหล่านั้นเช่นสมบัติที่นายรัก สิ่งใดที่นายของมันเห็นเป็นของมีค่า เจ้าเขี้ยวขาวก็เห็นเป็นของมีค่าด้วย สิ่งใดที่เป็นของที่นายรัก เจ้าเขี้ยวขาวถนอมรักด้วยและจะเฝ้าพิทักษ์รักษาอย่างดี และยังยอมให้สมาชิกครอบครัวของนายเล่นหัวมัน ยอมให้ทำทุกอย่างเท่าที่พอใจ

นอกจากนี้เจ้าเขี้ยวขาวยังปรับตัวให้ชอบเด็กได้ ตลอดชีวิตที่ผ่านมามันไม่เคยชอบเด็กเลย มันทั้งเกลียดทั้งกลัวมือเด็ก บทเรียนที่มันได้รับจากมือเด็ก ๆ ในสมัยที่มันยังอยู่ในหมู่บ้านชาวอินเดียนแดงไม่ใช่บทเรียนที่มันพึงพอใจ ครั้งแรกเมื่อมันเห็นลูกของวีดอน สก๊อตต์ที่ชื่อวีดอน (Weedon) และม๊อด (Moud) เดินเข้าใกล้ เจ้าเขี้ยวขาวแยกเขี้ยวแสดง

ท่าทางดุร้ายเป็นเชิงปราม แต่พอนายตบเบา ๆ ที่ข้างตัวมันพร้อมกับทำเสียงดุทำให้มันต้องยอมให้เด็กทั้งสองลูบหลังเล่น และมันสังเกตเห็นนายรักเด็กทั้งสองมาก ครั้งหลัง ๆ มันจึงยอมให้เด็กทั้งสองตบหัวลูบหลังมันเล่นได้ โดยที่นายไม่ต้องบังคับอีกต่อไป แสดงให้เห็นการปรับตัวของเจ้าเขี้ยวขาวอย่างชัดเจน

ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นความสามารถในการปรับตัวของเจ้าเขี้ยวขาว คือ ชีวิตในอดีต มันเคยแต่กินสิ่งมีชีวิตเป็นอาหาร เมื่อมันเข้ามาอยู่ในบ้านของสก๊อตต์ใหม่ๆ มันเห็นไก่อยู่ในเล้าก็ตรงเข้ากัดไก่ตายไปถึงห้าสิบตัว แต่พอถูกสก๊อตต์ทำโทษและฝึกไม่ให้มันกินไก่โดยการพามันเข้าไปอยู่ในเล้าไก่และปรามมันทุกครั้งที่มันจะกระโจนกัดไก่ เจ้าเขี้ยวขาวจึงรู้ว่าการเข้าไปในเล้าไก่เพื่อกินไก่เป็นการทำผิดกฎหมาย หลังจากนั้นวีดอนสก๊อตต์ลองขังเจ้าเขี้ยวขาวไว้ในเล้าไก่ เจ้าเขี้ยวขาวก็ไม่กัดไก่เลย ไม่สนใจใยดีกับไก่รอบตัว และล้มตัวนอนหลับไป เป็นการปรับตัวจากสัตว์ป่าดุร้ายมาเป็นสุนัขบ้านที่เชื่องได้

ยิ่งกว่านี้เจ้าเขี้ยวขาวยังสามารถปรับตัวมาเป็นสุนัขแสนรู้ เข้าใจภาษามนุษย์ได้ เมื่อมันติดตามวีดอน สก๊อตต์ไปขี่ม้า สก๊อตต์ได้รับอุบัติเหตุตกม้าขาหักจึงสั่งให้เจ้าเขี้ยวขาวกลับบ้าน มันก็กลับบ้านตามคำสั่งและยังสามารถไปตามคนที่บ้านมาช่วยเหลือสก๊อตต์ได้ เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวของเจ้าเขี้ยวขาวจากสุนัขป่าในโลกป่าดงพงพีมาเป็นสุนัขบ้านในโลกอารยธรรมได้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงเป็นผู้เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอด

<u>The Sea-Wolf</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้ให้ฮัมฟรีย์ แวน เวย์เดน ตัวละครเอกเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอดเนื่องจากเขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมบนเรือปีศาจได้ ในอดีตฮัมฟรีย์ไม่เคยทำงานหนักมาก่อน แต่เมื่อมาอยู่บนเรือเขาถูกบังคับให้ทำงานหนัก แม้แต่ตอนเจ็บป่วยก็ต้องทำงาน เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าการทำงานจะน่าสยดสยองถึงเพียงนี้ เขาไม่ได้พักผ่อนเลย ฮัมฟรีย์ก็สามารถทนต่อสภาพการทำงานหนักได้และเข้าใจชีวิตของพวกคนงานที่ใช้แรงกายดี และถึงแม้ว่าอาหารบนเรือ ปีศาจจะสกปรกอย่างไร

เขาก็สามารถกินได้ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยกินมาก่อน นอกจากนี้ฮัมฟรีย์ยังสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมอันมีแต่ความโหดร้ายป่าเถื่อนบนเรือปีศาจได้ โดยที่เขาได้เปลี่ยนแปลงตัวเองให้กลายเป็นคนโหดเหี้ยมเช่นเดียวกับลูกเรืออื่น ๆ

ต่อมาฮัมฟรีย์ได้พาบรูสเตอร์ลงเรือเล็กหนีจากเรือปีศาจ และต้องต่อสู้กับพายุคลื่นลมในทะเลอย่างหนัก ต้องกรรเชียงเรือทั้งวันทั้งคืนเป็นเวลาหลายวันหลายคืน และยังต้องทนต่อสภาพความหนาวเย็นของอากาศได้ นับว่าเป็นความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมได้ จนสามารถนำเรือมาถึงเกาะแห่งหนึ่งได้โดยปลอดภัย

นอกจากนี้เมื่อมาอยู่บนเกาะฮัมฟรีย์ยังสามารถล่าแมวน้ำได้เพื่อเอาหนังแมวน้ำมาทำที่พักทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยล่าแมวน้ำมาก่อน และยังสามารถปรับตัวให้เหมาะสมสำหรับการใช้ชีวิตบนเกาะดังที่เขาพูดกับบรูสสเตอร์ว่า

> It seems as though I have lived this life always. The world of books and bookish folk is very vague, more like a dream memory than an actuality. I surely have hunted and forayed and fought all the days of my life.
>
> (London. 1964 : 229)

เท่าที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าสิ่งมีชีวิตที่มีความสามารถในการปรับตัวได้ย่อมเป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน นอกจากนี้ผู้ที่เหมาะสมที่จะอยู่รอดยังต้องมีลักษณะอีกประการหนึ่งคือการพัฒนาการ

3.1.2 การพัฒนาการ (Development)

<u>The Call of the Wild</u>

บัคเมื่อเข้ามาอยู่ในดินแดนอันห่างไกลจากโลกอารยธรรม มันก็ได้พัฒนาตัวเองให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นเยี่ยงสัตว์ป่าเพื่อความอยู่รอดในสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ อิทธิพลของสัตว์ป่ายุคแรกเข้มแข็งยิ่งขึ้นในกายของมัน และยิ่งสมบุกสมบันในการเดินทางมากขึ้นเท่าไรอิทธิพลก็ยิ่งเข้มข้นขึ้นมากเพียงนั้น

เมื่อบัคได้พัฒนาขึ้นจนเป็นผู้ที่แข็งแรงกว่าสุนัขตัวอื่น ๆ ในทีมลากเลื่อน มันก็ได้ปราบสุนัขตัวอื่นจนยอมมัน แม้แต่ศัตรูของมันคือสปิทซ์ซึ่งแต่ก่อนเคยทำร้ายบัคมาตลอดโดยที่บัคไม่สามารถเอาชนะได้เลย แต่มาบัคนี้บัคเป็นผู้แข็งแรงกว่ามันจึงสามารถฆ่าสปิทซ์ได้สำเร็จ ด้วยสาเหตุที่ว่าครั้งหนึ่งขณะที่บัคกำลังไล่ฆ่ากระต่ายอยู่ตัวหนึ่ง สปิทซ์กระโดดเข้างับกระต่ายตัดหน้าเสียก่อน ทำให้บัคโกรธจึงกระโจนเข้าเล่นงานสปิทซ์และสามารถเอาชนะการต่อสู้ได้ บัคได้พัฒนาตนเองจากผู้ที่อ่อนแอกว่ามาเป็นผู้ที่แข็งแรงกว่า เป็นแชมเปี้ยนผู้ประสบความสำเร็จในการต่อสู้ มันจึงเป็นผู้ที่สมควรจะอยู่รอด

นอกจากนี้บัคยังได้พัฒนาตนเองจากการเป็นลูกทีมลากเลื่อนซึ่งถูกสุนัขอื่นทำร้ายมาเป็นสุนัขหัวหน้าทีมลากเลื่อนจนสำเร็จ เมื่อบัคสามารถฆ่าสปิทซ์หัวหน้าทีมตัวก่อนสำเร็จมันก็เข้าไปยืนในตำแหน่งผู้นำทีมแทนสปิทซ์ แม้ว่าแปร์โรต์และฟรังซัวส์จะบังคับให้มันออกมาจากตำแหน่งหัวหน้าทีม บัคก็ไม่ยอม ในที่สุดชายทั้งสองคนก็ยอมเทียมบัคในตำแหน่งหัวหน้าทีมและมันก็บากบั่นทำงาน สามารถคุมสุนัขตัวอื่น ๆ ที่ชอบก่อความวุ่นวายสมัยสปิทซ์เป็นหัวหน้าทีมให้อยู่ใต้บังคับบัญชาของมันได้ โดยที่สุนัขเหล่านั้นไม่ก่อความวุ่นวายอีกเลย

จากประสบการณ์ในการต่อสู้ ในการทำงาน และในการใช้ชีวิตอย่างสัตว์ป่า ทำให้บัคได้พัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่ก่อนมันเคยกลัวมนุษย์ ไม่กล้าทำร้ายมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ผู้ถือกระบองเป็นอาวุธ แต่เมื่อมันได้พัฒนาจนเป็นผู้ที่แข็งแกร่งแล้ว มันสามารถจะต่อสู้กับมนุษย์และฆ่ามนุษย์ได้ ดังเช่นเมื่อมันได้กลับออกมาจากป่าเพื่อมาหาธอร์นตัน (Thornton) ผู้ซึ่งเคยช่วยชีวิตมันมาก่อน มันได้พบว่าธอร์นตันและพีท (Pete) เพื่อนของธอร์นตันถูกพวกอินเดียนแดงเผ่ายีแฮท (Yeehats) ฆ่าตาย บัคจึงกระโจนเข้าทำร้ายพวกอินเดียนแดงอย่างบ้าคลั่งด้วยความแค้นอาฆาต โดยการตรงเข้ากัดกระชากจุดตรงคอหอยจนเส้นโลหิตขาดออกจากกัน และบัคไม่หวั่นเกรงกับลูกธนูและหอกที่พวกอินเดียนแดงใช้ต่อสู้กับมัน มันสามารถฆ่าอินเดียนแดงให้ล้มตายลงได้เหมือนล้มกวาง พวกอินเดียนแดงที่เหลือจึงต้องกระเจิดกระเจิงหนีเอาชีวิตรอด การที่บัคสามารถฆ่ามนุษย์ได้ทำให้มันเกิดความภาคภูมิใจ มันได้พัฒนาขึ้นจนสามารถฆ่ามนุษย์ผู้ที่ถือว่าฉลาดที่สุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตและมนุษย์ที่มันฆ่าก็ยังมีอาวุธอีกด้วย

บัคได้พัฒนาขึ้นในทุก ๆ ด้าน มีเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นดังสุนัขป่ารวมกับประสบการณ์ที่มันได้รับทำให้มันเป็นผู้ที่อยู่เหนือกว่าสัตว์ป่าทั้งหลายในแถบขั้วโลก และยิ่งได้รับการถ่ายทอดทางด้านความเฉลียวฉลาดจากพ่อซึ่งเป็นสุนัขพันธุ์เซนต์เบอร์นาร์ด และจากแม่ซึ่งเป็นสุนัขพันธุ์เลี้ยงแกะ ก็ทำให้มันเป็นสัตว์ที่สัตว์ดุร้ายทั้งปวงแถบป่าที่มันเข้าไปอยู่ต้องเกรงกลัว

ในตอนสุดท้ายของเรื่องบัคได้แสดงให้เห็นว่ามันได้พัฒนาจนเป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุด เมื่อมันเข้าไปอยู่ในป่าดงพงพีอย่างแท้จริง มันได้พบสุนัขป่าฝูงหนึ่ง สุนัขป่าทั้งฝูงรุมเล่นงานบักตัวเดียว แต่บัคมีความว่องไวคล่องแคล่วมากกว่าจึงทำให้มันยืนหยัดต่อสู้ได้อย่างแน่วแน่ มันตั้งหลักด้วยสองขาหลัง งับ สะบัด กระชาก พร้อมที่จะกระโจนเข้าที่ใดได้ทุกเมื่อ ตอบโต้ไม่เสียหลัก ไม่เพลี่ยงพล้ำในที่สุดฝูงสุนัขป่าก็ทำอะไรบัคไม่ได้ และได้ยอมรับบัคเข้าเป็นผู้นำฝูงสุนัขป่า แสดงให้เห็นพัฒนาการของบักจากสุนัขบ้านจนมาเป็นผู้นำของฝูงสุนัขป่าดุร้ายได้ บัคจึงเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการอยู่รอด และได้ดำรงเผ่าพันธุ์ของมันไว้ได้ด้วยการถ่ายทอดลักษณะที่ดีกว่า เด่นกว่าของมันไปยังลูกหลานได้ ซึ่งแสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินอย่างชัดเจน เช่น หลังจากที่บัคได้เข้ารวมฝูงกับสุนัขป่าหลายปีผ่านไปแล้ว พวกอินเดียนแดงเผ่ายีแอทก์ได้พบสุนัขป่าแปลก ๆ หลายตัวซึ่งมีลักษณะอันเชื่อได้ว่าเป็นลูกหลานของบัค และพวกอินเดียนแดงยังได้เล่าต่อ ๆ กันถึงสุนัขป่าผู้นำฝูงซึ่งคือบัคนั่นเองว่าเป็นสุนัขปีศาจตัวใหญ่มาก มีเล่ห์เหลี่ยมฉลาดมาก ในฤดูหนาวตัวหัวหน้าฝูงนี้ถึงกับเข้าขโมยอาหารจากแคมปของพวกอินเดียนแดงซึ่ง ๆ หน้าทีเดียว สุนัขตัวใดเข้าต้านทานเป็นถูกมันสังหารหมด แม้แต่มนุษย์ก็ยังไม่ค่อยกล้าเข้าขัดขวาง และพวกอินเดียนแดงที่ออกไปหาเนื้อในหุบเขาที่อยู่ของบัคกับฝูงสุนัขป่าก็จะถูกฆ่าตาย ดังนั้นดินแดนแถบนั้นจึงเป็นเขตต้องห้ามของพวกอินเดียนแดง แสดงให้เห็นพัฒนาการของบัคอย่างชัดเจนจากสุนัขบ้านที่เชื่องกลายเป็นสุนัขป่าที่ดุร้ายเป็นที่กลัวเกรงของมนุษย์ บัคได้เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดจึงเป็นผู้อยู่รอด

<u>White Fang</u>

เจ้าเขี้ยวขาวได้พัฒนาตนเองจากผู้ที่อ่อนแอมาเป็นผู้ที่แข็งแรงขึ้น ฉลาดขึ้น เช่นในเรื่องของการหาอาหารเพื่อยังชีพ ตั้งแต่เกิดเจ้าเขี้ยวขาวได้อาศัยน้ำนมจากแม่เป็นอาหาร แต่เมื่อเกิดภาวะขาดแคลนแม่ก็ไม่มีน้ำนมให้มันกิน มันก็ได้ออกมาจากถ้ำที่อาศัยเพื่อ

หาอาหารกินเองได้โดยไม่ต้องอาศัยแม่ของมันอีกต่อไป หลังจากนั้นเจ้าเขี้ยวขาวก็พัฒนาขึ้นตามลำดับ มันแข็งแรงขึ้น ฉลาดขึ้น มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นในการจับสัตว์อื่นกินเป็นอาหาร

นอกจากนี้เจ้าเขี้ยวขาวยังได้พัฒนาตนเองในเรื่องการต่อสู้ ในตอนแรกที่เจ้าเขี้ยวขาวยังเล็กอยู่มันมีแต่ความกลัวสิ่งมีชีวิตอื่นไม่กล้าต่อสู้ แต่หลังจากที่มันได้ช่วยแม่ของมันต่อสู้กับนางแมวป่าจนสำเร็จ และมันยังมีชีวิตรอดมาได้ ทำให้เจ้าเขี้ยวขาวไปไหนมาไหนด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น มีความกล้าหาญขึ้น หลังจากนั้นมันได้เข้ามาอยู่กับพวกอินเดียนแดง มันเป็นสุนัขป่าจึงถูกเกลียดชังจากสุนัขของพวกอินเดียนแดงและยังถูกเกลียดชังจากพวกมนุษย์ จึงทำให้เจ้าเขี้ยวขาวเจริญเติบโตตามลำพังโดดเดี่ยว และมีนิสัยเชื่อฟังแต่ผู้ที่แข็งแรงกว่า บีบคั้นผู้ที่อ่อนแอกว่า เกรย์ บีเวอร์ เจ้าของตัวมันเป็นผู้ที่แข็งแรงกว่าเจ้าเขี้ยวขาวจึงเชื่อฟัง ในขณะเดียวกันลูกสุนัขตัวอื่นที่อ่อนแอกว่า เยาว์วัยกว่าก็เป็นสิ่งที่มันต้องทำลายล้างเจ้าเขี้ยวขาวต้องเผชิญอันตรายทุกด้าน ดังนั้นมันจึงเติบโตขึ้นมาอย่างได้เปรียบสุนัขตัวอื่น เช่น มันเคลื่อนไหวได้เร็วกว่า วิ่งได้เร็วกว่า อดทนกว่า ดุร้ายกว่า มีเล่ห์กระเทห์มากกว่า กล้ามเนื้อแข็งแรงกว่า และฉลาดกว่า เจ้าเขี้ยวขาวได้มีพัฒนาการเช่นนี้จึงทำให้มันมีชีวิตรอดในสิ่งแวดล้อมเช่นนั้นได้

การที่ต้องต่อสู้กับสุนัขในแค๊มป์ของพวกอินเดียนแดงและการที่ได้ต่อสู้กับสุนัขต่างถิ่นหลายครั้งขณะที่ติดตามพวกอินเดียนแดงอพยพโยกย้ายถิ่นฐานจึงทำให้เจ้าเขี้ยวขาวได้พัฒนาขึ้นมากจนถึงกับเกรย์ บีเวอร์หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงปฏิเสธที่จะขายมันเมื่อสมิธมาขอซื้อด้วยเหตุผลที่ว่าเจ้าเขี้ยวขาวเป็นสุนัขที่มีค่ามาก เป็นสุนัขลากเลื่อนที่แข็งแรงที่สุดที่เกรย์ บีเวอร์เคยเลี้ยงมา และยังเป็นหัวหน้าทีมสุนัขลากเลื่อนที่สามารถที่สุด ยิ่งกว่านั้นเจ้าเขี้ยวขาวยังมีความสามารถในการต่อสู้สามารถฆ่าสุนัขตัวอื่นได้ง่ายเหมือนกับมนุษย์ฆ่ายุง ดังนั้นจึงไม่มีสุนัขตัวใดแถบยูกอนและแม่น้ำแม็กเคนซี่ที่จะเทียบเจ้าเขี้ยวขาวได้

สมิธจึงต้องใช้วิธีทำให้เกรย์ บีเวอร์ติดสุราจนเงินหมดจึงยอมขายเจ้าเขี้ยวขาวให้สมิธ เจ้าเขี้ยวขาวจึงถูกบังคับให้ต่อสู้กับสุนัขทุกพันธุ์ ทุกขนาด แม้แต่นางแมวป่า ในขณะที่สมิธบังคับให้เจ้าเขี้ยวขาวต่อสู้เพื่อเงินเดิมพัน เจ้าเขี้ยวขาวก็ต้องต่อสู้โดยมีชีวิตของมันเป็น

เดิมพัน เพราะการต่อสู้เป็นการต่อสู้จนฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดตายลงจึงจะยุติ ตั้งแต่ต่อสู้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายตาย เจ้าเขี้ยวขาวไม่เคยเป็นผู้แพ้เลย ข้อได้เปรียบคู่ต่อสู้ของเจ้าเขี้ยวขาวคือประสบการณ์และความชำนาญของมัน เจ้าเขี้ยวขาวรู้วิธีการต่อสู้ดีกว่าสุนัขตัวอื่น มันต่อสู้มามากกว่าสุนัขตัวอื่นทุกตัวที่มาเป็นคู่ต่อสู้ของมัน มันคาดกลยุทธของฝ่ายตรงข้ามถูกต้อง และตัวเจ้าเขี้ยวขาวเองก็มีกลยุทธเหนือกว่าหามีตัวใดทัดเทียมได้ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของเจ้าเขี้ยวขาวจากสุนัขป่าผู้ถูกพิชิตในการต่อสู้มาเป็นผู้พิชิตที่ไม่มีผู้ใดจะเอาชนะได้ จนมันได้รับการขนานนามว่า สุนัขป่านักสู้ (The Fighting Wolf) ดังนั้นเจ้าเขี้ยวขาวจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน

ยิ่งกว่านั้น เจ้าเขี้ยวขาวยังได้พัฒนาขึ้นจนสามารถต่อสู้กับมนุษย์และได้ฆ่ามนุษย์ เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวเข้ามาอยู่กับวีดอน สก๊อตต์ในแคลิฟอร์เนีย มีนักโทษแหกคุกคนหนึ่งชื่อจิม ฮอลล์ (Jim Hall) ซึ่งเป็นคนดุร้ายโหดเหี้ยมมากได้บุกเข้ามาในบ้านของวีดอน สก๊อตต์ เพื่อที่จะฆ่าท่านตุลาการสก๊อตต์ผู้เป็นบิดาของเขา เจ้าเขี้ยวขาวได้ต่อสู้ปกป้องชีวิตของท่านตุลาการสำเร็จโดยการฆ่าจิม ฮอลล์ตาย และเจ้าเขี้ยวขาวเองสามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ เพราะมันได้พัฒนาตนเองจากผู้อ่อนแอมาเป็นผู้ที่แข็งแรงขึ้น สามารถชนะการต่อสู้ได้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงเป็นผู้ที่อยู่รอด และได้รับการยกย่องว่าเป็นสุนัขป่าประเสริฐ (Blessed Wolf) และยังได้ดำรงเผ่าพันธุ์ของมันไว้ได้โดยการแพร่ลูกหลานต่อไปในดินแดนภาคใต้

<u>The Sea-Wolf</u>

ในเรื่องนี้จะเห็นพัฒนาการของฮัมฟรีย์ อย่างชัดเจนซึ่งทำให้เขาเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะอยู่รอด ในตอนแรกเขาเป็นคนอ่อนแอ ไม่เคยทำงานหนักมาก่อน ไม่เคยมีความรู้เรื่องการเดินเรือมาก่อนเลย เมื่อมาอยู่บนเรือปีศาจเขาก็ค่อยพัฒนาตนเองจนมีร่างกายแข็งแรงขึ้น สามารถทำงานหนัก เช่น ลูกเรืออื่น ๆ ได้ และสามารถเรียนรู้วิธีการเดินเรือ วิธีบังคับเรือได้จนสามารถทำงานบังคับเรือขณะที่เกิดพายุในทะเลอย่างรุนแรงได้สำเร็จและปลอดภัย แม้ว่าการบังคับเรือปีศาจแล่นฝ่าพายุเพื่อตามเก็บเรือเล็กของพวกพรานล่าแมวน้ำที่กำลังออกล่าแมวน้ำจะเป็นงานยากลำบาก ฮัมฟรีย์ก็สามารถทำได้จนสำเร็จ เพราะเขาได้พัฒนาตนเองทั้งร่างกายและสติปัญญา

อัมฟรีย์ได้พัฒนาตนเองขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถบังคับเรือปีศาจด้วยตนเอง โดยไม่ต้องรอฟังคำสั่งหรือขอคำแนะนำจากกัปตันเลย และตัวเขาเองก็รู้สึกพอใจที่สามารถทำได้เช่นนี้ เมื่อกัปตันลาร์เซนไม่สามารถถือท้ายเรือปีศาจเพราะเกิดปวดศีรษะอย่างรุนแรง อัมฟรีย์ก็ได้ถือหางเสือเรือตั้งแต่เช้าจรดค่ำตามเก็บบรรดาเรือเล็กของพวกพรานล่าแมวน้ำจนหมดด้วยตัวเองได้สำเร็จ

แต่เดิมกัปตันลาร์เซนเคยดูถูกอัมฟรีย์ว่าไม่สามารถยืนบนขาของตัวเองได้เพราะต้องคอยอาศัยบิดาเป็นผู้ช่วยเหลือ และเมื่ออยู่บนเรือปีศาจนาน ๆ เข้าอัมฟรีย์ก็ได้พัฒนาตนเองโดยมีร่างกายแข็งแรงขึ้น ไม่ต้องคอยพึ่งความช่วยเหลือของคนอื่น ถึงขนาดที่กัปตันลาร์เซนชมเชยอัมฟรีย์ให้บรูสเตอร์ฟังว่า

he has improved wonderfully...look at him now...he has muscles...Also, he has legs to stand on...but he was quite unable to stand alone at first

(London. 1964 : 53)

แม้แต่ตัวของอัมฟรีย์เองก็ยอมรับว่าเขาได้พัฒนาขึ้น แข็งแรงขึ้น เมื่อตอนที่เขาพาบรูสเตอร์ลงเรือเล็กหนีจากเรือปีศาจต้องผจญภัยต่าง ๆ จนถึงเกาะแห่งหนึ่ง เขากล่าวว่า กัปตันลาร์เซนพูดถูกทีเดียวที่เคยกล่าวหาว่าเขาต้องยืนบนขาของบิดา ไม่เคยมีความรับผิดชอบเลยตลอดชีวิตที่ผ่านมา อัมฟรีย์มีทนายความคอยจัดการดูเรื่องเงินทองให้ เขาเริ่มเรียนรู้หัดรู้จักรับผิดชอบตัวเองเป็นครั้งแรกบนเรือปีศาจ และได้พัฒนาขึ้นไปรับผิดชอบชีวิตคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตของผู้หญิงที่เขารัก

ในที่สุดเมื่อเรือปีศาจมาเกยตื้นอยู่ที่เกาะซึ่งเขาและบรูสเตอร์อยู่ อัมฟรีย์ก็สามารถซ่อมแซมเรือปีศาจได้สำเร็จ เสากระโดงเรือที่หักลงมาก็ถูกยกขึ้น ใบเรือที่ขาดก็ถูกจัดการซ่อมแซมทั้ง ๆ ที่เป็นงานหนักและยากลำบากมาก แต่อัมฟรีย์ก็ทำได้จนสำเร็จ แม้ว่าจะถูกกัปตันลาร์เซนทำลายเสากระโดง เชือก และสิ่งต่าง ๆ ที่เขาซ่อมไว้ อัมฟรีย์ก็ไม่ท้อถอยกลับมุมานะซ่อมแซมจนสำเร็จอีกครั้งและสามารถใช้เรือปีศาจแล่นออกจากเกาะไปจนพบเรือตรวจของหนีภาษีของอเมริกัน จึงรอดตายนับว่าอัมฟรีย์ได้พัฒนาตนเองจนเป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอด

จากการวิเคราะห์ข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาการเป็นลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของสิ่งมีชีวิตที่เหมาะสมในการอยู่รอด สิ่งมีชีวิตที่ไม่มีทั้งความสามารถในการปรับตัว และการพัฒนาการก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด

3.2 ความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด (The Failure of the Unfit)

<u>The Call of the Wild</u>

ตามทฤษฎีของดาร์วินผู้ที่อ่อนแอกว่า ย่อมไม่สามารถต่อสู้กับผู้ที่แข็งแรงกว่าได้ ต้องประสบกับความพ่ายแพ้และต้องตายไปในที่สุด ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้แสดงให้เห็นแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินดังกล่าว ตัวอย่างเช่น สุนัขตัวหนึ่งในดินแดนภาคใต้ชื่อเคอร์ลี่ถูกจับไปขายในขั้วโลกได้ไปพบแต่ความป่าเถื่อนโหดร้ายโดยที่มันถูกสุนัขอัสกี้ขั้งฝูงซึ่งมีถึงสามสิบถึงสี่สิบตัวรุมทาร้ายเยี่ยงสัตว์ป่า ดังนั้นเคอร์ลี่จึงไม่สามารถชนะการต่อสู้ได้เลยต้องตายไปในที่สุด

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินดังกล่าว เช่น ตอนที่กระต่ายซึ่งเป็นสัตว์ที่อ่อนแอกว่าต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่าคือสุนัขที่ชื่อสปิทซ์ เนื่องจากกระต่ายไม่สามารถต่อสู้และหลบหลีกให้พ้นได้จึงต้องตายไป และแล้วสปิทซ์ก็ต้องมาพ่ายแพ้แก่บัคเนื่องจากไม่สามารถต่อสู้เอาชนะบัคซึ่งแข็งแรงกว่าได้ สปิทซ์อ่อนแอกว่าจึงต้องตายไปและตกเป็นอาหารของสุนัขป่า

ในการต่อสู้ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด เช่น การต่อสู้ระหว่างกวางมู้สหัวหน้าฝูงตัวใหญ่ตัวหนึ่งกับบัคซึ่งเป็นสุนัข บักใช้เล่ห์เหลี่ยมคอยก่อกวนและกันให้กวางตัวจ่าฝูงออกมาจากฝูง หลังจากนั้นจึงคอยติดตามไม่ให้กวางตัวนี้ได้กินอาหาร หรือดื่มน้ำเลย และไม่เปิดโอกาสให้ได้พักผ่อนเลยเป็นเวลาหลายวันหลายคืน จนในที่สุดกวางมู้สตัวใหญ่ที่เคยใช้ชีวิตในป่าดงพงพีด้วยพลังของมันในการต่อสู้ ก็จำต้องพ่ายแพ้แก่บัคสุนัขตัวเล็กกว่ามาก บัคคอยจู่โจมไม่ให้กวางหนีได้เลย เมื่อบัคสามารถล้มกวางมู้สลงได้ มันก็กินเป็นอาหารเสีย ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่ากวางมู้สเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสม ในการอยู่รอดเพราะไม่สามารถเอาชนะการต่อสู้ได้ก็ต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่าเช่นบัค

ผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมได้ก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน ในเรื่องนี้จะเห็นแนวความคิดนี้อย่างชัดเจน กล่าวคือสุนัขที่มาจากดินแดนภาคใต้อันอบอุ่นแล้วมาอยู่ในขั้วโลกเหนือและต้องถูกบังคับให้ทำงานลากเลื่อนซึ่งเป็นงานหนัก ประกอบกับอาหารการกินไม่อุดมสมบูรณ์จึงต้องพบกับความอดอยาก อีกทั้งภูมิอากาศก็หนาวเย็นจัด แล้วยังต้องเดินทางไปในภูมิประเทศแสนทุรกันดารเต็มไปด้วยหิมะและอันตรายจึงทำให้ต้องสิ้นใจตายไป สุนัขที่มาจากดินแดนภาคใต้ส่วนมากอ่อนแอไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่ผู้ที่แข็งแรงที่สุดเท่านั้นจึงจะอยู่รอด ดังนั้นสุนัขพวกนี้จึงต้องตาย

สุนัขเพื่อนร่วมทีมลากเลื่อนของบัคจำนวนถึงหกตัว ก็ต้องตายไปเพราะไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพความอดอยากขาดแคลนในขั้วโลก โดยที่สุนัขเหล่านั้นได้รับเป็นส่วนอาหารเท่ากับพวกสุนัขฮัสกี้พันธุ์พื้นเมืองจึงไม่สามารถทนต่อความหิวโหยได้ประกอบกับต้องทำงานลากเลื่อนอย่างหนักจึงไม่สามารถจะอยู่รอดได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้

แม้แต่มนุษย์เองในสภาพแวดล้อมเช่นขั้วโลกนี้ ถ้าไม่เรียนรู้วิธีการอยู่รอดก็ต้องตายไปเช่นกัน เช่น ฮัล กับชาร์ลส ชายชาวอเมริกันนักขุดทองผู้ซึ่งไม่มีความรู้เกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพภูมิอากาศ เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึงพื้นแผ่นดินที่เคยเป็นน้ำแข็งก็เริ่มละลาย โพรงอากาศก่อตัวข้างใต้พื้นเกิดรอยร้าว และทำให้พื้นน้ำแข็งข้างบนเริ่มยุบตัวแตกแยกออกจากกัน ชายทั้งสองไม่รู้ถึงอันตรายของการเดินทางไปในสภาพภูมิประเทศเช่นนี้ แม้ว่าจะถูกผู้อื่นทักท้วงห้ามปรามอย่างไรก็ไม่เชื่อฟัง กลับเดินทางต่อไปผลก็คือชายทั้งสองคนพร้อมทั้งหญิงสาวอีกหนึ่งคนที่มาด้วยและสุนัขลากเลื่อนทั้งทีมหล่นหายลงไปในรอยแยกของน้ำแข็งที่เกิดยุบตัวกระทันหันเพราะพื้นน้ำแข็งข้างใต้บางรับน้ำหนักไม่ไหว คนเหล่านี้จึงเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมที่จะอยู่รอด

<u>White Fang</u>

ตามทฤษฎีของดาร์วิน สิ่งมีชีวิตที่เกิดขึ้นมีจำนวนมากเกินกว่าจะมีชีวิตอยู่รอดได้ทุกตัวสิ่งมีชีวิตที่เกิดมาแม้ว่าจะเป็นชนิดเดียวกันก็ย่อมมีความแตกต่างกัน (Variation) สิ่งมีชีวิตที่มีความแตกต่างที่ไม่เหมาะสม (Unfavorable Variation) เช่นมีร่างกาย

ที่อ่อนแอกว่า ไม่สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ก็จะตายไป ในเรื่องนี้ลอนดอนได้แสดงแนวความคิดดังกล่าวไว้อย่างเห็นได้ชัด ตัวอย่างเช่น ในดินแดนขั้วโลก ดินแดนของป่าดงพงพี สภาพการขาดแคลนอาหารย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ พี่น้องร่วมครอกเดียวกับเจ้าเขี้ยวขาวสี่ตัวมีร่างกายอ่อนแอกว่าเจ้าเขี้ยวขาว จึงไม่สามารถทนต่อความอดอยากได้ก็ต้องตายไปเหลือเจ้าเขี้ยวขาวรอดเพียงตัวเดียว

สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดมาตั้งแต่เกิด ผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมได้ก็ไม่เหมาะสมที่จะอยู่รอดจึงต้องตายไปตั้งแต่ยังเล็ก ๆ หลังจากที่นางสุนัขป่าแม่ของเจ้าเขี้ยวขาวได้จากเจ้าเขี้ยวขาวไปแล้ว นางได้ให้กำเนิดลูกครอกใหม่ในขณะเกิดภาวะขาดแคลนอาหารอีก เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวไปพบเข้า ลูกของพวกสุนัขป่ารอดชีวิตอยู่เพียงตัวเดียว และก็มีลักษณะว่าจะรอดต่อไปอีกไม่นานนัก ชีวิตอ่อน ๆ มีโอกาสรอดได้ยากในทุพภิกขภัยเช่นนั้น ซึ่งตรงกับทฤษฎีดาร์วินที่ว่าสิ่งแวดล้อมเป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิต เนื่องจากจำนวนอาหารเพิ่มขึ้นน้อยกว่าจำนวนเพิ่มของประชากร ดังนั้นจึงเกิดการขาดแคลนอาหาร สิ่งมีชีวิตที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่ขาดแคลนอาหารได้ก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด

ตัวอย่างอีกตอนหนึ่งที่แสดงความคิดตามทฤษฎีดาร์วินดังกล่าวอย่างชัดเจน คือ ตอนที่เกิดทุพภิกขภัยขึ้นในถิ่นที่อยู่ของพวกอินเดียนแดง ซึ่งผู้ที่แข็งแรงเท่านั้นที่จะอยู่รอด ลอนดอนบรรยายไว้ตอนหนึ่งถึงพวกสุนัขที่ไม่สามารถอยู่รอดไว้ดังนี้

> Denied thier usual food-supply, weakened by hunger, they fell upon and devoured one another. Only the strong survived. และมนุษย์ก็เช่นกันกล่าวคือ The old and the weak of them died of hunger
>
> (London. 1933 : 150-151)

ผู้ที่ไม่สามารถแข่งขันกับผู้อื่นทั้งในการหาอาหารและในการต่อสู้ได้ก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอดเช่นสุนัขตัวหนึ่งของพวกอินเดียนแดงที่ชื่อ ลิพ-ลิพ เป็นต้น ลิพ-ลิพ เคยเป็นศัตรูของเจ้าเขี้ยวขาวเพราะมันคอยทำร้ายเจ้าเขี้ยวขาวตลอดเวลา แต่พอเกิดภาวะขาดแคลนในบริเวณที่อยู่ของพวกอินเดียนแดง ลิพ ลิพ ก็ต้องหนีเข้าป่าหาอาหารกินเอง แต่เจ้าลิพ-ลิพ

ไม่สามารถหาอาหารกินได้ ร่างกายมันจึงอ่อนแอ เมื่อบังเอิญมาเจอเจ้าเขี้ยวขาวในป่า และเจ้าเขี้ยวขาวอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงกว่าเพราะมันสามารถล่าสัตว์เป็นอาหารได้มาก ลิพ–ลิพ ได้ต่อสู้กับเจ้าเขี้ยวขาวแต่ไม่สามารถเอาชนะเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งแข็งแรงกว่าได้ ลิพ–ลิพ จึงต้องพ่ายแพ้ในการต่อสู้ถูกเจ้าเขี้ยวขาวฆ่าตายในที่สุด

สุนัขตัวหนึ่งที่ชื่อเมเจอร์ (Major) ของวีดอน สก๊อตต์ ก็เป็นตัวอย่างของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด เพราะว่ามันไม่สามารถจะต่อสู้กับเจ้าเขี้ยวขาวได้ เมื่อมันเข้าไปแย่งอาหารของเจ้าเขี้ยวขาว เมเจอร์ต้องถูกเจ้าเขี้ยวขาวฆ่าตาย

แม้แต่มนุษย์เองเมื่อต้องต่อสู้กับสัตว์ป่า ถ้าไม่สามารถเอาชนะในการต่อสู้ได้ก็ไม่สมควรจะอยู่รอด เช่นในการต่อสู้กันระหว่างจิม ฮอลล์ นักโทษแหกคุกที่จะเข้ามาฆ่าตุลาการสก๊อตต์บิดาของวีดอน สก๊อตต์ แต่ถูกเจ้าเขี้ยวขาวเข้าต่อสู้ขัดขวางไว้ก่อน จิม ฮอลล์ไม่สามารถสู้กับเจ้าเขี้ยวขาวซึ่งแข็งแรงกว่าได้ก็ต้องตายเพราะถูกเจ้าเขี้ยวขาวกัดคอหอยขาด

ในโลกของป่าดงพงพี สิ่งมีชีวิตย่อมกินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร สิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอกว่าย่อมไม่สามารถต่อสู้ป้องกันชีวิตของตนเองได้ก็ต้องตกเป็นเหยื่อของสิ่งมีชีวิตที่แข็งแรงกว่ามนุษย์ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วย่อมแข็งแรงกว่า ฉลาดกว่าสัตว์ป่าทั้งมวล แต่เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์มีกำลังน้อยกว่าก็ย่อมพ่ายแพ้แก่สัตว์ป่าได้ เช่น บิล คนกุมทีมสุนัขลากเลื่อนกนหนึ่ง แม้ว่าเขาจะมีปืนเป็นอาวุธก็ไม่สามารถจะต่อสู้กับฝูงสุนัขป่าหิวโหยทั้งฝูงได้ ก็ต้องพ่ายแพ้และตกเป็นอาหารของฝูงสุนัขป่า และสุนัขลากเลื่อนของเขาก็เช่นกัน สุนัขลากเลื่อนที่ชื่อ Fatty,Frog,Spanker,One Ear ก็ไม่สามารถต่อสู้กับฝูงสุนัขป่าที่กำลังหิวจัดได้ เลยต้องตกเป็นเหยื่อ ของฝูงสุนัขป่า ทั้งบิลและสุนัขลากเลื่อนของเขาดังกล่าวก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอดในป่าดงพงพี

<u>The Sea-Wolf</u>

ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็ย่อมพ่ายแพ้ผู้ที่แข็งแรงกว่า ในตอนแรกกัปตันลาร์เซนเป็นผู้ที่มีอำนาจและกำลังมหาศาล เป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุดในเรือปีศาจ ส่วนลูกเรือของเขาเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่าก็ต้องพ่ายแพ้ต่อกัปตันเพราะไม่สามารถสู้กัปตันได้ ตัวอย่างของผู้ที่ไม่เหมาะสม

ในการอยู่รอด เช่น ลูกเรือที่ชื่อลีชและจอห์นสันซึ่งเคยถูกกัปตันทำร้าย และไม่สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมบนเรือปีศาจได้ คนทั้งสองไม่สามารถทนความกดขี่ทารุณของกัปตันได้อีกต่อไปจึงพากันหนีลงเรือเล็กเพื่อหวังว่าจะไปให้ถึงฝั่งทะเลญี่ปุ่น แต่ก็ขาดความรู้เรื่องการเดินเรือ เรื่องทิศทาง เมื่อกัปตันตามไปพบเข้า ลูกเรือทั้งสองพยายามกรรเชียงเรือเล็กเข้ามาใกล้เรือปีศาจเพื่อหวังจะให้กัปตันรับขึ้นเรือ แต่กัปตันปฏิเสธที่จะช่วยเหลือคนทั้งสองพยายามกรรเชียงเรือตามเรือปีศาจ แต่แล้วการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของเขาก็ต้องสิ้นสุดลงเมื่อเรือเล็กของเขาพบพายุฝน ลูกเรือทั้งสองจึงจมน้ำตาย

นอกจากมนุษย์จะต้องต่อสู้กับมนุษย์แล้ว มนุษย์ยังต้องต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมในธรรมชาติ เช่น กลาสีเรือและพรานล่าแมวน้ำของเรือปีศาจต้องต่อสู้กับพายุคลื่นลมในทะเล ขณะที่พวกพรานล่าแมวน้ำกำลังออกไปล่าแมวน้ำได้เกิดพายุ ทั้งกัปตันลาร์เซนและฮัมฟรีย์ได้ช่วยกันพยายามบังคับเรือปีศาจออกตามเก็บเรือล่าแมวน้ำโดยต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติ ดังที่ฮัมฟรีย์เล่าไว้ตอนหนึ่งว่า

> The marvel of it! That tiny men should live and brethe and work, and drive so frail a contrivance of wood and cloth through so tremendous an elemental strife!
>
> (London. 1964 : 135)

และมนุษย์ที่อ่อนแอกว่าก็ย่อมพ่ายแพ้ต่อธรรมชาติ บรรดาพรานล่าแมวน้ำที่ไม่สามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้ในพายุเพราะจมน้ำตายได้แก่ เฮนเดอร์สัน (Henderson) โฮลี่โอ๊ค (Holyoak) วิลเลียมส์ (Williams) และเคลลี่ (Kelly) คนเหล่านี้คือผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด

แม้แต่ตัวกัปตันลาร์เซนเองซึ่งเคยเป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุดซึ่งสมควรจะมีชีวิตรอดได้ แต่เขาก็ต้องพ่ายแพ้ต่อโรคปวดศีรษะอย่างแรงเลยทำให้เขาตาบอด และไม่สามารถจะช่วยตัวเองได้ จึงทำให้เขาไม่สามารถเอาชนะพี่ชายในการล่าแมวน้ำ พวกลูกเรือและพรานล่าแมวน้ำถูกพี่ชายของเขาปล้นไปหมด กัปตันประสบความล้มเหลวในการต่อสู้ ในที่สุดกัปตันก็

ไม่สามารถควบคุมเรือปีศาจได้ เรือปีศาจจึงไปเกยตื้นที่เกาะแห่งหนึ่ง และกัปตันก็ตายด้วยโรคประจำตัว สูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง กัปตันยาร์เซนจึงเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด

เท่าที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ประสบความล้มเหลวทั้งในการต่อสู้และการหาอาหารเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด ก็ต้องตายไป

<u>วิธีการถ่ายทอดความคิดของแจ็ค ลอนดอน ตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ</u>

จากการศึกษางานของแจ็ค ลอนดอน เราอาจพอจะสรุปวิธีการที่เขาได้ใช้ในการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วิน ในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังต่อไปนี้

1. วิธีการกำหนดแนวเรื่อง (Theme)

ในนวนิยายทั้งสามเรื่อง คือ <u>The Call of the Wild</u>, <u>White Fang</u> และ <u>The Sea-Wolf</u> ลอนดอนได้กำหนดแนวเรื่องตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ กล่าวคือเป็นแนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดตามธรรมชาติ วิธีการต่อสู้ และผลของการต่อสู้ ผู้ที่เหมาะสมที่สุดคือผู้อยู่รอดอันเป็นแนวคิดหลักของทฤษฎีดาร์วิน เช่น ในเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> เป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสุนัขตัวละครเอกที่ต้องต่อสู้กับสุนัข และสิ่งแวดล้อม เรื่อง <u>White Fang</u> เป็นเรื่องการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสุนัขตัวละครเอกที่ต้องต่อสู้กับสุนัข สัตว์ป่าอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อม ส่วนเรื่อง <u>The Sea-Wolf</u> เป็นเรื่องการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชายคนหนึ่งที่ต้องต่อสู้กับมนุษย์และสิ่งแวดล้อมอันป่าเถื่อน เราจะสังเกตเห็นแนวเรื่องนี้ได้จากบทวิเคราะห์ที่ได้กล่าวมาแล้ว

2. วิธีการสร้างตัวละคร (Characterization)

แจ็ค ลอนดอน ได้ใช้วิธีการสร้างตัวละครเพื่อสะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังนี้

2.1 <u>The Call of the Wild</u>

ในเรื่องนี้แจ็ค ลอนดอน เลือกใช้สุนัขพันธุ์ผสมระหว่างเซนต์ เบอร์นาร์ด และสุนัขเลี้ยงแกะเป็นตัวละครเอก ในการพิจารณาวิธีการสร้างตัวละครของนวนิยายเรื่องนี้ เราพบว่าลอนดอนได้ใช้วิธีการบรรยายบุคลิกภาพของตัวละครเอกในด้านต่าง ๆ คือ นิสัยใจคอ อารมณ์ และพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดให้เห็นแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินในหลักใหญ่

สามประการ เช่น จากการบรรยายของผู้ประพันธ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของบัค สุนัขตัวละครเอกที่ต้องถูกทรมาน ถูกตีด้วยพลองได้รับความเจ็บปวด จากชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดง โดยการที่บัคเปลี่ยนนิสัยจากสุนัขบ้านเชื่องมาเป็นสุนัขดุร้าย มีอารมณ์โกรธ และได้ทำร้ายโต้ตอบชายคนนั้น ก็แสดงให้เห็นว่าลอนดอนได้สะท้อนความคิดของดาร์วินที่ว่าความเจ็บปวดเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และจากการที่ลอนดอนใช้วิธีสร้างพฤติกรรมของบัคด้วยการบรรยายถึงการกระทำ กิริยาอาการต่าง ๆ ของมันว่าเหมือนพฤติกรรมของสุนัขป่า ก็เป็นการสะท้อนให้เห็นวิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมอันเป็นวิถีทางที่สิ่งมีชีวิตใช้ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และจากวิธีการบรรยายพฤติกรรมของบัคในการขุดหิมะนอน หลังจากที่มันพบเพื่อนสุนัขอื่น ๆ นอนอยู่ในหิมะ ก็เป็นการแสดงความคิดทฤษฎีดาร์วินที่ว่า เป็นการอยู่รอดด้วยการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้วิธีบรรยายพฤติกรรมของบัคที่ว่า บัคได้เข้าร่วมกับฝูงสุนัขป่าสำเร็จ หลังจากที่มันได้ต่อสู้กับฝูงสุนัขป่านั้นแล้ว และสามารถเอาชนะสุนัขทั้งฝูงได้ ก็ด้วยความที่มีร่างกายแข็งแรงกว่า มีประสบการณ์ในการต่อสู้มามาก เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ที่ว่าผู้ที่แข็งแรงกว่าย่อมเอาชนะผู้อื่นในการต่อสู้ ก็เป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอด ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าลอนดอนใช้วิธีสร้างพฤติกรรมของตัวละครเอก ด้วยการที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้บรรยายทั้งหมด เพื่อสะท้อนให้เห็นสาเหตุ วิธีการ และผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

2.2 <u>White Fang</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ ลอนดอนเลือกใช้สุนัขป่าเป็นตัวละครเอก และได้ใช้วิธีการสร้างตัวละครเป็นวิธีหนึ่งในการถ่ายทอดความคิดทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ ลอนดอนได้สร้างพฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวสุนัขป่าตัวละครเอก ให้ต้องต่อสู้ฆ่าสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอกว่าเป็นอาหารตั้งแต่ยังเล็กจนกระทั่งเติบใหญ่เมื่อเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความหิวว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน และลอนดอนได้ถ่ายทอดวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยการปรับตัว

ให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวเปลี่ยนไปตามสิ่งแวดล้อม ในตอนแรกเจ้าเขี้ยวขาวเป็นสุนัขป่าก็มีพฤติกรรมเป็นเช่นเดียวกับสัตว์ป่าทั่ว ๆ ไป กล่าวคือต้องฆ่าสิ่งมีชีวิตอื่นเป็นอาหาร เมื่อเจ้าเขี้ยวขาวมาอยู่กับพวกอินเดียนแดง มันก็ปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมสำหรับการอยู่ร่วมกับมนุษย์ด้วยการเชื่อฟังมนุษย์ เมื่อมันได้ไปอยู่ในโลกของอารยธรรม เจ้าเขี้ยวขาวก็เปลี่ยนพฤติกรรมของสัตว์ป่าไปเป็นพฤติกรรมของสัตว์เลี้ยงในบ้านได้ ซึ่งเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม การสร้างพฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมเป็นวิธีการช่วยให้สิ่งมีชีวิตได้อยู่รอด นอกจากนี้ลอนดอนยังให้เห็นถึงพฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวเพื่อสะท้อนให้เห็นความคิดของดาร์วินที่ว่า ผู้ที่แข็งแรงที่สุดเท่านั้นจึงเป็นผู้สมควรอยู่รอด เช่น ตอนหนึ่งขณะที่เจ้าเขี้ยวขาวยังเล็ก ได้เกิดภาวะขาดแคลน พี่น้องร่วมครอกเดียวกับเจ้าเขี้ยวขาวไม่สามารถทนความอดอยากได้ ร่างกายอ่อนแอกว่าเจ้าเขี้ยวขาว พวกมันจึงตายหมด เจ้าเขี้ยวขาวแข็งแรงกว่าพี่น้องมันจึงปรับตัวให้ทนกับความหิวโหยได้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงเป็นผู้อยู่รอด และจากการบรรยายถึงพฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวที่สามารถเอาชนะการต่อสู้กับสุนัขตัวอื่น ๆ ได้ทุกครั้ง สามารถรอดชีวิตจนกลายเป็นสุนัขป่ายอดนักสู้ ก็สะท้อนให้เห็นความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุดเช่นเดียวกัน เป็นต้น

2.3 <u>The Sea-Wolf</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ แจ็ค ลอนดอน เลือกใช้คนเป็นตัวละครเอก ซึ่งกล่าวได้ว่าตัวละครเอกผู้มีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้มีสองคนคือ ฮัมฟรีย์ แวน เวย์เดน และกัปตันวูล์ฟ ลาร์เซน วิธีการสร้างตัวละครเป็นวิธีการที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิดทฤษฎีดาร์วินในเรื่องนี้ ลอนดอนใช้พฤติกรรมของตัวละครเอกที่ชื่อ ฮัมฟรีย์ ในการสร้างตัวละคร ฮัมฟรีย์ เป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด จากบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกทั้งสองคนสะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินในเรื่องปัจจัยสำคัญที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เช่น ฮัมฟรีย์ ได้เล่าถึงการถกเถียงกับกัปตันในเรื่องปรัชญาชีวิต จากคำพูดที่กัปตันแสดง

ความเห็นว่าชีวิตไม่มีค่าอะไร เพราะเกิดมาแล้วผู้ใดที่แข็งแรงกว่าก็กินผู้อ่อนแอกว่าเพื่อให้ตนเองมีชีวิตรอดต่อไป ความหิวทำให้คนทำงานเพื่อให้ได้เงินมาซื้ออาหาร แสดงให้เห็นว่าสะท้อนความคิดของทฤษฎีดาร์วิน ซึ่งเห็นได้ชัดเจนมากในเมื่อฮัมฟรีย์เล่าถึงความคิดของกัปตันที่ว่า จำนวนคนเกิดมีมากกว่าจำนวนงานที่จะให้ทำ จึงมีการแก่งแย่งกันทำงาน เพราะคนต้องกิน ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็เป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรง และในระหว่างการถกเถียงกัน ฮัมฟรีย์ ได้อ้างชื่อ ชาร์ลส ดาร์วิน ด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าลอนดอน เจตนาจะถ่ายทอดความคิดทฤษฎีดาร์วินผ่านทัศนะของตัวละครเอก

จากพฤติกรรมของฮัมฟรีย์ที่ปรับตัวจากผู้อ่อนแอ ต้องพึ่งคนอื่นเสมอมาเป็นผู้ที่แข็งแรง เหมาะสมกับความอยู่รอดบนเรือปีศาจ แสดงให้เห็นทฤษฎีดาร์วินที่ว่าวิธีการปรับตัวเป็นวิธีที่ช่วยให้อยู่รอด และจากความสามารถในการปรับตัวของฮัมฟรีย์จากนักศึกษาศิลปะ ไม่เคยชินกับงานหนัก มาเป็นต้นหนคุมเรือเดินทะเลอันเป็นงานหนักได้และได้ใช้วิชาเดินเรือช่วยให้เขาอยู่รอดในตอนท้ายเรื่อง สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่สามารถปรับตัวได้ก็เป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอด อนึ่งการที่ลอนดอนสร้างให้ฮัมฟรีย์ตัวละครเอกมีอาชีพเป็นนักศึกษาศิลปะก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าฮัมฟรีย์เป็นผู้ที่บอบบางมาก่อน เป็นการสร้างให้ตรงข้ามกับกัปตันลาร์เซน ซึ่งมีอาชีพเดินเรือทะเลเป็นผู้แข็งแกร่ง การที่ผู้บอบบางเช่นฮัมฟรีย์ ซึ่งไม่สมควรมีชีวิตอยู่รอดในสิ่งแวดล้อมอันโหดเหี้ยมสามารถปรับตัวจนกลายเป็นผู้ที่แข็งแรงจนสามารถอยู่รอดได้ แสดงให้เห็นถึงความคิดของดาร์วินอย่างชัดเจน

3. วิธีการสร้างฉาก

แจ็ค ลอนดอน ได้ใช้วิธีการสร้างฉากเป็นอีกวิธีหนึ่งในการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังนี้

3.1 <u>The Call of the Wild</u>

ฉากหรือสิ่งแวดล้อมตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้เป็นฉากของป่าดงพงพีซึ่งอยู่ในบริเวณแถบขั้วโลกเหนือ ในอลาสก้าเป็นส่วนใหญ่ และมีฉากของโลกอารยธรรมในแคลิฟอร์เนียเพียงเล็กน้อยในตอนต้นของเรื่อง

สถานที่ซึ่งเป็นฉากในขั้วโลกนั้น เป็นดินแดนที่มีแต่ทุ่งหิมะและน้ำแข็งอันกว้างใหญ่ เต็มไปด้วยอันตราย มีภูมิอากาศหนาวเย็นจัด สิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่น้อย เพราะความขาดแคลนอาหาร เมื่อภูมิอากาศมีการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิ-ประเทศจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น เกิดการแตกแยกของพื้นน้ำแข็ง ฉากของเรื่องเป็นเช่นนี้สะท้อนให้เห็นการต่อสู้ของตัวละครได้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือดินแดนของขั้วโลกเป็นสถานที่ที่ทุกชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้อย่างหนัก ด้วยกำลังของตนเอง ปราศจากความช่วยเหลือใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าพ่ายแพ้ก็หมายถึงความตาย เป็นดินแดนที่ผู้ที่แข็งแรงจริง ๆ เท่านั้นจึงจะมีชีวิตรอด วิธีการสร้างฉากจึงเป็นวิธีการถ่ายทอดให้เห็นแนวความคิดของดาร์วินอย่างชัดเจนวิธีหนึ่ง

การที่ลอนดอนได้สร้างฉากของโลกอารยธรรมในแคลิฟอร์เนียด้วย ก็เพื่อให้เห็นความแตกต่างของสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นความสามารถในการปรับตัวของบัคสุนัขตัวละครเอกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากผู้ที่ไม่เคยต่อสู้ ใช้ชีวิตอย่างสบาย แล้วสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ สิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุทำให้บัคต้องต่อสู้ตามทฤษฎีดาร์วิน

3.1 <u>White Fang</u>

ลอนดอนสร้างฉากของนวนิยายเรื่องนี้ให้เป็นทั้งฉากของป่าดงพงพีแถบขั้วโลกในยูคอนและฉากของโลกอารยธรรมในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นฉากที่คล้ายคลึงกับฉากในเรื่อง <u>The Call of the Wild</u>

การสร้างฉากของดินแดนอันหนาวเย็นแถบขั้วโลกเป็นการช่วยให้เห็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ตามทฤษฎีดาร์วินชัดเจนขึ้น และช่วยให้บทบาทของตัวละครเอกเด่นชัดมากขึ้น ฉากในป่าดงพงพีห่างไกลอารยธรรม แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่แข็งแรงจริง ๆ เท่านั้นให้เป็นผู้อยู่รอด เพราะมีแต่การกินกันเอง ผู้ที่แข็งแรงก็กินผู้ที่อ่อนแอ สัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็ก ทุกชีวิตที่เกิดมาในป่าต้องดิ้นรนต่อสู้ให้อยู่รอดด้วยลำพังตนเองจริง ๆ ส่วนฉากที่เป็นโลกอารยธรรมใน

แคลิฟอร์เนีย ก็ช่วยให้เห็นการปรับตัวของเจ้าเขี้ยวขาวชัดเจนขึ้น การสร้างฉากในดินแดนภาคใต้ให้มีแต่ความอบอุ่นสบาย ทุกชีวิตไม่ต้องดิ้นรนอย่างหนัก ชีวิตสุขสบายมาก เป็นการสะท้อนให้เห็นความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงของสิ่งแวดล้อม และแสดงให้เห็นความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ของตัวละครเอก เช่น การเปลี่ยนพฤติกรรมจากสุนัขป่าดุร้ายมาเป็นพฤติกรรมของสุนัขบ้านที่เชื่องได้ การสร้างฉากให้แตกต่างกันระหว่างโลกของป่าดงพงพีกับโลกของอารยธรรมเป็นการสะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมอันเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ต้องดิ้นรนต่อสู้และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

3.2 <u>The Sea-Wolf</u>

ลอนดอนสร้างฉากของนวนิยายเรื่องนี้ให้เป็นเรือชื่อปีศาจซึ่งเปรียบเสมือนโลกหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยความทารุณโหดร้ายเหมือนอยู่ในนรกที่อยู่ของปีศาจ บนเรือมีแต่การต่อสู้ทำร้ายร่างกายกันเสมอในระหว่างพวกลูกเรือด้วยกัน และระหว่างลูกเรือกับกัปตันผู้โหดเหี้ยม ฉากหรือสิ่งแวดล้อมเช่นนี้เป็นผู้คัดเลือกผู้ที่แข็งแรงจริง ๆ หรือผู้ที่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมได้ จึงจะเป็นผู้อยู่รอด นอกจากนี้สถานที่ของเรื่องก็อยู่ในมหาสมุทร ลูกเรือก็ยังต้องผจญกับภัยธรรมชาติคือคลื่นพายุ ซึ่งผู้ที่ไม่สามารถต่อสู้กับธรรมชาติเช่นนี้ได้ก็ต้องตายไป ฉากของความทารุณโหดร้ายทั้งหมดในเรื่องนี้ก็คล้ายคลึงกับฉากของป่าดงพงพีในนวนิยายสองเรื่องข้างต้น เป็นสิ่งแวดล้อมที่คัดเลือกผู้ที่แข็งแรงและผู้ที่ปรับตัวได้เหมาะสม เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ก็เป็นผู้อยู่รอด วิธีการสร้างฉากในนวนิยายเรื่องนี้เป็นวิธีการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีดาร์วินประการหนึ่ง

4. วิธีการบรรยายและพรรณนา

แจ็ค ลอนดอน ใช้วิธีบรรยายและพรรณนาในนวนิยายเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> และ <u>White Fang</u> ส่วนเรื่อง <u>The Sea-Wolf</u> ลอนดอนได้ใช้วิธีถ่ายทอดเนื้อเรื่องจากสายตาของตัวละครเอก คือ ฮัมฟรีย์โดยให้เป็นผู้บรรยายเรื่อง

ทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นกับตัวเขาในอดีต ดังนั้นจึงถือว่าการถ่ายทอดความคิดตามทฤษฎีดาร์วิน เป็นการถ่ายทอดผ่านตัวละคร มิใช่การบรรยายโดยตรงของผู้ประพันธ์

4.1 <u>The Call of the Wild</u>

ในเรื่องนี้ลอนดอนได้ใช้วิธีบรรยายโดยตรงเพื่อแสดงให้เห็นสาเหตุของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดที่สำคัญประการหนึ่งคือความหิว ตัวอย่างเช่นลอนดอนได้กล่าวถึงการที่บัคต้องออกล่าสัตว์อื่นเป็นอาหารโดยมีความหิวเป็นปัจจัยว่า "the blood longing became stronger than ever before. He was a killer, a thing that preyed, living on the things that lived." (London. 1960 : 80) ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินโดยตรงว่า สิ่งมีชีวิตต้องอาศัยอาหารเป็นสิ่งที่ช่วยให้อยู่รอดโดยการกินสิ่งมีชีวิตด้วยกัน

ลอนดอนยังได้บรรยายโดยตรงถึงวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของบัค ซึ่งเป็นการต่อสู้ใช้กำลัง ไม่มีการแสดงความเมตตา เพราะการแสดงความเมตตาหมายถึงการแสดงความอ่อนแอ ซึ่งหมายถึงความตาย ว่ากฎของป่าดงพงพีมีดังนี้ "Kill or be killed, eat or be eaten, was the law." (London. 1960 : 65) กฎของป่าที่ลอนดอนเขียนไว้เช่นนี้คือกฎของดาร์วินนั่นเอง ที่ว่าในธรรมชาติสิ่งแวดล้อมของสัตว์ต้องมีการต่อสู้ ฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่อจะฆ่าและกินอีกฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่อไม่ให้ถูกฆ่าหรือถูกกิน ดังนั้นจึงเป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดจริง ๆ จึงเกิดกฎที่ว่าเมื่อไม่เป็นผู้ฆ่าก็จะต้องถูกฆ่า เมื่อไม่สามารถเป็นผู้กินก็จะต้องเป็นผู้ถูกกิน

นอกจากนี้ลอนดอนยังได้บรรยายโดยตรงถึงพฤติกรรมของบัคในการขโมยอาหารเมื่อมาอยู่ในป่าดงพงพีแถบขั้วโลกว่า "It marked his adaptability, his capacity to adjust himself to changing condition." (London. 1960 : 28) จากการกล่าวโดยตรงเช่นนี้แสดงทฤษฎีดาร์วินอย่างชัดเจนในเรื่องผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปก็เป็นผู้ที่สมควรอยู่รอด

4.2 <u>White Fang</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้ใช้วิธีบรรยายโดยตรง เป็นอีกวิธีหนึ่งในการสะท้อนให้เห็นว่าความหิวเป็นสาเหตุที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน ลอนดอนมีความเห็นว่าอาหารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอยู่รอด ชีวิตก็ต้องกินสิ่งมีชีวิตอื่นเป็นอาหาร จุดมุ่งหมายของชีวิตคืออาหาร ลอนดอนได้กล่าวถึงกฎในเรื่องนี้ว่า "The law was : Eat or be Eaten."(London. 1933:91) ซึ่งเหมือนกับกฎที่ลอนดอนเขียนไว้ในเรื่อง <u>The Call of the Wild</u> ที่กล่าวมาแล้ว กฎของลอนดอนเช่นนี้มีความหมายเช่นเดียวกับทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติ กล่าวคือในธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นมากมาย จำนวนชีวิตที่เกิดมีมากกว่าจำนวนอาหาร จึงมีการต่อสู้แก่งแย่งอาหารผู้ที่อ่อนแอก็เป็นเหยื่อผู้ที่แข็งแรง จึงเกิดกฎที่ว่าเป็นผู้กินหรือผู้ถูกกิน

ลอนดอนยังได้พูดถึงวิธีการปรับตัวของเจ้าเขี้ยวขาวเมื่อมาอยู่กับพวกอินเดียนแดงว่า เจ้าเขี้ยวขาวยึดถือกฎที่ว่า "to oppress the weak and obey the strong" (London. 1933 : 137) กฎของเจ้าเขี้ยวขาวคือกฎของดาร์วินนั่นเองที่ว่า ผู้ที่อ่อนแอ กว่าก็เป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า

นอกจากนี้ลอนดอนยังได้บรรยายโดยตรงถึงความเป็นผู้เหมาะสมในการอยู่รอดของเจ้าเขี้ยวขาวที่สามารถมีชีวิตรอดจากการต่อสู้กับสุนัขอื่น ๆ เพราะมันเป็นผู้ที่แข็งแรงกว่า ดีกว่า ดังที่ลอนดอนกล่าวถึงเจ้าเขี้ยวขาวว่า "He became quicker of movement than the other dogs, swifter of foot, craftier...more... ironlike muscle... and more intelligent... He had...survived the hostile environment." (London. 1933 : 125) จากการกล่าวเช่นนี้สะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินที่ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวจนมีพัฒนาการ เช่น มีร่างกายแข็งแรงกว่า ฉลาดกว่า ว่องไวกว่า ก็ย่อมได้เปรียบทั้งในการหาอาหารและการต่อสู้ ก็เป็นผู้ที่สมควรมีชีวิตอยู่รอด

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ในการวิเคราะห์นวนิยายทั้ง **สามเรื่องของแจ็ก** ลอนดอนพบว่าลอนดอนได้สะท้อนทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วินและได้ถ่ายทอดแนวความคิดตามทฤษฎีดังกล่าวในนวนิยายทั้งสามเรื่องดังนี้

1. สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

The Call of the Wild

แจ็ก ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในนวนิยายเรื่องนี้ตามทฤษฎีดาร์วินอย่างเห็นได้ชัด โดยที่แสดงให้เห็นถึงสาเหตุทางด้านร่างกายประการแรกคือความหิวอันเป็นแรงผลักดันให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ลอนดอนได้สร้างตัวละครเอกเป็นสุนัขชื่อ บัค ให้ถูกความหิวผลักดันให้ต้องต่อสู้และแก่งแย่งกับสุนัขตัวอื่นในเรื่องของอาหาร และเมื่อเข้าไปอยู่ในป่า เจ้าบัคก็ถูกความหิวผลักดันให้ล่าสัตว์อื่นเป็นอาหารเพื่อให้ตัวมันอยู่รอด และลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นถึงความหิวอันเป็นเหตุให้สุนัขอื่น ๆ ในขั้วโลกต้องดิ้นรนต่อสู้อย่างรุนแรงเพื่ออาหาร ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่าแจ็ก ลอนดอนสนับสนุนแนวความคิดของดาร์วินในเรื่องของอาหารที่เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการอยู่รอด และสิ่งมีชีวิตย่อมต้องกินสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร

และลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดอันเป็นสาเหตุทางร่างกายอีกประการหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด โดยให้บัคและสุนัขเพื่อนร่วมทีมลากเลื่อนต้องได้รับความเจ็บปวดจากกระบองและแส้ในมือมนุษย์อันเป็นสิ่งผลักดันให้พวกมันจำต้องทำงานลากเลื่อนต่อไปทั้ง ๆ ที่แทบจะเดินไม่ไหว

นอกจากนี้ยังพบว่าลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงสาเหตุทางสิ่งแวดล้อมที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีการวิ่นซึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมอันเป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิต กล่าวคือสิ่งแวดล้อมเป็นผู้คัดเลือกสิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ ได้ก็จะมีชีวิตรอด ผู้ที่ปรับตัวไม่ได้ก็จะตายไป สิ่งแวดล้อมตามทฤษฎีดาร์วินหมายถึงสภาพภูมิอากาศ สภาพภูมิประเทศ เช่นการที่อากาศเย็นจัด ร้อนจัด สภาพภูมิประเทศกันดาร แห้งแล้งก็จะทำให้เกิดขาดแคลนอาหาร สิ่งมีชีวิตก็ต้องต่อสู้ดิ้นรน อพยพหรือปรับตัวให้ได้ ลอนดอนได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินอย่างชัดเจนโดยที่สร้างฉากหรือสิ่งแวดล้อมของตัวละครให้เป็นภูมิประเทศของขั้วโลกเหนือ มีอากาศหนาวเย็นจัด เต็มไปด้วยหิมะและอันตราย และยังขาดแคลนอาหาร อันเป็นสาเหตุให้ตัวละครทั้งที่เป็นสุนัขและมนุษย์ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยวิธีการต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมของป่าดงพงพีอันห่างไกลโลกของอารยธรรมจึงเป็นผู้คัดเลือกผู้ที่แข็งแรงเท่านั้นที่จะอยู่รอด

<u>White Fang</u>

นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงทฤษฎีของดาร์วินที่ว่าความหิวเป็นสาเหตุทางร่างกายประการหนึ่งที่ผลักดันให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ลอนดอนได้แบ่งสิ่งมีชีวิตออกเป็นสองพวกคือพวกที่กินผู้อื่นกับพวกที่ถูกกิน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลอนดอนสนับสนุนดาร์วินที่ว่าสิ่งมีชีวิตย่อมต้องอาศัยสิ่งมีชีวิตด้วยกันเป็นอาหาร ตัวละครในเรื่องนี้ที่เป็นทั้งคนและสัตว์ต่างก็ถูกความหิวอันเป็นแรงขับให้ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยการกินซึ่งกันและกัน ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็เป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า เมื่อมนุษย์อ่อนแอกว่าบึกำลังน้อยกว่าก็ถูกฝูงสุนัขป่ารุมฆ่ากิน เมื่อมนุษย์แข็งแรงกว่ามนุษย์ก็กินสุนัข กินสัตว์อื่น ๆ ที่อ่อนแอกว่า สุนัขป่าก็กินกันเอง แม้แต่สุนัขตัวละครเอกในเรื่องนี้ก็ถูกความหิวบีบบังคับให้ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเองโดยการฆ่าสิ่งมีชีวิตอื่นที่อ่อนแอกว่าเป็นอาหารมาตั้งแต่เล็กจนโต

ความเจ็บปวดเป็นสาเหตุทางร่างกายอีกประการหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตของตนเอง ลอนดอนได้แสดงให้เห็นการต่อสู้ของสัตว์ป่าโดยมีสาเหตุมาจากความเจ็บปวด เช่นการต่อสู้ระหว่างแมวป่ากับเม่น แมวป่ากับสุนัขป่า การต่อสู้ใน

ระหว่างสุนัขต่อสุนัข และการต่อสู้ของเจ้าเขี้ยวขาวเพื่อรักษาชีวิตให้รอดเมื่อมันได้รับความเจ็บปวดจากการจะจมน้ำตาย ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เป็นการสะท้อนให้เห็นทฤษฎีดาร์วินของลอนดอน

นอกจากนี้นวนิยายเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงทฤษฎีดาร์วินในเรื่องของสิ่งแวดล้อมที่เป็นสาเหตุของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดอย่างชัดเจน ฉากของเรื่องนี้เกือบทั้งเรื่องเป็นฉากของซีโลกอันมีสภาพภูมิอากาศหนาวเย็นจัด สภาพภูมิประเทศกันดาร แห้งแล้ง อันเป็นเหตุให้เกิดขาดแคลนอาหารขึ้นเสมอ ๆ สิ่งแวดล้อมเป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิตตามทฤษฎีดาร์วิน ลอนดอนก็แสดงให้เห็นแนวความคิดดังกล่าวโดยให้พี่น้องร่วมครอกเดียวกับเจ้าเขี้ยวขาวต้องตายเพราะการขาดแคลนอาหารตั้งแต่เกิดได้ใหม่ ๆ และแม้แต่มนุษย์เผ่าอินเดียนแดงก็ต้องอพยพเมื่อเกิดสภาพแวดล้อมที่อดอยากขาดแคลน ลอนดอนยังสร้างให้เจ้าเขี้ยวขาวต้องเปลี่ยนพฤติกรรมไปต่าง ๆ อันมีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปต่างๆ เพื่อความอยู่รอด

<u>The Sea - Wolf</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้พบว่าลอนดอนได้ประยุกต์ทฤษฎีดาร์วินให้เข้ากับทฤษฎีทางสังคมที่เรียกว่าเป็น Social Darwinism จากบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกสองคน คือ กัปตัน วูล์ฟ ลาร์เซน กับ ฮัมฟรีย์ แวน เวย์เดน ที่ได้ถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องชีวิตสะท้อนให้เห็นว่าความหิวเป็นสาเหตุให้มนุษย์ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ความหิวทำให้เกิดการแก่งแย่งกันทำงานเพื่อเงินซึ่งหมายถึงอาหาร การแก่งแย่งกันทำงานในสังคมมนุษย์ก็คือการแก่งแย่งกันในเรื่องอาหารตามทฤษฎีดาร์วินนั่นเอง และการที่กัปตันลาร์เซน พร้อมทั้งลูกเรือและพรานล่าแมวน้ำต้องเสี่ยงอันตรายในการล่าแมวน้ำก็เพราะมนุษย์ต้องกินอาหารจึงต้องทำงานเพื่อหาเงินเอามาซื้ออาหาร และจากบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกทั้งสองได้อ้างถึงชาร์ลส ดาร์วินด้วย จึงแสดงให้เห็นว่าลอนดอนมีเจตนาจะแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดของดาร์วินอย่างชัดแจ้ง

สำหรับสาเหตุทางด้านร่างกายอีกประการหนึ่งคือความเจ็บปวดที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนั้น ลอนดอนได้แสดงให้เห็นโดยการให้ธัมฟรีย์ต้องพบกับความเจ็บปวดจากการจะจมน้ำตาย และจากความโหดร้ายต่าง ๆ บนเรือปีศาจ อันทำให้เขาต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด

ในเรื่องของสิ่งแวดล้อมที่เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนั้น ลอนดอนได้นำทฤษฎีดาร์วินมาประยุกต์ให้เป็นทฤษฎีทางสังคมอย่างเห็นได้ชัด โดยที่ลอนดอนได้สร้างฉากหรือสิ่งแวดล้อมของตัวละครในเรื่องนี้เป็นเรือซึ่งเปรียบเสมือนโลกเล็ก ๆ โลกหนึ่งเป็นสังคม ๆ หนึ่งอันมีแต่ความโหดร้าย ป่าเถื่อน ผู้ที่แข็งแรงเท่านั้นจึงจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ สังคมแวดล้อม ทำให้ธัมฟรีย์ตัวละครเอก และลูกเรือปีศาจจำต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยวิธีการต่าง ๆ

2. วิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด

<u>The Call of the Wild</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้แสดงให้เห็นวิธีการต่อสู้ต่าง ๆ ของตัวละครเพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีของดาร์วิน ประการแรกคือ วิธีการปรับตัวทางด้านร่างกายให้เหมาะสมกับความอยู่รอดในสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เห็นได้จากการปรับตัวทางด้านร่างกายของบัค สุนัขตัวละครเอกซึ่งเคยอยู่ในสิ่งแวดล้อมภาคใต้อันอบอุ่น ไม่เคยทำงานหนัก แต่เมื่อมาอยู่ในขั้วโลกที่มีสภาพภูมิอากาศ และสภาพภูมิประเทศแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง บัคก็ได้ใช้วิธีปรับตัวทางด้านร่างกายให้แข็งแกร่งขึ้น เหมาะสมกับการทำงานหนักและสภาพแวดล้อม และแม้แต่สุนัขลากเลื่อนตัวอื่น ๆ ก็เช่นกัน

ประการที่สองคือวิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมเพื่อความอยู่รอด ลอนดอนได้สนับสนุนความคิดของดาร์วินในเรื่องนี้ โดยแสดงให้เห็นวิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของบัคที่เหมาะสมกับความเป็นอยู่ในขั้วโลกอันเป็นป่าดงพงพี มีแต่ความขาดแคลน เช่น การที่บัคมีนิสัยฉกฉวย มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปเป็นสุนัขป่า มีพฤติกรรมในการล่าสัตว์อื่นเป็น

อาหาร

ประการที่สามคือ วิธีการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการที่บัคได้ใช้ประสบการณ์ สิ่งที่ได้เรียนรู้มาเป็นเครื่องช่วยในการอยู่รอด เช่นการเรียนรู้กฎของกระบองและเขี้ยว แล้วพยายามหลีกเลี่ยง การเรียนรู้การนอนในหิมะ การเรียนรู้วิธีการลากเลื่อน เป็นต้น

ประการที่สี่คือ วิธีการต่อสู้ด้วยการใช้กำลังเพื่อความอยู่รอด ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการใช้กำลังต่อสู้ของบัค การต่อสู้ระหว่างสุนัข มีแต่กฎของการใช้กำลัง การต่อสู้เป็นวิธีการอันหนึ่งเพื่อความอยู่รอด

ประการสุดท้ายคือวิธีการหลบหลีกอันเป็นวิธีการเอาชีวิตรอดอย่างหนึ่งของสิ่งมีชีวิต ตามทฤษฎีดาร์วิน จะเห็นได้จากการหลบหลีกของเจ้าบัคเมื่อมันพบสุนัขบ้า เมื่อต้องต่อสู้กับมนุษย์ที่มีกระบองในมือ หรือเมื่อต้องต่อสู้กับสัตว์ที่ใหญ่กว่า เป็นต้น

<u>White Fang</u>

การวิเคราะห์วิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในนวนิยายเรื่องนี้พบว่าลอนดอนได้สะท้อนทฤษฎีดาร์วินอย่างชัดเจน โดยแสดงให้เห็นวิธีการต่อสู้ต่าง ๆ เพื่อความอยู่รอด ดังนี้คือ

ประการแรกวิธีการปรับตัวทางด้านร่างกาย ลอนดอนได้แสดงให้เห็นการปรับตัวทางด้านร่างกายของเจ้าเขี้ยวขาวที่แข็งแรงขึ้นเหมาะสมสำหรับการทำงานลากเลื่อนในขั้วโลก เหมาะสมในการต่อสู้กับสุนัขอื่น ๆ

ประการที่สองวิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรม ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของเจ้าเขี้ยวขาวให้เหมาะสมในการอยู่รอดมาตั้งแต่เล็ก เช่นพฤติกรรมในการเป็นผู้ฆ่า เมื่อออกจากป่าดงพงพีมาอยู่กับมนุษย์ เจ้าเขี้ยวขาวก็ปรับตัวทางด้านพฤติกรรมให้เหมาะสมกับการอยู่ร่วมกับมนุษย์ เชื่อฟังมนุษย์ และเมื่อต้องมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ซึ่งเป็นโลกของอารยธรรม เจ้าเขี้ยวขาวก็ปรับพฤติกรรมมาเป็นแบบสุนัขบ้าน

โดยทั่ว ๆ ไป นอกจากนี้ลอนดอนยังแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมในการหวงแหนลูกของสัตว์ป่า เช่นสุนัขป่า และพังพอน ซึ่งเป็นการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของสัตว์ป่าอีกอย่างหนึ่ง เพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ตามทฤษฎีของดาร์วิน

ประการที่สาม วิธีการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ เจ้าเขี้ยวขาวก็ได้ใช้วิธีการเรียนรู้ ใช้ประสบการณ์เป็นเครื่องช่วยในการอยู่รอด เช่นเรียนรู้ความเจ็บและเรียนรู้ที่จะเลี่ยงความเจ็บ เรียนรู้การอยู่รวมกับมนุษย์ เรียนรู้วิธีการต่อสู้ นอกจากนี้สุนัขป่าพ่อและแม่ของเจ้าเขี้ยวขาวก็ได้อาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้เป็นเครื่องช่วยให้อยู่รอดมาแล้ว

ประการที่สี่ คือการต่อสู้โดยการใช้กำลังเพื่อความอยู่รอด ลอนดอนได้แสดงให้เห็นทั้งการต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ป่า และการต่อสู้ในระหว่างสัตว์ป่าด้วยกันเอง เป็นการต่อสู้เพื่ออาหาร ผู้ที่แข็งแรงกว่าก็เป็นผู้ชนะการต่อสู้ เป็นผู้กินผู้ที่อ่อนแอกว่า

ประการสุดท้ายคือวิธีการหลบหลีก ลอนดอนได้แสดงให้เห็นว่าสัตว์ป่าจะใช้วิธีการหลบหลีกเป็นวิธีการเอาตัวรอดเมื่อไม่สามารถจะต่อสู้ได้ โดยเห็นได้จากการกระทำของเจ้าเขี้ยวขาวและนางสุนัขป่า

<u>The Sea - Wolf</u>

การวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้ตามทฤษฎีดาร์วินที่เกี่ยวกับวิธีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดพบว่าลอนดอนได้นำทฤษฎีของดาร์วินมาประยุกต์กับสังคมมนุษย์ที่เรียกว่า Social Darwinism โดยลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด แม้ว่าในเรื่องนี้จะไม่มีตัวละครที่เป็นสัตว์เลย แต่วิธีการต่าง ๆ นั้นก็คล้ายคลึงกับวิธีการที่สัตว์ใช้ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วิน วิธีการต่าง ๆ ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดสรุปได้ดังนี้

ประการแรก วิธีการปรับตัวทางด้านร่างกาย ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านร่างกายของตัวละครเอกคือฮัมฟรีย์ ผู้ซึ่งเป็นนักศึกษาศิลปะผู้มั่งคั่ง ร่างกายอ่อนแอเพราะไม่เคยทำงานหนักมาก่อน เมื่อต้องมาอยู่บนเรือปีศาจซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมใหม่อันมีแต่ความป่าเถื่อน ฮัมฟรีย์ก็ได้ปรับตัวทางด้านร่างกายให้แข็งแกร่งขึ้นเหมาะสมที่จะอยู่รอด

ประการที่สอง วิธีการปรับตัวทางด้านพฤติกรรม ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวทางด้านพฤติกรรมของฮัมฟรีย์ จากความที่เคยเป็นผู้ดีมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมแข็งแกร่งเหมือนสัตว์ป่าซึ่งเหมือนลูกเรืออื่น ๆ

ประการที่สาม วิธีการอยู่รอดโดยการเรียนรู้ ตัวละครเอกคือฮัมฟรีย์ซึ่งไม่เคยมีความรู้เรื่องการเดินเรือเลย ก็ต้องใช้วิธีการเรียนรู้เรื่องการเดินเรือ การกางใบ การเก็บใบเรือ การถือหางเสือ ฯลฯ และได้ใช้ความรู้นี้เป็นเครื่องช่วยให้รอดชีวิต

ประการที่สี่ การต่อสู้ ลอนดอนได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการต่อสู้ของมนุษย์บนเรือปีศาจว่ามีวิธีการต่อสู้เหมือนสัตว์ป่า เช่นการต่อสู้ระหว่างกัปตันลาร์เซนผู้เหี้ยมโหดกับลูกเรือหรือการต่อสู้ระหว่างลูกเรือเอง

ประการสุดท้าย วิธีการหลบหลีกเป็นวิธีหนึ่งในการเอาตัวรอดเมื่อไม่สามารถจะสู้ได้ เห็นได้จากการหลบหลีกของฮัมฟรีย์จากผู้ที่แข็งแรงกว่าเช่นกัปตันหรือคนครัว และการหลบหลีกของพวกลูกเรือเมื่อไม่สามารถสู้ได้ และการหลบหลีกของกัปตันลาร์เซนเอง

3. <u>ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด</u>

<u>The Call of the Wild</u>

ในนวนิยายเรื่องนี้ลอนดอนได้สนับสนุนทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของดาร์วินอย่างเห็นได้ชัด ผลของการวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้ ลอนดอนได้แสดงให้เห็นผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดเป็นสองประการคือ ประการแรก ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด (The Survival of the Fittest) ลอนดอนได้แสดงแนวความคิดนี้อย่างชัดเจนโดยสร้างให้ตัวละครเอกคือ บัคเป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอด ตามทฤษฎีดาร์วินผู้ที่เหมาะสมที่สุดคือผู้อยู่รอดคือผู้ที่สามารถปรับตัวได้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปต่าง ๆ ได้ และเป็นผู้ที่มีพัฒนาการเช่น มีร่างกายแข็งแรงขึ้น ประสบความสำเร็จในการอยู่รอด ตัวละครเอกในเรื่องนี้สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ เจ้าบัคสามารถปรับตัวจากสุนัขบ้านซึ่งเคยอยู่ในโลกของอารยธรรมมาเป็นสุนัขป่าและดำรงชีวิตรอดอยู่ในป่าดงพงพีได้

สามารถรอดชีวิตอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมอันหนาวเย็นจัด ขาดแคลนอาหาร ทั้งยังต้องทำงานหนัก และเมื่อเข้าไปอยู่ในป่าดงพงพีก็สามารถเป็นหัวหน้าฝูงสุนัขป่าได้ จึงเป็นผู้ที่เหมาะสมในการอยู่รอดและสามารถดำรงเผ่าพันธุ์ถ่ายทอดลักษณะอันดีเด่นไปยังลูกหลานตามทฤษฎีดาร์วิน

ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดประการที่สองคือความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด ตามทฤษฎีของดาร์วิน ผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมไม่สามารถเอาชนะผู้อื่นในการต่อสู้หรือในการหาอาหารได้ ก็ต้องตายไป หรือเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า ลอนดอนแสดงให้เห็นถึงความคิดดังกล่าวเช่น สุนัขที่ชื่อ เคอร์ลี และ สปิทซ์ เป็นผู้ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด เพราะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ และลอนดอนยังได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินที่ว่าผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมก็ไม่สมควรอยู่รอดโดยการสร้างตัวละครที่เป็นสุนัขที่มาจากดินแดนภาคใต้ แต่เมื่อมาอยู่ทางขั้วโลกเหนือ ก็ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพความหนาวเย็น ความขาดแคลน และการทำงานหนักก็จึงตายไป

<u>White Fang</u>

ผลของการวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้พบว่าลอนดอนได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินอย่างชัดเจนเช่นกัน ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดประการแรกคือ ความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด. ในเรื่องนี้เจ้าเขี้ยวขาวคือผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอด เพราะมันมีความแตกต่างที่เหมาะสม (Favorable Variation) ตามทฤษฎีดาร์วิน กล่าวคือตั้งแต่เกิดมามันมีความแตกต่างจากพี่น้องตัวอื่น ๆ แข็งแรงกว่า เหมาะสมในการอยู่รอดได้มากกว่า เมื่อเกิดขาดแคลนอาหาร มันจึงยังมีชีวิตรอดอยู่ได้เพียงตัวเดียว เจ้าเขี้ยวขาวมีลักษณะที่เหมาะสมในการอยู่รอดตามทฤษฎีดาร์วินคือมีความสามารถในการปรับตัวได้ และมีพัฒนาการ เจ้าเขี้ยวขาวสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปต่าง ๆ ได้ และเปลี่ยนพฤติกรรมจากสุนัขป่ามาเป็นสุนัขบ้าน เมื่อได้ละทิ้งป่าดงพงพีมาอยู่ในโลกของอารยธรรม และมันยังได้พัฒนาตนเองจากผู้ที่อ่อนแอมาเป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุด สามารถชนะการต่อสู้กับสุนัขอื่นทุกตัว และสามารถต่อสู้เอาชนะมนุษย์ได้ เจ้าเขี้ยวขาวจึงเป็นผู้ที่เหมาะสม

ที่สุดในการอยู่รอด

ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดประการที่สองคือความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด ในการวิเคราะห์พบว่าลอนดอนได้สนับสนุนแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วิน โดยแสดงให้เห็นว่าในธรรมชาติสิ่งมีชีวิตที่เกิดมามีจำนวนมากเกินกว่าที่จะมีชีวิตรอดอยู่ได้ทุกตัว สิ่งแวดล้อมเป็นผู้จำกัดจำนวนสิ่งมีชีวิต เช่นการที่นางสุนัขป่าให้กำเนิดลูกสุนัขในภาวะขาดแคลน ทำให้ลูกสุนัขตายเกือบหมด และลอนดอนยังได้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่พ่ายแพ้ในการต่อสู้และในการหาอาหารก็เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอดเช่นความตายของศัตรูของเจ้าเขี้ยวขาวคือ ลิพ – ลิพ และความตายของสุนัขอื่น ๆ

<u>The Sea - Wolf</u>

การวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้ตามแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วินในเรื่องผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดพบว่าลอนดอนได้สนับสนุนทฤษฎีดาร์วินสองประการ ประการแรกคือความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด ลอนดอนได้สร้างตัวละครเอกคือฮัมฟรีย์ให้เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการอยู่รอด เนื่องจากฮัมฟรีย์สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอันมีแต่ความป่าเถื่อนได้ โดยที่สามารถทนต่องานหนัก และการต่อสู้อย่างป่าเถื่อนและสามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้ และเขายังมีพัฒนาการทั้งในทางร่างกายและสติปัญญา โดยที่มีร่างกายแข็งแรงขึ้น มีความรู้เรื่องการเดินเรือ ฉลาดขึ้น เขาจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะอยู่รอด

ผลของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดประการที่สองตามทฤษฎีดาร์วินคือความล้มเหลวของผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด ผู้ที่พ่ายแพ้ทั้งในการต่อสู้และการหาอาหารก็เป็นผู้ที่ไม่สมควรจะอยู่รอด ในเรื่องนี้กัปตันลาร์เซนผู้ซึ่งเคยแข็งแรง มีพลังมหาศาล แต่เมื่อต้องพ่ายแพ้ต่อโรคประจำตัวและพ่ายแพ้ในการต่อสู้แย่งชิงกับเล่าแมวป่ากับพี่ชายตนเอง จึงต้องตายไป กล่าวได้ว่ากัปตันลาร์เซนเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด นอกจากนี้ยังได้เห็นพวกลูกเรือที่อ่อนแอกว่าก็ต้องตายไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมในการอยู่รอด

ผลของการวิเคราะห์นวนิยายทั้งสามเรื่องกล่าวของแจ็ค ลอนดอน พบว่า ลอนดอนได้รับอิทธิพลทางด้านความคิดตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติของชาร์ลส ดาร์วินอย่างแท้จริง

สรุปวิธีการถ่ายทอดความคิดของแจ็ค ลอนดอน ตามทฤษฎีการเลือกสรรตามธรรมชาติในนวนิยายทั้งสามเรื่องได้ดังนี้

1. วิธีการกำหนดแนวเรื่อง
2. วิธีการสร้างตัวละคร
3. วิธีการสร้างฉาก
4. วิธีการบรรยาย และพรรณนา ซึ่งเป็นวิธีการที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง The Call of the Wild และเรื่อง White Fang เท่านั้น ไม่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง The Sea-Wolf

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้เขียนได้พบสิ่งที่น่าสนใจและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1. การสอนผลงานของแจ็ค ลอนดอน ผู้สอนควรให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีดาร์วิน และทฤษฎีทางสังคมนิยม (Socialism) แก่ผู้เรียนบ้างพอสมควร เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจงานของลอนดอนยิ่งขึ้น เพราะแนวความคิดทั้งสองอยู่เบื้องหลังงานเขียนของลอนดอนส่วนใหญ่

2. ผู้เรียนที่ศึกษางานของแจ็ค ลอนดอน ควรจะทราบประวัติของเขาควบคู่กับแนวความคิดตามทฤษฎีดาร์วิน และทฤษฎีสังคมนิยม เพื่อจะได้เข้าใจงานของลอนดอนและทราบซึ้งในผลงานยิ่งขึ้น เพราะจากประสบการณ์ในชีวิตของลอนดอนเองที่ทำให้เขามีความเชื่อและสนับสนุนทฤษฎีทั้งสอง

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรได้ศึกษาเรื่องสั้นอื่น ๆ ของแจ็ค ลอนดอน ตามแนวความคิดทฤษฎีดาร์วิน

2. ควรได้ศึกษาผลงานอื่น ๆ ของแจ็ค ลอนดอน ที่สะท้อนให้เห็นแนวความคิดตามลัทธิสังคมนิยม

3. ควรได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลงานและชีวิตจริงของแจ็ค ลอนดอน เพราะแจ็ค ลอนดอน ได้ใช้อัตชีวประวัติเป็นวัตถุดิบส่วนสำคัญในการสร้างผลงาน

4. ควรได้ศึกษาผลงานของนักประพันธ์ร่วมสมัยคนอื่นบ้าง เช่น Frank Norris เพื่อเปรียบเทียบกับผลงานของลอนดอนว่ามีแนวโน้มของทฤษฎีดาร์วินหรือไม่อย่างไร เพราะในสมัยของลอนดอน ทฤษฎีดาร์วินกาลังมีอิทธิพลในสหรัฐอเมริกาอย่างมากประเทศหนึ่ง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เจือ สตะเวทิน ศิลปะการประพันธ์ พิมพ์ครั้งที่ 2 อักษรเจริญทัศน์ 2510, 321 หน้า

ช่อทิพย์ สุวรรณานนท์ การวิเคราะห์เกี่ยวกับเอ็กซิสเทนเชียลิสมในงานวรรณกรรมของอัลเบร์ต กามูส์ ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 97 หน้า อัดสำเนา

ไชยยศ ประสานวงศ์ ทฤษฎีวิวัฒนาการ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย 2517, 171 หน้า

ธวัชชัย วิวัฒน์วรพันธ์ และคนอื่น ๆ พันธุกรรม อักษรบัณฑิต 2517, 208 หน้า

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. วิเคราะห์รสวรรณคดีไทย ไทยวัฒนาพานิช 2517, 224 หน้า

_____ แนะแนวทางอ่านนวนิยาย โรงพิมพ์คุรุสภา 2511, 61 หน้า

ประพันธ์ ภักษา และ วัลลภา มีหลีสวัสดิ์ วรรณคดีอเมริกัน 2 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2516, 713 หน้า

พินิจ รื่นเริง และ ณพพร ดำรงศิริ ชีววิทยาเบื้องต้น มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2516, 352 หน้า

วนิดา จิตต์มั่น มนุษย์กับวิทยาศาสตร์ชีวภาพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2514, 221 หน้า

วิทย์ ศิวะศริยานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ พิมพ์ครั้งที่ 5 โรงพิมพ์แพร่พิทยา 2518, 184 หน้า

วิภา กงกะนันทน์ วรรณคดีวิจารณ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2520 ก., 56 หน้า

_____ วรรณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร 2520 ข., 191 หน้า

สิทธา พินิจภูวดล วรรณคดีเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2517, 422 หน้า

เสริมจิตร สิงหเสนี ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2518, 121 หน้า

อาษา ขอจิตต์เมตต์ "แจ็ค ลอนดอน" ใน ชีวประวัติห้านาที หน้า 359 – 368 โรงพิมพ์รวมสาส์น 2514

Baker, Ernest A. "Jack London" in A Guide to the Best Fiction. p. 302 - 303. New York, Barnes and Noble, Inc., 1932.

Benet, William Rose. "Jack London" in The Reader's Encyclopedia. p. 596 - 597. New York, Thomas Y. Crowell Company, 1965.

Blanck, Jacob. "Jack London" in Bibliography of American Literature. p. 431 - 456. Connecticut, Yale University Press, 1969.

Bridgwater, William. and Seymour Kurtz. "Darwinism" in The Columbia Encyclopedia, v. 2, p. 541. New York, Columbia University Press, 1963.

Brooks, Van Wych. Our Literary Heritage. New York, E. P. Dutton Company, 1956. 246 p.

Burdick, Eugene. The Best Short Stories of Jack London. 13th.ed., Connecticut, The Consumer Publishing Division of CBS, Inc., 1962. 190 p.

Curley, Dorothy Nyren. Modern American Literature. 4th.ed., New York, Frederick Ungar Publishing Corporation, 1976. 605 p.

Darwin, Charles. The Darwin Reader. New York, Charles Scribner's Sons, 1965. 470 p.

_____ The Origin of Species. New York, D. Appleton and Company, 1914. 338 p.

Davidson, Marshall B. The Writers' America. New York, American Heritage Publishing Company, 1973. 416 p.

Forster, E. M. Aspects of the Novel. New York, Harcourt, Brace and Company, 1927. 249 p.

Hart, James D. "Jack London" in The Oxford Companion to American Literature. p. 489 - 490. New York, Oxford University Press, 1965.

Herzberg, Max J. "Jack London" in The Reader's Encyclopedia of American Literature. p. 649 - 650. New York, Thomas Y. Crowell Company, 1962.

Hofstadter, Richard. Social Darwinism in American Thought. New York, George Braziller, Inc., 1959. 248 p.

Hubbell, Jay B. American Life in Literature. New York, Harper and Brothers Publishers, 1949. 957 p.

Humphrey, Edward. and others. "London, Jack" in Encyclopedia International. v. 2, p. 65, ed. by William E. Kennedy. Washington D.C., Lexicon Publications, 1977.

Hyman, Stanley Edgar. Darwin for Today. New York, The Viking Press, 1963. 435 p.

Law, M.D. and others. "Darwin, Charles Robert" in Chambers's Encyclopedia. v. 4, p. 386 - 388. London, Pergamon Press, 1966.

London, Jack. Stories of Hawaii. New York, Appleton - Century, 1965. 282 p.

_____ The Sea - Wolf. New York, The New American Library of World Literature, Inc., 1964. 350 p.

_____. The Best Short Stories. Connecticut, Fawcett Premier Books, 1962. 192 p.

_____, The Call of the Wild. New York, The New American Library of World Literature, Inc., 1960. 176 p.

_____. The Cruise of the Snark. New York, The Macmillan Company, 1949. 340 p.

_____. White Fang. New York, Grosset and Dunlap Publishers, 1933. 276 p.

London, Joan. Jack London and His Times. New York, Doubleday, Doran and Company, Inc., 1939. 377 p.

Magill, Frank N. "The Call of the Wild" in Masterpieces of World Literature. p. 103 - 105. New York, Harper and Row Publishers, 1952.

Parker, Bertha Morris. "Charles Darwin" in The Golden Book Encyclopedia. p. 395. New York, Golden Press, 1959.

Sinclair, Andrew. Jack : A Biography of Jack London. New York, Harper and Row Publishers, 1977. 297 p.

Spiller, Robert E. "Social Darwinism and the Background of Naturalism in Literature" in Literary History of the United States. p. 326 - 329. New York, Macmillan Publishing Corporation, 1973.

Stauffer, R.C. Charles Darwin's Natural Selection. London, Cambridge University Press, 1975. 692 p.

Stern, Milton R. American Literature Survey. New York, The Viking Press, 1968. 646 p.

Stone, Irving. Jack London, Sailor on Horseback. New York, New American Library, 1965. 279 p.

United States Information Service. Jack London. Bangkok, United States Information Service, 1975. 6 p. (Distinguished American Series)

Walker, Franklin. "Jack London" in Jack London and the Klondike. p. 26. California, The Huntington Library, 1967.

Wallechinsky, David. "Jack London" in The Book of Lists p. 244. New York, William Morrow and Corporation, 1977.